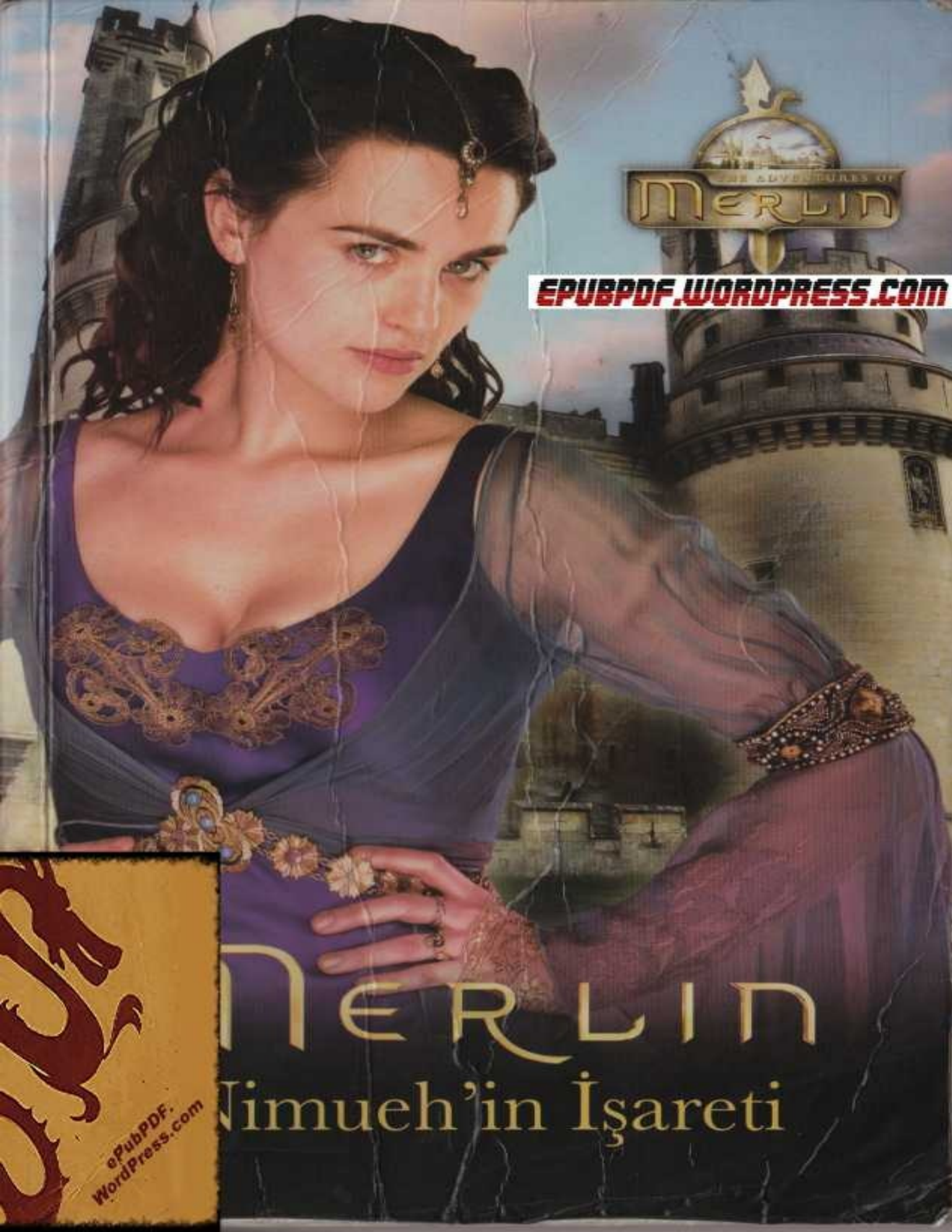
THE ADVENTURES OF
MERLIN
EPUBPDF.WORDPRESS.COM
MERLIN
Nimueh'in İşareti
ePubPDF.
WordPress.com

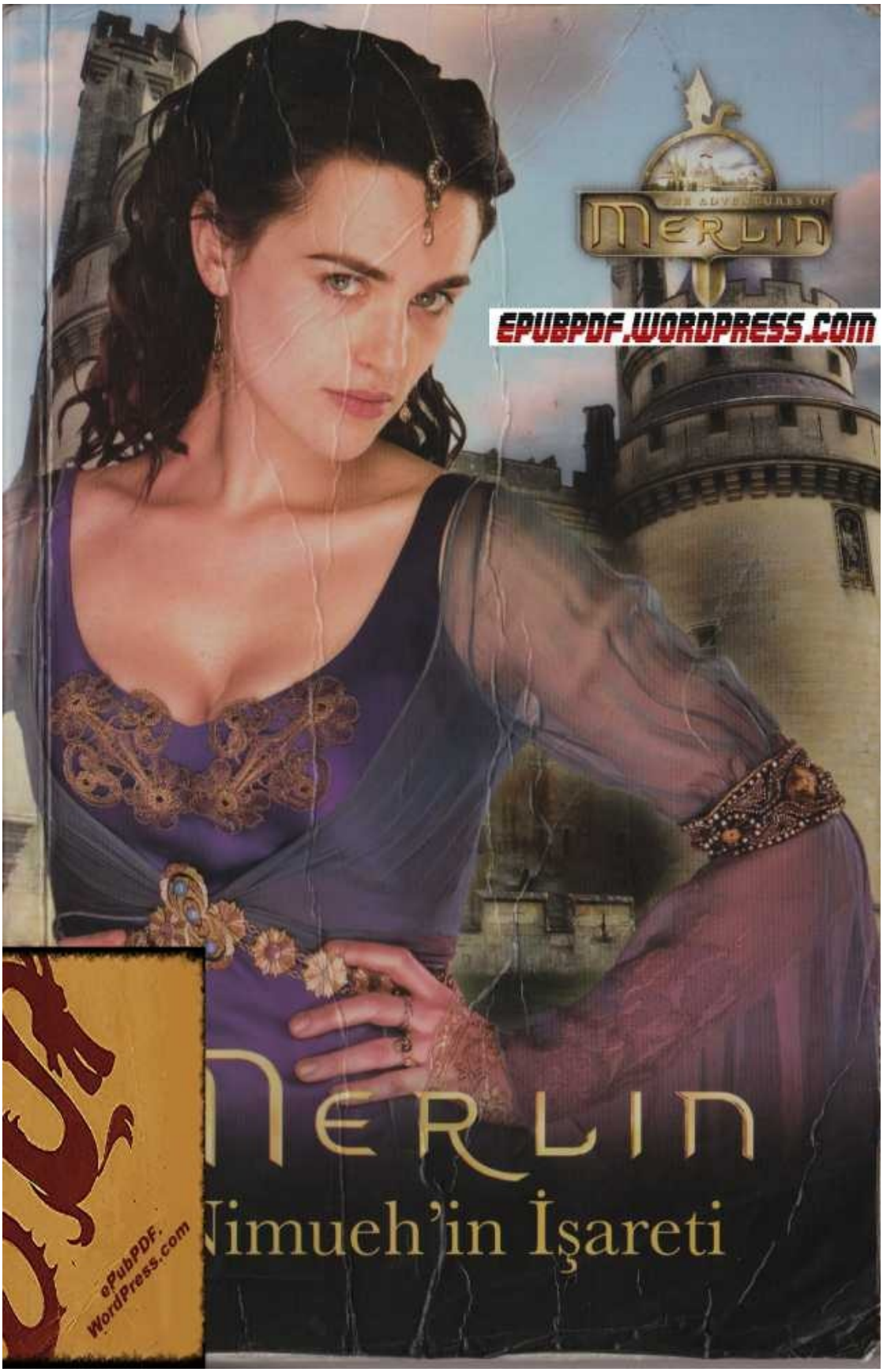
THE ADVENTURES OF
MERLIN
EPUBPDF.WORDPRESS.COM
MERLIN
Nimueh'in İşareti
ePubPDF.
WordPress.com

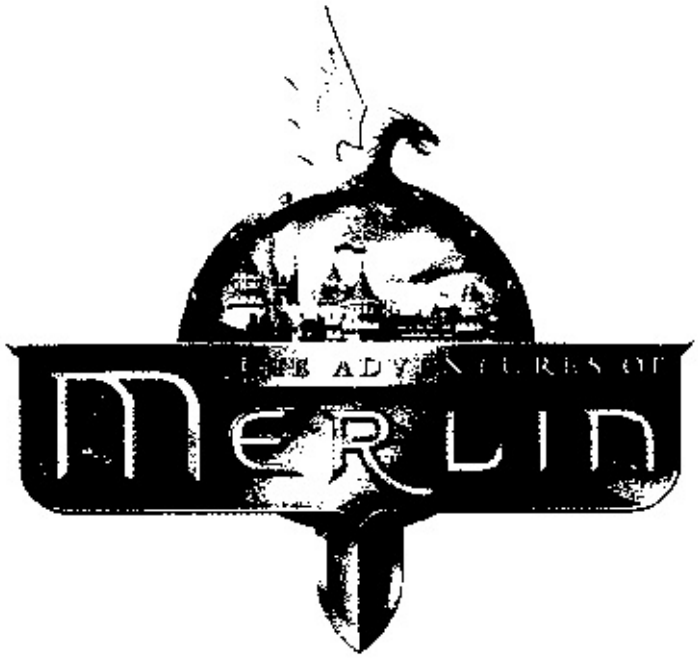

Nimueh’in işareti

JASON LOBORIK

Doğan Egmont

Nimueh'in İşareti

Özgün adı: *The Mark ofNİmueh*

Copyright © Shine Limited, 2011

Licensed by FrematleMedia Enterprises. Ali rights reserved.

Yazan: Jason Loborik (Julian Jones'un öyküsünden uyarlanmıştır.)

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Mah. Golden Plaza No:l Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

Çeviri: Talin Ataman

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-lstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-988-5

Sertifika no: 11940

Johnny Capps, Julian Murphy, Polly Buckle,

Rachel Knight, Sar ah Dollard, Jamie Munro,

Pindy O'Brien, Filiz Tosun, Anna Nettle ve

Rebecca Morris'e sonsuz *teşekkürlerimle*

Table Of Contents

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18

Bölüm 1

Burası, aklı başında hiçbir ölümlünün girmeye cesaret edemeyeceği bir yerdi. Dağın derinliklerine gömülü, efsanevi bir canavarın dişleri gibi sarkan pırıl pırıl sarkıtlarla dolu, dondurucu, havasız bir mağara.

Ama bu ıssız mağarada dolanan biri vardı.

Buz gibi karanlıkta, tek başına çevresini inceleyen, iri mavi gözlü genç bir kadın duruyordu. Tek hareket eden şey, kaya duvarın üzerinde dans ederek eski zaman yaratıklarını anımsatan ve sürekli değişen şekiller yaratan meşale aleviydi. Görüntüden büyülenen kadın, bu yaratıkların bir kez daha canlanıp tüm krallıkta korku ve dehşet yarattıklarını düşledi.

Gülümsedi.

Her şey mümkündü.

Mağaranın diğer taraflarını da gözden geçirdi ama karanlık her şeyi örtüyordu. Yaptıklarına tanık olan gölgelerden başka hiçbir şey yoktu. Yalnız olduğuna iyice emin olan kadın, büyük, yuvarlak, taş bir çanağın yanında durdu; çanak, anlaşılmaz işaretlerle kaplı bir kaidenin üstünde duruyordu. Onun üzerine doğru eğildi ve bulanık su birikintisindeki yansımasına baktı. Hayalete benzer solgun yüzüyle çelişkili dolgun kırmızı dudakları olan güzel, ince uzun yüzlü bir kadın bakıyordu sudan.

Kadın ellerini çanağa daldırdı; buz gibi suyun iğne gibi battığını pek fark etmeden onları yıkadı. Sonra nemli kilden küçük bir top alıp, ne yapacağını düşünür gibi onu avuçlarının içinde evirip çevirdi.

Gözlerini kapattı ve içinde uyuyan güçleri çağırmak için iyice dikkatini topladı. Derinlerde bir yerde duran enerji hemen harekete geçti; onun içinde yükseldiğini, dalgalanarak tüm vücuduna ve yoğunluğunu artırarak damarlarına yayıldığını hissetti. Gücü denetimi altına aldı ve onu kollarına, oradan da parmak uçlarına yayılmaya yönlendirdi.

Gözlerini açtı. Simdi kile yeni bir şekil vermeye hazırdı.

Yeni bir *hayal.*

Parmaklarıyla kili okşayarak, elinde evirip çevirerek, neredeyse bir hayvana benzetene dek, yavaşça ve hiç durmadan malzemeyle uğraştı. Önce pürüzlü, bozuk şekilli, garip bir kafa, sonra da gövde ve kollar, bacaklar. Hepsi, küçücük bir cenin gibi büzüşmüş!ü.

Yaptığı işten hoşnut durumda, heykelciği çanağın kenarına bıraktı; meşalenin kızıl ışığında şeytani hatları ışık yayarak parıldıyordu. Sonra eline büyük beyaz yumurtaya benzer başka bir cisim aldı; kabuğu süslü rünlcr ve sembollerle bezenmişti. Küçük bir kopçayı açınca yumurta iki parçaya ayrıldı. Kilden yaptığı heykelciği dikkatle küçük bölmeye yerleştirdi ve yumurtayı yeniden kapattı.

Çanağın içindeki su, olacakların habercisi gibi tıslamaya ve kabarmaya başladı. Kadın yumurtayı iki eliyle kavradı, dalgalanan yüzeye yaklaştırarak tuttu ve konuşmaya başladı. Sesi yumuşacık, fısıltı gibi çıkıyordu. Asla dile getirilmemesi gereken sözcükleri söylemeye cesaret eder gibiydi.

“Ic acennan eowic ac hredde eowic!”

Yavaşça yumurtanın yüzeyine vurdu ve sabırla bekledi.

Birdenbire havuzdan ürkütücü bir parlaklık yükseldi ve kadının gözleri umutla büyürken, yüzü aydınlandı. Cismin içinden bir güç fışkırdığını hissedebiliyordu, ama bu içinden çağırdığı enerji gibi bir şey değildi. Bu başka bir şeydi. Yeni bir şey.

Bu, hayatın kendisinin işlenmemiş gücüydü.

Işık daha da çok parlamaya devam etti, parlaklığı öyle yoğunlaştı ki yumurta kabuğu ve içindeki şekil neredeyse şeffaf bir hale büründü. Kadın yaklaşıp baktı. Kilden şeklin özellikleri iyice belirginleşmeye başlamıştı. Kemiklerin ve kasların oluşmaya başladığını bile fark edebildi. Aniden kırılgan şekil şiddetle sarsılmaya, kıvranmaya ve kabuğun sınırlan içinde şekil değiştirmeye başladı.

Kadının yüzü mutluluk ve neşeyle aydınlandı. Büyü işe yaramıştı. Yaratığı *canlıydı.* Yumurtayı yavaş hareketlerle dalgalanan suyun üstüne bıraktı. Su hemen kendisine sunulana sahip çıktı ve yumurta gözden kayboldu.

Yumurta, güçlü akıntıların onu sarp kayalara fırlatıp parçalanma tehlikesi

yaratmasına karşın dipsiz kuyuda gittikçe daha aşağıya, dağın içine doğru ilerledi. Kadın, yumurtanın içindeki yaratığın ne düşündüğünü merak etti. Amansız çalkantıdan dolayı huzursuz ve tedirgin olmalıydı ama yeni hayatına can havliyle sarılmıştı. Yumurta, dipsiz yarıklarda hızlanarak yuvarlanmaya devam etti. Son varış yerine yaklaşmak ister gibiydi...

Ve sonunda, büyük bir su birikintisinde aşağı yukarı sal lanarak su yüzüne çıktı. Bir kez daha yeraltında, karanlık bir odadaydı ama bu kez yolculuğa başladığı yerden kilometrelerce uzaktaydı. Yumurta suda yüzdü, kendi yarattığı dalgalar onu

havuzun kenarına kadar taşıdı. Orada sessizce durup öylece kaldı.

Aniden kabuğun içinden kazımaya benzer bir ses duyuldu. Hafif sesler gittikçe şiddetlendi ve sonunda kabuk parçalanarak küçük bir delik açıldı. Yaratık, pençelerinden birini boşluktan çıkardı ve sonra gücünü toplayıp kendini dışarı atmaya çalıştı.

Mağaradaysa kadın elini çanağın içindeki suyun üstünde gezdirince yüzeyde ışıltılı bir görüntü belirdi. Bu görüntüde yumurta kalıntılarını görünce gülümsedi; sivri kabuk parçalan suyun üzerinde yüzüyor gibiydi. Su birikintisinin kenarına baktı. Yaratık, asıl boynumun iki misli büyümüştü. Çok yakında işini yapmaya başlayabilirdi.

Kadın elini bir kez dalıa sııyuıı üstünde gezdirdi ve başka bir görüntü ortaya çıktı. Çeşme başında duran genç bir adam musluktan akan suyu kana kana içiyordu.

Durumdan hoşnut olan kailin, alaycı bir gülümsemeyle görüntüyü seyretti. İşini yapmıştı ve her şey yolundaydı, ama bundan sonrası için sabırlı olmalı ve olayların akışını izlemeliydi.

Su, girdap yaparak dönııp kabarcıklar oluşturmaya başladı ve görüntü yine şekil değiştirdi. Bulutlu mavi gökyüzünde ışıldayan görkemli kuleleri yükselen eski şehrin duvarlarını gömme gözlen iyice büyüdü. Kotu niyetle gülümsedi. Burası çok iyi tanıdığı hır yerdi Bu şehir, harap olmasını istediği, halkının sonsuz acı ve eziyet içinde diz çökmesini istediği yerdi.

Bu şehir Camelol'iu.

Bölüm 2

“Korkmuyor musun?” diye sordu Merlin şüpheyle, Gaius’un çalışmasını uzaktan izlerken.

“Neden korkmuyor muyum?” Yaşlı adam dönüp ona baktı.

“Sana bulaşmasından.”

Gaius dikkatini yeniden, caddenin ortasında yüzüstü yatan cansız bedene çevirdi. “Bu zavallı adamı dikkatle incelemeden ölüm nedenini nasıl anlayabilirim?” dedi.

Merlin bir an düşündü ve omuz silkti. Gaius haklıydı.

Yaşlı adam ellerini cesedin altına yerleştirip kaldırmaya çalıştı. “Ne de olsa saray hekimiyim, Merlin. Bu da işimin bir parçası. Çoğu zaman, öyle pek de korkulacak bir şey yoktur...” Sessizce önündeki berbat görüntüye bakınca konuşmayı kesti ve sonra da dehşetten ağzı açık kalmış şekilde Merlirie baktı.

Merlin de ona baktı. “Bir şey söylüyordun?..” Daha iyi görebilmek için yaklaştı. Cansız adamın yüzü doğal olmayan bir şekilde solgundu. Kaim ve kararmış damarlan ağ gibi görünen derisi, neredeyse yansaydam durumdaydı. Ama en kötüsü gözleriydi. Korku dolu bir bakışla kocaman açılmıştı ve gözyuvan, iris

ve gözbebeğini tamamen örtmüş, beyaz bir tabakayla kaplıydı.

Merlin daha fazla bakamayıp başını çevirdi; yataktan hiç çıkmamış olmayı dilerdi. Sabahleyin çılgınca Gaius’un kapısına vurup duran bir adam yüzünden uyanmıştı ve şafak vaktinden beri ayaktaydı. Ziyaretçi aşağıdaki kasabadan Edmund adında, korkudan kanı donmuş bir adamdı ve gece ölen bir zavallının haberini vermeye gelmişti. Görevine olan bağlılığı ve bilgeliğinden dolayı, Gaius kendi gözleriyle görmek için kasabaya gelmişti. Ne yazık ki Metline de gelmesi için ısrar etmişti.

Merlin doğruldu ve kasaba halkının birer ikişer gelmeye başladığını laik elli. Kasaba yavaş yavaş uyanıyordu.

“I İmini, (iains, sanının bir sorunumuz var,” dedi.

Gaius çevresine bakındı ve başıyla yolda duran bir çuval bezi parçasını işaret elli. "Acele el,” dedi, “insanlar bunu görmemeli. Paniğe kapılabilirler!"

Merlin bezi altlı ve oradan geçen birinin görmesine son anda engel olarak cesedin ıisiuıic hilalli. 'Teki, şimdi ne yapacağız?” dedi. “(>1111 burada bırakıp gidemeyiz.” t iains endişeli bu ıladeyle doğruldu.

"(iains?"

"İnsanlar lazla meraklanmadan, cesedi buradan alıp odama golııtmelıyız," dedi yaşlı adanı mırıldanarak.

“Aıııa oııı nasıl goimcccgız•″ dedi Merlin.

Gaius lek kaşını kaldırdı Tl arabası gibi bir şey bulman gerek. Ben cesedin yanında bekleyeceğim. I ladi, hemen git, acele et!” Merlin topukları üzerinde döndü ve tozu dumana katarak koşmaya başladı. Hızla, sıra sıra dizilmiş küçük evlerin önünden geçti ve sonunda çökecek gibi görünen, yana yatmış bir evin önünde durdu. Merlin’in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Bu, demirci Tom’un eviydi ve önünde bir el arabası duruyordu. Aceleyle arabaya doğru yürüdü ve evde birinin olup olmadığını görmek için açık pencereden içeri baktı.

Oradan oraya koşturan, karmakarışık siyah saçlı bir kadın gördü: Tom’un kızı Gwen’di bu. Gwen, Merlin’in Camelot’a geldikten kısa bir süre sonra iyi arkadaş olduğu bir hizmetkârdı. Ona çok yardımcı olmuştu. Tam kapıya vuracakken, aklına gelen şey onu durdurdu. Sabahın bu saatinde acil olarak el arabasını ödünç almak istemesi Gwen’i meraklandırabilirdi. Merlin onu tanıyordu, kendisiyle gelmek bile isteyebilirdi. Bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi.

İç çekerek yine yola fırladı ve satıcıların tezgâhlarını kurmaya başladığı aşağıdaki kasabaya doğru koştu. Neyse ki fazla geçmeden, başka bir boş el arabası fark etti ve sahibinden ödünç almak için pazarlığa başladı. Beş dakika sonra, on gümüş para kadar hafiflemiş olarak, Gaius’un onu sabırla beklediği yere doğru yokuş yukarı yürümeye başlamıştı.

“Tamam, şimdi kaldırmak için bana yardım et,” dedi Gaius.

Yorulan ve nefes nefese kalan Gaius ve Merlin, çuval bezini düşürmemeye çalışarak cansız bedeni kaldırdılar ve el arabasına yerleştirdiler. Arabayı tepeden aşağı güçlükle sürerlerken, Merlin kasaba halkının onlara garip garip baktığına yemin edebilirdi. Bezin altından adamın kolu ya da bacağı gözükebilir endişesiyle Merlin sürekli gözünü dört açıyordu. Taşıdıkları ürkütücü yük hakkında düşünmemeye çalışıyordu ama adamın gözlerinin görüntüsü sanki beynine kazınmıştı.

Birdenbire hangi caddede yürüdüklerini fark etti ve farklı bir yola sapmaları için Gaius'a işaret etti. Gwen'in evinin önünden bir cesetle geçmek istemiyordu.

Bu arada, Gwen günlük hazırlıkları yapmak için hâlâ koşturuyordu. Küçücük iki odalı evde oraya buraya koşuyor, kaplan yerleştiriyor ve giysileri yerlerine kaldırıyordu. Babası işe gitmeye hazır, ceketini giyiyordu.

"İşte sandviçin!" diye seslenerek, büyük tahta masanın tam ortasına küçük bir paket koydu.

Tom paketi alırken gülümsedi. Kahverengi kâğıtla paketlenmiş ve sevimli, pembe bir kurdeleyle bağlanmıştı. "İçinde ne var?" dedi, koklayıp anlamaya çalışarak.

"Tütsülenmiş güvercin," dedi Gwen. "Ama güvercinden fazla tütsü olduğunu söylemeliyim..." diye ekledi, haylazca bir ifadeyle.

Sandviçi sırt çantasına tıkıştıran Tom kıkırdadı. "Benim tatlı kızım," dedi.

Gwen ona gülümsedi ve kapıya doğru yürürken, masanın üstünde duran bir demet mor çiçeği kaptı. Durdu ve yine babasına döndü.

"Ah, neredeyse unutuyordum," dedi. "Bu akşam için sana su teresi çorbası yaptım."

Babası soğuk bir bakışla ona baktı. "İçinde tereden fazla su olduğunu söyleme sakın."

Gwen eğlenerek güldü ve kollarını babasının omuzlarına dolayıp sımsıkı sanldı. "Sonra görüşürüz!" dedi ve aceleyle evden çıktı.

Merlin, Gaius'la birlikte el arabasını sarayın avlusuna giden, açılır kapanır

köprünün üstüne taşıdıklarında, rahat bir nefes aldı. Yoldaki derin çukurların üstünde güçlükle ilerlerken, bir ya da iki kez cesedi düşürme tehlikesi atlatmışlardı. Neyse ki mucizevi şekilde kimse durumu fark etmeden getirmeyi başarabilmişlerdi.

“Merlin!” dedi neşeli bir ses.

Merlin olduğu yerde donakaldı.

Arkasını döndü ve Gvven’in koşarak ona doğru geldiğini gördü. Tam da zamanıydı. “Ah, merhaba...” dedi, el arabasını yere bırakarak. Gwen’le cesedin arasına girmek için hemen arabanın arkasına geçti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Gwen, ilgiyle arabanın içinde-kini görmeye çalışarak.

“Hmm... bir şeyler taşıyorum,” dedi Merlin çekingen bir sesle. Gaius’a döndü ama o sadece Gwen’e gülümsedi ve hiçbir şey söylemedi.

“Ağır görünüyor,” dedi Gwen, bezin altındaki şişkinliğe bakarak.

“Önemli bir şey değil,” dedi Merlin; biraz daha sağa yanaşıp Gwen’in görüş açısını kapatmaya çalıştı. Konuyu dağıtmak için beynini zorladı ve o an Gwen’in elindeki çiçek demetini fark etti. “Ah, biri sana çiçek mi verdi?”

“Hayır,” dedi kız gülerek. Tatlı tatlı gülümsedi, Merlin ona baktı. Açık buğday tenliydi ve neşeli gözleri vardı.

“Peki, kim için öyleyse?” dedi.

“Onları Morgana için topladım,” diye yanıtladı Gwen, Kral Uther’m vesayeti altında bulunan genç ve güzel kadını kastederek. Gwen, Morganamnyardımcısıydı.

“Eminim çok hoşuna gidecek.”

“Evet, son zamanlarda pek iyi uyuyamıyor da,” dedi Gwen. “Çiçeklerin onu mutlu edeceğini düşündüm.” Çiçeklerin arasından bir tane alıp Merlin’e uzattı. “Ama sana bir tane verebilirim. Elimde daha çok var...”

Merlin çiçeği aldı. “Teşekkürler!”

“Mor sana yakışıyor,” dedi Gwen. Ama Merlin’in kırını.-ı ceketini fark edince kaşları çatıldı. “Kırmızı sanayafcışmıvoı dr mek istediğimi düşünme sakın,” dedi çabucak.

Merlin elindeki çiçeğe baktı. Ne yapacağına karar vcıcmedı ve ceketinin yakasına iliştirdi.

Arkasında duran Gaius kibarca öksürdü.

“Ah, artık gitmemiz gerek,” dedi Merlin yine el arabasının ön tarafına geçerek. “Sonra görüşürüz!” Gülümsedi. Gwen neşeyle el sallayıp uzaklaştı.

Merlin, dönünce Gaius’un ona garip bir şekilde baktığını fark etti. “Ne oldu?” dedi masum bir ifadeyle. Ama Gaius başını çevirdi ve dikkatini, kalan son birkaç metre boyunca arabayı çekmeye verdi.

Sonunda sarayın yan kapılarından birine ulaştılar, Gaius iki aksi görünüşlü muhafızdan cesedi odasına taşımalan için yardım istedi. Merlin, bu işi onların yaptığına çok sevindi. Bir gün içinde, gerekenden fazla koşuşturma ve taşıma işi yapmıştı.

Odaya girdiklerinde cansız bedeni yatırabilmeleri için Gaius tezgâhlardan birinin üstünde yer açtı. Muhafızlar odadan çıkar çıkmaz, yaşlı adam çuval bezini hızla cesedin üstünden çekti ve derisini inanamayan gözlerle yakından inceledi. Merlin, adamın kim olduğunu ve onun için kimlerin yas tutacağını düşünerek sessizce cansız bedene baktı.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim,” dedi Gaius endişeyle, incelemesini bitirirken.

“Salgın bir hastalık olabilir mi?”

“Hayır, korkarım doğadan asla bu tarz bir şey gelemez,” dedi hekim. “Ama kim böyle bir güce sahip olabilir?”

Gaius’un sözlerinin bilincine varan Merlin ona baktı. “Büyüyle mi yapıldığını düşünüyorsun?”

Bölüm 3

Kapıya sertçe vuruldu ve biri adını seslenince Merlin ayağa fırladı.

“Kapıya bak,” dedi Gaius ve masanın önüne geçerek cesedin görünmesine engel oldu.

Merlin, Gaius’un sözünü dinleyip kapıyı açtı. Karşısında, Camelot Kralı Uther’ın oğlu Arthur duruyordu. Prensin yakışıklı ve keskin hatlı yüz ifadesi karamsardı. Arthur’un hizmetkârı olan Merlin, onun canının sıkkın olduğunu hemen fark etti.

“Hımm, şimdi geliyordum. Üzgünüm, geciktim...” dedi Merlin, bir özür bulmaya çalışarak.

Arthur bezgin gözlerle ona baktı. “Endişelenme, alıştım bu duruma.” Bakışları aşağı doğru kaydı ve sert ifadesinin yerini şaşkınlık aldı. “Bu nedir?”

“Ah,” dedi Merlin, onun nereye baktığını fark ederek. Ceketine iliştirdiği küçük çiçeği kaptı ve utanarak elinde çevirdi. “Gwen’e rastladım da... o verdi.”

Ama Arthur konuyla ilgisini kaybetmişti bile. “Gaius’a, babamın onu hemen görmek istediğini söyle,” dedi. Yanıt beklemeye gerek duymadan sırtını döndü ve büyük adımlarla uzaklaştı. Merlin yüzünde ekşi bir ifadeyle arkasından baktı.

■ Kapıyı kapattı ve akıl hocasına döndü. “Gaius...”

“Duydum,” dedi Gaius sözünü keserek.

“Neden sana kendi söylemiyor?”

Gaius omuz silkti. “Çünkü sen bir hizmetkârsın ve böyle olması gerek.”

“Kim olduğumu ve onun için neler yaptığımı bilseydi...”

“O zaman ölü bir hizmetkâr olurdun,” dedi Gaius kısa keserek.

Merlin, Gaius’un ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Uzun zaman önce, Kral Uther her türlü büyüyü yasaklamış ve büyüye başvuran her kimse, kötü bir

büyücü olarak yargılanıp hemen öldürüleceğini ilan etmişti. Bu Merlin için, ya ölümü göze almak ya da yeteneklerini herkesten tamamen gizlemek anlamına geliyordu. Her gün, her an bu gerçekle yaşamak zorundaydı. Hiç kolay değildi. İşe bakın ki Merlin, Arthur'un hayatını kurtarmak için gizlice sihirli güçlerini kullanmıştı ve Uther minnettarlığını göstermek için ilk fırsatta Merlin'i Arhur'un hizmetkârı olarak atamıştı. Bu durum, her iki genç adamı da pek mutlu etmemişti.

"Tamam," dedi Gaius başka bir masanın üstünde duran çuval bezini işaret ederek. "Şunu al da cesedin üzerine ört."

"Hey, ben *senin* hizmetkârın değilim," dedi Merlin küstahça.

"Hayır, hizmetkârım değil kölem sayılırsın," diye yanıtladı Gaius. "Hadi, acele et. Kralı bekletmemeliyiz."

Merlin, tartışmanın anlamı olmadığını anladı ve kendisine söyleneni yaptı. Cesedin üstünü örtünce birlikte odadan çıktılar ve küçük merdivenden indiler. Saray koridorlarında yürürken Merlin, Gaius'a hastalık ve nedenleriyle ilgili birçok soru sordu ama yaşlı adamın yanıtları belirsiz ve isteksizdi. Kafası çok katışık olmalıydı.

Dakikalar sonra meclis salonunun girişine ulaştılar. İki asker çift kanatlı büyük kapının her iki yanında nöbet tutuyordu. "Kral tarafından çağırıldım," dedi Gaius. "Bırakın geçelim lütfen."

Merlin dikkatle askerlere baktı. Ellerinde öldürücü gibi görünen uzun mızraklar vardı. Baştan ayağa kadar savaş zırhı kuşanmışlar, zırhın üstüne de krallık armalarıyla süslenmiş kan kırmızısı cüppeler geçirmişlerdi. Başlarıyla kısacık bir selam verip ağır kapıları açtılar. Yüksek tavanlı salonda Merlin, Gaius'u izledi.

Karşılaştıkları görüntü Merlin'in kanını dondurdu.

Yerde, soğuk taş zeminde Uther'ın adamlarından biri kıvrılmış yatıyordu. Daha önce gördükleri ceset gibi, bu adamın da derisi çamaşır suyuyla yıkanmış gibi doğal olmayan bir solgunluktaydı. Açık gözlerinde delice bir bakış vardı ve gözyuvarları tamamen beyazdı. Yerde, cesedin yanında gümüş bir tepsi ve iki tane ters çevrilmiş kadeh duruyordu. Adam belli ki onları taşırken yere yığılmış ve ölmüştü. Merlin'in bakışları, dökülen şarabın yerde sızan izlerine takıldı. Tüyler ürpertici bir görüntüydü.

Salonu inceledi ve sıkıntılı yüzlere dikkatle baktı. Orada toplanmış olan asiller ve saray mensuplan, kuşkuyla cesede bakarken korkudan donakalmalardı. Merlin'in gözleri güçlü, asil tavırları elem ve kaygıyla gölgelenmiş, cesedin yanında duran Kral Uther'a takıldı. Oğlu, Prens Arthur yanı başındaydı.

Gaius başıyla zarif bir selam verdi. "Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalıştım, majesteleri," dedi mırıldanarak.

"Ne olmuş olabilir ona?" dedi Uther, telaşlı bir sesle.

Gaius cesedi incelemek için eğildi. "Bilmiyorum, majestele ri," dedi birkaç saniye sonra. "Bugün gördüğüm ikinci olay İni."

Uther gözlerini kıstı. "Neden bana bildirmedin?"

"Nedenini bulmaya çalışıyordum, majesteleri," dedi (laius kendini toparlamaya çalışarak.

I'rkı, nc sonuca vardın?" dedi Uther sabırsızlıkla.

"1 lenüz sonuçlar çıkarmaya hazır olmadığımızı düşünüyorum," dedi Gaius. "Bilimsel araştırma uzun bir süreç..."

Merlin kralı inceledi. Tavrında garip şekilde rahatsızlık verici bir şey vardı. Dıştan sakin görünüyordu ama Merlin'e kalırsa, dikkatle öfkesini bastıran, boşalmaya hazır bir zemberek gibiydi. Merlin, büyük bir savaşçı olarak Uther'm kontrolü elinde bulundurmaya alışık olduğunu ve mantıklı açıklamalar alamamaktan nefret ettiğini biliyordu.

Kral, Gaius'a iyice yaklaşarak yaşlı adamın yüzüne baktı. "Benden ne saklıyorsun?"

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim majesteleri," dedi Gaius çaresizlik içinde. "Cesetlerin görüntüsü, bunun beklenmedik bir anda başlanna geldiğini gösteriyor."

"Nedeni ne olabilir?"

Gaius durakladı ve Merlin ona baktı. Gerçeğin kralda yaratacağı etkiyi biliyordu.

“Sanırım,” dedi hekim yavaşça, “nedenin... en olası nedenin... *büyü* olduğunu söylemeliyim...”

Uther sert bir ifadeyle Gaius’a baktı, sonra oğlunu bir kenara çekti ve alçak sesle onunla konuşmaya başladı. Merlin, Gaius’a cesetle ilgili yardım etmek için öne doğru bir-iki adım attı. Kralın söylediklerini duymak için dikkat kesilmişti.

“Bunu yapanın kim olduğunu bulmalısın,” dedi Uther, hafif bir sesle emrederek.

“Bulacağım baba,” dedi prens.

“Kapı kapı dolaşıp arama yapın,” diye devam etti Uther. “Şehirden bir yere ayrılma. Tüm kapılardaki muhafız sayısını iki katma çıkar. Hizmetkârını da yardım etmesi için hekime vermelisin.”

“*Merlin*’i mi?” dedi Arthur kuşkuyla.

“Gaius’un bir tedavi bulması şart,” dedi Uther üsteleyerek. “Verebileceğimiz tüm yardıma ihtiyacı var. Gaius bunun nedeni konusunda yanılmıyorsa, inan bana tüm şehir yok olabilir.”

“Yok olabilir mi?” Arthur dehşet içinde krala baktı.

“Bu, gücümüzü baltalayan, bize meydan okuyan bir tür büyü,” dedi Uther. “Bu öldürücü hastalığı denetim altına alamazsak, insanlar iyileşme umudu için büyüye başvurabilirler. Krallığımız karmaşaya sürüklenir ve tüm umudumuzu kaybederiz.”

Arthur babasına baktı ve korkuyla başını salladı.

“Büyücüyü bulmalıyız, hem de hemen,” diye ekledi Uther. “Daha fazla insan hastalanmadan, bu illetten sorumlu kişinin bulunup öldürülmesini istiyorum.”

“Peki baba,” dedi prens.

Uther, Gaius ve Merlin’e eliyle işaret edip cansız bedeni kaldırmalarını istedi. Merlin cesedi kaldırmaya uğraşırken, Arthur’un muhafızlara kendisini izlemelerini söyleyerek, hızlı adımlarla salondan çıktığını gördü. Kulak misafiri olduğu şeyler kafasını karıştırmıştı ve Uther’ın kötü şeyler olacağıyla ilgili sözlerini dinlerken, bilinçsiz bir şekilde nefesini tuttuğunu fark etti.

Merlin bir kez daha, kralın sarayındaki konumunun ne kadar tehlikeli olduğunu düşündü ve Arthur'un hizmetkârı olarak atanmasına neden olan olayları anımsadı. Büyüdüğü küçük köyde büyüyle ilgili yeteneklerinin anlaşılmasından korkan annesini düşündü. Annesi, Merlin'in durumunun bilge Gaius'un koruması altında daha iyi olacağını düşünmüş, güvendiği eski dostunun oğlunu koruyacağına ve olağanüstü güçlerini geliştirmeyi başaracağına inanmıştı.

Camelot'taki hayatı onu heyecanlandırsa da, Merlin ne ka dar güvende olduğuyla ilgili kuşku duymaya başlamışıı. Buyu yapan birinin Uther tarafından cezalandırılıp öldürüldüğüne laıık olmuştu ve bu korkunç anıları aklından atmaya çalışırken ürperti i. Şimdi salonu adımlayan kralın yüzünü acımasız bir kararlılık kapladığını fark etti.

Merlin, büyücü bulunup öldürülene kadar, Uther Pendra-gon'un asla vazgeçmeyeceğini anladı.

Bölüm 4

Merlin ve Gaius, cesedi meclis salonundan dışarı taşımak için ellerinden geleni yaptılar ama öyle ağırdı ki hemen yeniden yere koymaları gerekti.

“Bu kadar güç harcamaya alışık değilim,” dedi Gaius, derin bir soluk alarak. Yardım etmeleri için eliyle işaret ederek birkaç muhafız çağırdı.

Sessizce Gaius’un odasına döndüler. Basamakların sonuncusuna vardıklarında, Merlin kapıyı iterek açtı ve ikinci cesedi nereye koyacaklarını merak etti.

Onların yokluğunda üç ölüm olayı daha bildirildiğini öğrenince dehşete kapıldılar. Anlaşılan tüm kurbanlar aynı hastalıktan hayatlarını kaybetmişti. Korkudan titreyen bir hizmetkâr Gaius’un odasının kapısında bekliyordu ve yaşlı adamın dönmesi onu rahatlatmıştı.

“Söyle bakayım,” dedi Gaius aceleyle. “Bu zavallı kurbanlarla ilgili ne biliyorsun?”

“Yalnızca bana söyleneni efendim,” dedi adam geveleyerek. “Hepsi bugün ölmüş, dün sağlıklıyken bugün birdenbire hasla-lanıp hemen ölmüşler. Söylediklerine göre hastalık hızla yayılıyormuş...”

Merlin duyduklanna inanamayarak Gaius’a baktı. Yayılıyor muydu? Çaresini bulamazlarsa daha kaç kişi ölecekti?

Gaius, yüzünde endişeli bir ifadeyle değerli malzemelerini tek tek yerleştirdi. Her taraf darmadağınık görünse de ufak tefek her şeye yer buluyordu. Sonunda muhafızlar cansız bedeni masanın üstüne koydular ve hızla dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapattılar.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Merlin, cesetlere ürpertiyle bakarak. Gaius’un odası morga dönmüştü.

“Pazara gitmeliyim,” diye yanıtladı Gaius, eline bir sepet alıp.

Merlin yüzünü buruşturdu. “Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum,” dedi. “İştahım kapandı.”

“Yiyecekten söz etmiyorum Merlin,” dedi Gaius. “Bazı otlar almam gerek, ayrıca aşağıdaki kasabaya bir göz atmak istiyorum. Belki hastalığın nedeniyle ilgili bir ipucu bulabilirim. Sen de gel, benim gözden kaçırdığım bazı ayrıntıları sen yakalayabilirsin.”

Saraydan çıktıklarında, Merlin soğuktan korunmak için paltosuna sıkı sıkı sarıldı. Aşağı kasabaya vardıklarında, pazarı hareketli ve canlı bir koşuşturma içinde göreceklerini sanırken, garip bir durgunlukla karşılaştılar. Merlin, işlerine giden kasabalıların yüzlerini inceledi. Çaresiz ve huzursuz görünüyorlardı. Cesetler hakkında bilgileri var mıydı?

Gaius bir satıcıdan ot alırken, Merlin yaşlı adamın kolunu çekiştirdi. “Havada bir gariplik seziyorum,” dedi fısıldayarak. “Sen de hissediyor musun?”

Gaius eliyle ileriyi işaret etti. “Şununla bir ilgisi olabilir benci',” dedi. “Arthur telaşlı davranıyor. Baksana.”

Merlin baktı ve Arthur’la bir grup muhafızın, evinin önünde duran bir adamla konuştuklarını gördü. Adam korkmuştu ve eliyle deli gibi komşusunun kapısını gösteriyordu. Arthur’un bir baş işaretiyle muhafızlar kapıya yaklaştılar ve tekmeleyerek açtılar. Arthur arkalarından içeri daldı.

Merlin dehşete kapılmıştı. “Bunu yapamazlar,” dedi öfkeyle. “Burada kimin yaşadığını biliyorum.”

“Kim?” dedi Gaius, çevrede biriken kalabalık seyirci grubu kendi arasında fısır fısır konuşurken.

Merlin ona döndü. “Pazarda ekmek satan, yaşlı, kendi halinde bir kadın,” dedi. “Onunla birçok kez konuştum. Kesinlikle büyücü değil!”

“Korkarım konu büyü olunca, Uther istediğini yapar,” dedi Gaius mahzun bir sesle. “Krallık sınırları içinde yaşayan kimse dokunulmaz değil.” Merlin’in kolunu sıvazladı. “Gidelim.”

Yürümeye başladıklarında, Merlin yaklaşan ayak seslerim duydu. Aynı anda uyum içinde çizmelerini yere hızla basarak yürüyen, Uther’m askerleri olmalıydı. Takım halinde aniden köşeyi dönüp onlara doğru yürümeye başladılar. Her birinin elinde uzun ve korkutucu bir mızrak vardı. Cadde boyunca askerlerin sert adımlarla yürüdüğünü gören kasabalılar, hızla onların yolundan çekilip kapı

eşiklerine kaçıştılar.

“Buraya gel,” dedi Gaius fısıldayarak, Merlin’i kolundan çekip daha sakin yan bir caddeye sürükledi. Hızlı adımlarla yürürlerken, Merlin yolun kenarındaki tahta bir kolona yaslanarak garip şekilde çöküp oturmuş bir adam fark etti. Giysileri kirli ve yırtık pırtıktı, yüzü diğer tarafa dönüktü.

Merlin adama doğru koştu, ona yaklaştıkça cildinin ne ka dar solgun göründüğünü fark etti. Diz çöküp adamın yıı.mım inceledi. Gözlerinde aynı tuhaf tabaka vardı -balla Mcılıı yu zünü incelerken, süt beyazı tabakanın yayılmakla okluğunu gördü- ve nefes almaya çabalarken, ifadesinden acı çektiği anlaşılıyordu. Merlin’e zar zor bakabildi ama bir kolunu kaldırıp hafifçe hareket ettirmeyi başardı.

“Gaius, hâlâ yaşıyor!” diye bağırdı Merlin ve yaşlı hekim aceleyle yanlarına geldi. Merlin elini adamın omzuna koyup rahatlatmaya çalıştı. “Konuşabiliyor musun?” dedi fısıldayarak. “Bize neler olduğunu anlat.”

Adam yanıtlamaya çabaladı ama sözcükler boğazında düğümlendi. Tek yapabildiği, kulak tırmalayıcı bir ses çıkarmak oldu.

“Sayıklıyor,” dedi Gaius.

Adamın kolu yere, kafası da bir yana düştü. En ufak bir hareketten bitkin düşmüş gibi nefesi iyice hafifledi. “Belki de böylesi daha iyi,” dedi Merlin yavaşça. Ayağa kalktı ve Gaius’a baktı. “Hâlâ yaşadığına göre onu iyileştirmeyi deneyebilirsin, öyle değil mi?”

Gaius üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Korkarım bunun için artık çok geç. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Henüz hastalığın ne olduğunu bile bilmiyoruz. Tüm yapabileceğimiz, onu rahat ettirmeye çalışmak. Umut edelim ki boşa acı çekmiş olmasın ve bize bir tedavi bulmak için yardımı dokunsun.” Ama Gaius adama doğru eğilince, onun için gerçekten çok geç kalındığını anladı.

Adam ölmüştü.

“Şimdi götürmemiz gereken bir ceset daha var,” dedi üzgün bir sesle. “Keşke bir çare bulabilsek... Ama nasıl?”

“Büyüyle!” dedi Merlin, baklayı ağzından çıkararak. Adamın ölümü onu

sarsmıştı.

Gaius şaşkınlıkla çevresine bakındı. İki muhafız bulundukları caddeye sapmış, yolun kenarında bir kadını sorguluyordıı.

“Şuna bir bak,” dedi Gaius. “Herkesten kuşkulanıyorlar!

Büyü yapmak için doğru zaman değil. Bilim bize hastalığın nedenini gösterecek! Şimdi gitmeliyiz.”

Gaius’un odasına döndüklerinde, Merlin yorgun hissediyordu ama onun aksine Gaius enerji doluydu. Bir grup küçük tüp ve şişe hazırlayarak deney yapmaya başladı. Yapabileceği pek fazla bir şey olmadığını düşünen Merlin, odasına geçip bir çare bulmak için beynini zorlamaya çalıştı.

Aniden akima bir fikir geldi. Ne yapacağını biliyordu.

Yatağına uzandı ve kolunu yatağın altına sokup büyük deri kaplı bir kitabı çekip çıkardı, iki eliyle kitabı tutarak oturdu; ağırlığını hissediyordu. Gaius’un ona verdiği, en değerli hazi-nesiydi.

Bu bir sihir kitabıydı.

İçindeki yüzlerce sihirli söz karşısında hayrete düşen Merlin, yavaşça sayfaları karıştırmaya başladı. Tüm sözler düzgün, ince bir el yazısıyla yazılmış, tüm ot ve iksir türleri ise çizimlerle resimlendirilmişti. Yalnızca böyle bir kitaba bakmakla bile, kralın gözünde korkunç bir suç işlediğini biliyordu ama bu nedense heyecanını artırıyordu.

Kendisine gereken sihirli sözleri bulmaya çalışırken, burnuna keskin bir koku geldi. Öyle sert bir kokuydu ki boğazı kaşınmaya başladı. Kitabı yatağının yanına attı ve gidip kapıyı açtı. Gaius’un çalıştığını görünce gülümsedi. Hekimin dört bir yanı, içlerinde fokurdayan sıvılar bulunan deney tüpleriyle doluydu ve her bir tüpten tehlikeli dumanlar yükseliyordu. Kokuların karışımı iç bayıltıcıydı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu merakla, Gaius’un odasının basamaklarını inerken.

Gaius, içinde süt beyazı bir sıvı bulunan küçük şişc-yi mumun alevine tutarak ısıtıyordu. “Kurbanlardan birinin midcsin-deki sıvıyı inceliyorum,” dedi, başım

kaldırmadan.

Merlin suratın ekşiterek yaklaştı. “Bu şekilde kimin yaptığını anlayabilir misin?”

“Hayır ama hastalığın ne şekilde yayıldığını anlayabiliriz. Bildiğim tek şey, bunun en kötü büyü türü olduğu,” dedi Gaius ciddi bir ifadeyle. Başka bir şişeden, elindeki beyaz sıvıya kırmızı yoğun bir sıvı ekledi ve ikisi birbirine kanşırken tepkimeyi izledi.

“Ama hâlâ neden birinin böyle bir sihir yapabileceğini anlamıyorum,” dedi Merlin.

“Büyü yozlaştı,” diye yanıtladı Gaius. “İnsanlar büyüyü kendi amaçlan için kullanıyorlar.”

“Ama her büyü kötü değildir. Olmadığım biliyorum!”

Gaius başını salladı. “Kötü ya da iyi diyemeyiz. Nasıl *kullandığına* bağlı.”

Merlin biraz daha üstelemeyi düşünürken kapı hızla açıldı. Üç muhafız paldır küldür içeri daldı, Arthur da arkalarından girdi.

“Şuraya bakın,” dedi Arthur muhafızları yönlendirerek. Sonra da sıkılarak ekledi, “Özür dilerim Gaius, şehirdeki her odayı arama emri aldık.”

“Hangi nedenle?” diye sordu Gaius.

“Büyücüyü bulmak için,” dedi Arthur. Alışılagelmiş kasıntı haline dönerek, üç muhafızına başıyla işaret etti. Gaius’un eşyalarının arasında arama yaparlarken Merlin gözlerine inanamadı. Kitap yığınlarının altına baktılar ve masaların üzerinde dağınık şekilde duran taş kavanozların içini aradılar. Aslında, bir yere sabitlenmemiş ne bulurlarsa alıp oraya buraya fırlatıyorlardı. Fazla zaman geçmeden, oda her zamanki halinden daha da düzensiz görünmeye başladı.

Gaius öfkeyle onları izliyordu. “Burada bir büyücü olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Ben yalnızca işimi yapıyorum,” dedi Arthur.

“Tamam, bizim gizleyecek hiçbir şeyimiz yok,” dedi yaşlı adam. “Devam edin,

arayın bakalım!”

Arthur, odanın en uzak köşesinde duran masaya doğru salma salma yürüdü ve eğilip üstünde duran kocaman bir kitap yığınının tepesindeki kitabı eline aldı. Eski ve tozluydu, cildi tamamen yıpranmıştı. “Bu kitaplar ve kâğıtlar nedir?” diye sordu.

“Benim hayatım işimdir,” dedi Gaius, “kendimi bilimsel çalışmalara ve bilimi anlamaya adadım. Dilersen onları okuyabilirsin, sakıncası yok.”

Arthur kitabı hemen yerine koydu ve kitaplardan bir toz bulutu dalgalandı. “Şu yukandaki oda nedir?”

“O benim odam,” dedi Merlin çabucak.

“Orada ne bulacağını umuyorsun?” dedi Gaius, Arthur’un davranışından dolayı hâlâ şaşkındı.

“Büyü kullanıldığını gösteren malzeme ya da kanıt arıyorum,” dedi Arthur, Merlin’in odasına giden basamakları çıkarken.

Gaius, Merlin’e iyice yaklaştı. “Sana verdiğim kitabı ne yaptın?” dedi fısıldayarak.

Merlin yanıt vermedi. Büyü kitabının yerde durduğu gözünün önüne geldi. Arthur onu her an görebilirdi ve böylece Ut-her da aradığı kanıtı bulmuş olurdu.

“Merlin, buraya gel!” Arthur’un ciddi sesi açık kapıdan aniden yankılandı.

“Hayır,” dedi Merlin yavaşça, derin bir soluk alarak. Arthur’un sonraki sözleri midesinin kasılmasına neden oldu.

“Bak burada ne buldum!.:”

Bölüm 5

Merlin’in kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Aklından yarım yamalak birçok özür geçiyordu ama hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Korkuyla odasına girdi.

Arthur’un büyü kitabına bakmadığını fark edince çok şaşırdı. Kapıya sırtı dönük bir halde ayakta duruyordu. “Eşyalarını yerleştirebileceğin bir yer buldum,” dedi onaylamayan bir ifadeyle. “Bunun adı dolaptır!” Kapısını çarparak kapattı ve derme çatma dolap dengesiz bir şekilde sallanmaya başladı.

Merlin rahatladığını gizleyemedi ve gergin bir kahkaha attı. Arthur odasında geziniyor, Merlin’in tozlu zeminde darmadağınık duran eşyalarına küçümseyerek bakıyordu. Merlin yere doğru bakınca, yatağının yanında duran büyü kitabını gördü. Uzaktan suç aleti gibi görünmüyordu ama Arthur eline alıp bir sayfasına bile göz atsa...

Neyse ki prens odanın diğer tarafına doğru yürüdü ve küçük bir masanın üstünde duran kalabalığın altını üstüne getirmeye başladı. Gelişigüzel kitaplardan, kâğıtlardan ve karmaka-nşık atılmış giysilerden birini çekip duruyor, sonra gönülsüzce aramasını bitirmiş gibi bunları bir yana atıyordu. Sırtını yalnız birkaç saniye dönmüş olmalıydı ama bu süre Merlin için yeter-liydi.

Derin bir soluk aldı ve bakışlarını yatağının üstünde buruşuk şekilde duran ceketinde yoğunlaştırdı. Dikkatini iyice topladı ve derinlerde bir yerde biriken enerjiyle birlikte, gözlerinin ardında yükselen alışılmış ısıyı hissetti.

Merlin’in duyuları aniden keskinleşti ve aklıyla cekete uzanmayı başardı. Malzemenin yapısını, hatta ağırlığını bile hissedebiliyordu. Odaklandığı enerjiyi serbest bıraktığında gözleri parladı ve ceket yatağın üstünden kayıp düşerek kitabın üstünü örttü.

Merlin artık daha rahat nefes alıyordu ama tehlikenin henüz geçmediğinin farkındaydı. Kendi kendine konuşup mırıldanan prens, masanın üstündeki dağınıklık içinde aramasını bitirmişti; şimdi elleriyle dizlerini yere koyarak çökmüş, burnunu uzatmış Merlin’in yatağının altına bakıyordu. Merlin, yüce Arthur’un, hizmetkârının özel eşyalannı ararken düştüğü durumu görünce gülmemek için kendini zor tuttu.

Prens ayağa kalktı, son bir kez çevresine göz attı ve arkasından gelen Merlin'le basamakları inerek Gaius'un odasına geçti. Merlin başını çevirip üstü örtülü kitaba baktı ve gözleri bir kez daha aynı ateşle parladı. Aniden yerde duran kitapla ceket hızla yana doğru sürüklendi ve yatağın altına girip gözden kayboldu. Merlin rahat bir nefes aldı. Artık endişelenmesine gerek yoktu.

Gaius'un odasına döndü ve yaşlı adamın sert bir ifadeyle durduğunu gördü. Arthur'dan bir özür bekler gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ne kadar sürede bir tedavi bulabilirsin?" dedi prens.

"Çalışırken ne kadar rahatsız edildiğime bağlı," dedi Gaius sertçe.

"Tabii, özür dilerim." Arthur'un tavrı biraz yumuşadı. "Bir daha rahatsız edilmemeni sağlayacağım. Yaptığın işin ne kadar önemli olduğunun farkındayım." Muhafızlarına döndü. "Hadi gidelim, burada işimiz bitti."

Adamlar başlarını eğdiler. Ceset dolu bu karmakarışık odada işlerinin bitmiş olması onları rahatlatmıştı; hemen Arthur'un peşinden odadan dışarı çıktılar. Gaius kapıyı sertçe kapattı ve Merlin'e döndü.

"O kitabı saklamaksın!" dedi.

"Hayır," dedi Merlin sakin bir ifadeyle. "Büyüyü ortaya çıkarmak için asıl şimdi kitabı kullanmalıyız."

Gaius ona ters ters baktı. "Aptallık etme!"

Ama Merlin ciddiydi. "Böyle bir yeteneğim varken, *bunu* kullanmayacak mıyım?" dedi. "Dümen çevirmek için kullanmamak gerektiğini söyleyip duran sen değil miydin?"

"Kral *büyücüleri* bulmaya çalışırken sen sihir mi yapmak istiyorsun?" dedi Gaius şaşkınlıkla. "Deli misin? Merlin, kaderin seni daha önemli şeylerle uğraşmaya yönlendiriyor."

"Ama yeterince çalışmazsam, nasıl büyük bir büyücü olabilirim?"

"Eminim gelecekte yeteneklerin takdir edilecek," dedi Gaius kararlılıkla.

Merlin başını salladı. “Neden? Daha ne kadar beklemem gerekecek?”

Gaius ona baktı. “Sabır bir erdemdir, Merlin.”

“Böyle oturup hiçbir şey yapmamak mı erdem?”

“Zamanı gelecek,” dedi Gaius.

“Belki o gördüğümüz adama yardım edebilirdim!” dedi Merlin umutsuz bir sesle.

“Biliyorum, böyle kolay olması sana çok cazip geliyor...” diye konuşmaya başladı Gaius.

“Birinin hayatını kurtaracağı için cazip!” dedi Merlin hızla sözünü keserek.

Gaius gittikçe daha fazla tedirgin oluyordu ve sesini yükselt-memeye çalışıyordu. “Bir kişiyi kurtarmak işe yaramaz,” dedi. “Hastalığın ne olduğunu ve nasıl yayıldığını anlamalıyız!”

“Arthur dışarıda büyücüyü aramakla uğraşıyor,” dedi Merlin bağırarak.

Gaius olumsuz bir ifadeyle başını salladı. “Bunu yapmaya gücü olan bir büyücü, şehirde arama yaparak asla bulunamaz!”

Merlin burnundan soluyarak bakışlarını kaçırdı. Düşüncesinin doğru olduğuna Gaius’u inandırmak için söyleyebileceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Ama haklı olduğuna emindi. Haklı *olmalıydı.* Kendisi için tehlikeli olsa da Camelot halkının hayatını kurtarmak onun göreviydi. En azından bu konuda yanılmadığını biliyordu.

Masanın çevresinde söylenerek, telaşlı bir şekilde gezinen Gaius’a baktı. Arthur ve adamları odanın altını üstüne getirmeden önce yaptığı çalışmaya dönmek için, küçük şişeleri ve deney tüplerini bulmaya çabalıyordu.

“Ah, işte burada,” dedi mırıldanarak. Kâğıt yığınının altında duran mide sıvısı tüpünü nihayet bulunca gözleri ışıldadı. Tüpü yukarı kaldırdı, içine birkaç damla açık yeşil sıvı ekledi ve etkileşimi izlemek için gözlerini kısarak baktı.

“Peki, büyü kullanamayacağıma göre ne yapabiliriz?” dedi Merlin mırıldanarak.

“Yapabileceğimiz tek şey,” dedi Gaius; bakışlarını kaldırıp ona baktı. “Hastalık hepimizi öldürmeden, bilimin çare bulmasını ümit etmek!”

Kadın halinden memnundu. Buzdan mağarasında tek başına olmasına karşın, olayların tam öngördüğü şekilde gelişmeye başladığını hissedebiliyordu. Camelot’ta yaşayan iyi insanlar boyun eğmeye başlamışlardı bile. Karşı koymak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Taş çanaktaki karanlık suyun yüzeyinde elini gezdirdi ve olağanüstü şehir, yüksek duvarları ve öğleden sonra güneşinin yansıdığı sayısız kuleleriyle suda beliriverdi. Kadının yüzüne bir küçümseme ifadesi yayıldı. Şehir öyle güçlü, gururlu ve yenilmez görünüyordu ki.

“Ama bu güçlü şehir öyle bir mahvolacak ki...” dedi kendi kendine, derin düşüncelere dalmış bir halde.

Farklı bir görüntü belirdi. Bu, şehrin altındaki odanın gö-rüntüsüydü. Değerli yumurtasının durduğu büyük su birikintisini görebiliyordu. Umutla yumurtaya baktı, sakin ve sessizdi.

Birdenbire coşkulu bir gürültü koptu ve iri yapılı bir şey suyun üstüne fırlayarak, birikintiyi dalgalandırıp suları taşırdı. Sudan yavaş yavaş şişman ve yuvarlak bir kafa, güçlü bir gövde ve tırpan gibi pençeleri olan kaslı kollar çıktı. Yaratığın ağzı açıktı ve korkunç çığlığı yeraltındaki devasa boşluk içinde yüz misli çoğalarak yankılandı.

Kadın başını geriye atıp güldü. Yaratığı gerçekten ona iyi hizmet ediyordu. Ama bu yalnızca başlangıçtı. Yaratıcısının isteğine boyun eğen canavar bir kez daha acı acı bağırdı ve başı girdap gibi dönen suyun altında kalarak gözden kayboldu.

Sevinçten havalara uçan kadın daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyordu. Eliyle hafifçe suya vurdu, görüntü bulanıklaştı ve yine değişti. Bu, büyük saray meydanının görüntüsüydü ama daha önce hiç böyle bir şeye tanık olmamıştı. Genellikle işlerine giden.vatandaşlarla dolup taşan meydan bomboştu. Yalnızca sıra sıra dizilmiş beyaz ceset torbalan vardı.

Kadın gülümsedi. Soğukta bırakılmış cesetler gömülmeyi bekliyordu. Uzaktan, Büyük Çan’ın yas içinde çaldığını duyabiliyordu. Zehirden habersiz, boş kovasım şehrin su pompalarından birine daldırmış dolduran genç hizmetkâr kadını seyretti. Ona küçümseyerek baktı. İnsanların bu kadar aptal

olmasına inanamıyordu. Ölmeyi hak ediyorlardı.

Ve tüm şehir dize geldiğinde, kralının -yüce Uther Pendra-gon'un- bu felaketten sorumlu olduğunu anlamasını istiyordu.

Bölüm 6

Arthur bitkindi. Gecenin büyük kısmını adamlarıyla son kalan yerleri arayarak geçirmişlerdi. Şimdi tüm yapmak istediği birkaç saat uyku çekmekti, ama önce yapması gereken önemli bir şey vardı.

Krala bilgi vermesi gerekiyordu.

Meclis salonuna yaklaşırken prens endişelendiğini hissetti. Babasının kötü haber almaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Girişteki muhafızları kısaca selamladı ve büyük kapılar açıldı. Arthur eşiği geçer geçmez babası gözlerinde ümit ışığıyla ona doğru yaklaştı.

“Her yeri aradık, bütün şehri...” diyerek söze başladı Arthur.

Uther oğlunun yüzüne bakıp durumu anladı. “Ve hiçbir şey bulamadınız mı?”

“Başka nereye bakacağımı bilmiyorum,” dedi prens kafasını sallayarak. Özrünün kulağa çok anlamsız gelmediğini ümit ediyordu.

Uther odada büyük adımlarla gezinmeye başladı. “O halde başka seçeneğim kalmadı,” dedi sonunda. “Sokağa çıkma yasağı ilan etmeni istiyorum. Bugünden itibaren, Büyük Çan çaldıktan sonra kimse sokağa çıkmayacak.”

Arthur başını salladı. “Peki baba.”

“Aşağıdaki kasabayı da kordon altına alın,” diye devam etti Uther.

“Neden?”

“Çünkü danışmanlarım kurbanların çoğunun o kasabada yaşadığını söylüyor. Onları tecrit edelim ve hastalığın yayılmasını önleyelim.”

Arthur kaşlarını çattı. “Peki orada yaşayan insanlar ne olacak?”

“Ben bunu düşünmedim mi sanıyorsun?” dedi Uther soğuk bir sesle. “Ama başka ne yapabilirim? Şehrin geri kalanını korumak zorundayım.”

Arthur babasının yüzüne baktı ve orada büyük bir acı ve keder gördü. Şüphesiz

gece boyunca en iyi önlemi almak için kendine eziyet etmişti ve anlaşılan hiçbir karan kolay almamıştı. Arthur yorgunluktan kafasının karışmış olduğunu fark etti, yoksa başka bir çözüm önerebilirdi.

Başını eğdi ve uykuyla ilgili tüm düşünceleri kafasından atmaya çalışarak meclis salonundan çıktı. Yapacak çok işi vardı.

Sarayın bir başka yerinde, Merlin sıçrayarak uyandı. Gaius'un kapısına birinin deli gibi vurduğunu ve bunu konuşma seslerinin izlediğini duyabiliyordu. Bakıp ne olduğunu anlamasına gerek yoktu, belli ki biri yine acıklı bir ölüm haberi veriyordu. Bir önceki gün yolda gördükleri can çekişen adamın hali gözlerinin önüne geldi. Çok çabuk ölmüştü... Ya tanıdığı biri de ölürse, ne yapardı?

Merlin kapının çarptığını ve Gaius'un kendisine seslendiğini duydu. Yatağından fırladı, giysilerini hızla üstüne geçirdi, sonra yan odayı biraz görecek kadar kapıyı araladı. Gaius, son kurbanı masada ilgiyle inceliyordu. Merlin, en azından diğer cesetlerin gömülmek üzere götürüldüğünü görünce rahatladı ve derin bir soluk aldı.

Masanın üstündeki cesede bakarak sessizce Gaius'un odasına girdi. Pencereden süzülen sabah güneşinin ışınlan, cesedin zaten beyaz olan benzini uçuk bir parlaklığa dönüştürmüştü. Yarısaydam derinin altından görünen ince ve uzun kararmış damarlara merakla baktı. Bir an durakladı ve ölüm karşısında nasıl bu kadar soğukkanlı olabildiğini düşünerek suçluluk hissetti.

Gaius'u ilgiyle izledi. Yaşlı adam, dün bezgin ve mesafeli görünüyordu ama bugün onda bir farklılık vardı. Yeni bir enerjiyle doluydu, hatta heyecanlı olduğu bile söylenebilirdi. Merlin azıcık canlandı. Gaius'un durumu onu umutlandırmıştı.

"Şimdi, buradaki duruma bakalım..." dedi Gaius mırıldanarak. "Bu kurbanla ilgili farklı bir durum var mı?"

Merlin onun ders verme konumuna geçtiğini fark etti. "Bu bir kadın," dedi Merlin. Kolay bir yorumdu.

"Evet, bunu görebiliyorum," dedi Gaius surat asarak. "Biliyor musun, bazen büyü yeteneğinin yanlış insana verildiğini düşünmeden edemiyorum."

Merlin dudaklarını ısırdı. Daha fazla çabalaması gerektiğinin farkındaydı.

“Hımm...” dedi, söyleyecek daha akıllıca bir şey arayarak. Cansız bedenin boynunda asılı duran süslü kolyeyi gördü. “Sarayda çalışan biri miydi?” diye sordu.

“İşte!” dedi Gaius sevinçle.

“Ama bu ne anlama gelebilir ki?”

“Sarayda çalışanlar aşağıdaki kasabaya çok seyrek gider...”

Gaius, Merlin’in yanıtı bulmasını ümit ederek kaşlarını kaldırdı. Merlin’in kafası boşalmıştı.

“Peki... bu ne anlama geliyor?” dedi Merlin’i yüreklendirerek.

“Hımm...” Merlin düşündü. “Kasabalılardan biriyle görüşmediği anlamına geliyor.”

Gaius irkildi. “Evet... hastalığın temasla bulaşmadığını gösteriyor.”

Merlin birdenbire her şeyi anladı. “Ve büyük olasılıkla farklı yiyecekler yiyorlar!”

“Evet!” dedi Gaius gülümseyerek. “Başka?”

Merlin kendini zorladı. “Aynı havayı soluyup solumadıklarına pek emin değilim...”

“Öyleyse paylaştıkları tek şey ne?”

Merlin baskı altındaydı ve Gaius’u hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. “Su mu?” dedi kuşkuyla. Konuşamayacak kadar heyecanlı olan Gaius coşkuyla başını salladı. “Hastalığın *sudan* bulaştığını düşünüyorsun!”

Gaius rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Merlin sen bir *dâhisin.*”

Merlin’in omuzlan dikleşti. Bu söz hoşuna gitmişti.

Gaius masanın altına uzandı ve aldığı kovayı Merlin’e uzattı. “Ah, anladım,” dedi Merlin homurdanarak. Anlaşılan dâhiler de getir götür işi yapmak zorundaydılar.

Merlin koşarak saraydan çıktı ve meydanda dizilmiş, sayıları sürekli artan cesetlere bakmamaya çalıştı. Şehre giden açılır kapanır köprüyü geçince, havaya çöken ümitsiz karamsarlığı fark edip biraz yavaşladı. Karşılaştığı herkes yıpranmış ve sıkıntılı, çoğu da geceyi uykusuz geçirmiş görünüyordu. Merlin gece boyunca kaç kişinin ailesinden ya da arkadaşlanndan birini kaybettiğini düşünerek ürperdi. Yaşam ne kadar çabuk ölüme dönüşebiliyordu...

İnsanların yanından geçerken, onu altüst eden bir hayal kırıklığı içinde başım yere eğdi. Yeteneklerinin çok özel olduğu ona sayısız kez söylenmişti ama ne yazık ki bu caddelerde yürürken tek bir hastaya bile yardım etmek için büyü yeteneğini kullanamıyordu.

Çeşmeye ulaştı ve kovaya hemen su doldurmaya başladı. Şu an Gaius'a güvenmekten başka yapabileceği bir şey olmadığının farkındaydı. Yol göstericisi, yaşlı ve akıllıydı. Hastalığın nasıl yayıldığını bulmuştu, Merlin onun kısa zamanda hastalığın tedavisini de bulacağından emindi.

Aniden acı bir çığlıkla caddenin sessizliği bozuldu. Merlin başım çevirdi ve Gwen'i görünce şaşırdı. Gözlerinden yaşlar boşanarak, mahvolmuş bir durumda saraya doğru koşuyordu.

"Gwen?" Merlin bağırdı ama Gwen duymuyor gibiydi ve kırmızı pelerini arkasından dalgalanarak koşar adımlarla Merlin in yanından geçti. Merlin kovadaki suyu oraya buraya saçarak basamakları hızla indi ve Gwen'in peşinden koştu. Genç kızı saraya kadar izlerken sık sık seslendi ama onu hiçbir şey durduramayacak gibiydi.

Gaius'un odasına giden merdivene vardığında, ağlamaklı sesi merdiven boşluğundan bile duyulan Gwen kapıya dayanmıştı bile.

"Gaius, bana yardım et," dedi hıçkırarak. Sözleri hıçkırıklarla kesiliyordu.

"Gwen," dedi Gaius birdenbire. "Ne oldu Tanrı aşkına? Hastalandın mı?"

Başını salladı. "Babam... yüzü... bu sabah onu uyandırmaya çalıştım, öyle solgundu ki, ancak nefes alıyordu..." Yine hıçkırıklara boğuldu ve Gaius sakinleştirmek için elini şefkatle onun omzuna koydu.

Merlin odaya girdi ve hemen Gvven'in gözyaşlanyla kaplı yüzünü gördü. Buna dayanamazdı. Bir yabancıya yardım edememek ayrı bir şeydi ama Gwen onun

arkadaşıydı. Bunu hak etmiyordu.

“Lütfen Gaius. Ondan başka kimsem yok.” Gwen gözyaşları içinde umutsuzca konuşmaya çabalıyordu.

Gaius, hüzün dolu gözlerle Gwen’in elini tuttu. “Gwen, henüz bir tedavim yok,” dedi yumuşak bir sesle.

“Sana *yalvarıyorum*!”

“Keşke bir çaresi olsaydı... herhangi bir şey... ama şu ana kadar bir ilaç bulamadım,” dedi Gaius, başını çaresizce sallayarak.

Son ümidi suya düşen Gwen’in yüzü acı bir ifade aldı.

“Üzgünüm Gwen.”

Sel gibi akan gözyaşlarına engel olamayan Gwen, kendini odadan dışarı attı.

Merlin, Gaius’a iyice yaklaştı. “Yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi kararlı bir ifadeyle.

Gaius kovayı onun elinden alıp masanın üstüne koydu. “Elimden geleni yapacağım,” dedi ve küçük bir şişeye sudan bir örnek doldurdu. “Bunun bize bazı yanıtlar sağlamasını ümit edelim.”

“Ama Gwen’in babası için çok geç olabilir!”

Gaius onun yüzüne bakmadı. “Haklı olabilirsin maalesef.”

Merlin’in akima birdenbire çelişkili düşünceler akm etti. Şimdi harekete geçme ve gerçekten bir fark yaratma zamanıydı. Bu hastalık büyüyle yaratıldığına göre, büyüyle de tedavi edilebilirdi.

Düşünceler içinde kaybolmuş olan Gaius’a baktı ve o an, yaşlı adamın ne yaptığını anladı. Eline ufacık mor yapraklı bir çiçek almış, sapından tutmuş çeviriyordu. Çok tanıdık geldi, Merlin çiçeği daha önce gördüğüne emindi.

Sonunda anımsadı.

Bu, Gwen’in ona verdiği çiçekti. Düşürmüş olmalıydı. Bazı yapraklan ayak

altında ezilmiş gibi görünen çiçeğin hassas taç-yapraklarına baktı. Gaius çiçeği su dolu küçük şişeye tıkıştırdı ve bir etkileşim bekler gibi gözlerini kısarak baktı.

Merlin onu işiyle baş başa bıraktı, odasına gitti ve kendini eski püskü yatağına attı. Aklında bin bir düşünce dans ederken, sessizce tavanı seyrederek öylece yattı.

Yavaşça taşlar yerine oturmaya başladı ve yüzünde bir gülümseme beliren Merlin sonunda karannı verdi.

Gaius, Gvven'in babasına nasıl yardım edeceğini bilmiyor olabilirdi ama o biliyordu.

Bir planı vardı.

Bölüm 7

Günün geri kalanı, işkence eder gibi çok ağır geçti ve akşam karanlık bastırdığında, Merlin neredeyse akimı kaybetmek üzereydi. Odasında bir aşağı bir yukan yürüyüp duruyor, planını bir an önce uygulamak istiyor ama kendini sabırlı olmaya zorluyordu.

Bundan böyle hiçbir aksilik çıkmasına izin vermemeliydi.

Pencereye yaklaştı ve aşağıdaki kasabaya doğru baktı. Birbiri ardına dizilmiş ufacık, köhne evler öyle iç içe duruyorlardı ki üst üste inşa edilmiş gibiydiler. Evlerde yanan sayısız meşale pencerelerden ışık noktacıkları halinde görünüyor, soğuğun ve karanlığın etkisini azaltıyordu.

Büyük Çan'ın hüzünlü sesi şehirde yankılanmaya başlayınca, Merlin hareket eden bir şeyler görmeye çalıştı ama aşağıdaki kasabanın çevresinde devriye gezen birkaç muhafız dışında kimsecikler yoktu. Merlin ürpererek sabah saatlerinde kralın emrini bildiren habercinin sözlerini anımsadı: *"Kralımız, sokağa çıkma yasağına uymayan vatandaşların yargısız infazla cezalandı ■ rılmasını emretmiştir."*

Ama Merlin'in farklı düşünceleri vardı.

Sessizce bir-iki saat daha beklemek için kendini zorladı ve giyinik durumda yatağına uzandı. Yan odada Gaius'un koşturup durduğunu, işi biten deney tüplerinin ve şişelerin temizlenirken çıkardığı tınlama sesini duyabiliyordu. Gaius'un zaten düzensiz ve karmakarışık olan odayı toplamakla neden uğraştığını dalgın dalgın düşündü Merlin.

En sonunda, yan odadan hafif bir horlama sesi duydu ve yatağından kalkıp sessizce kapıya yaklaştı. Yavaşça açtı ve aralıktan baktı. Bu iyiydi; gün boyu çalışmaktan belli ki yorgun düşen Ga-ius uykuya dalmıştı bile. Merlin kapıyı elinden geldiği kadar sessizce kapatmaya çalışarak odasına döndü. Artık zamanı gelmişti.

Döşeme tahtası ayaklarının altında her gıcırdadığında yüzünü buruşturarak, odasında parmak uçlarında yürüdü. Tahta zemin onu ele verecek gibiydi. Merlin yatağının yanında çömeldi, bir kitap yığınını yana çekti ve parmağını yerdeki

küçük deliğe soktu. Hızla çekti ve tahtalardan biri yerinden sökülünce altındaki bölme ortaya çıktı.

Merlin sırıttı. Burası onun gizli saklama yeriydi.

Elini uzattı ve güven verici ağırlığını elinde hissettiği sihir kitabını çekip çıkardı. Yatağının kenarına oturdu ve nefes almaya bile cesaret edemeden, avuçları ter içinde, sayfaları hızla çevirmeye başladı. Kralın emirlerine açıkça karşı çıkıyordu. Bu, büyük olasılıkla yapmayı düşünebileceği en tehlikeli şeydi.

Merlin, hepsi de süslü ve eski baskıyla yazılmış onlarca büyülü sözü okumadan geçti. Sayfalann birçoğu, daha önce adım bile duymadığı yabani bitki ve otlara ayrılmıştı. Birkaç dakika sonra aradığı büyüyü buldu. Sessizce kendi kendine okudu ve ezberleyene kadar sözcükleri tekrarladı. Ama gerek duyduğu tek şey bu değildi. Sihirli sözün altında, bazı otların ve bitkilerin listesini içeren bir çizim vardı: kanarya otu, banotu, çörekotu, rezene ve susam. Gaius'un odasındaki raflarda bu kuru otları bulabilmek için dua etti.

Yavaşça basamakları indi ve Gaius'un odasındaki küçük bölmelerde duran kavanozlarla kapları altüst ederek gizlice aramaya başladı. Yaşlı adamın özel eşyalarını karıştırırken, bir yandan da endişe içinde ona göz atıyor ve hamisi aniden uyanırsa durumu ona nasıl açıklayacağını düşünüyordu.

Merlin elinden geldiği kadar hızlı çalışarak, bulduğu her bir ottan azıcık alıp mendilinin ortasında bir ot tepeciği oluşturdu. İşini bitirdiğinde kenarlarından tutup bir kese haline getirdi ve iple bağladı. Yaptığından memnun, karanlıkta kendi kendine gülümsedi. Yapması gereken bir sonraki işi düşününce gülümsemesi yok oldu. Şimdiye kadar kolay kısmım başarmıştı.

Horlayan Gaius'a son bir kez bakarak kendini odadan dışarı attı, merdivenden indi ve karanlık koridora daldı. Durakladı, dikkatle en hafif sesleri bile duymaya çalıştı.

Hiçbir şey yoktu. Bütün saray uykudaydı.

Ayışığının aydınlattığı meydanı kolaçan edip ana kapıdan dışarı çıktı. Şimdilik her şey yolundaydı, görünürde muhafız yoktu. Tedbiri elden bırakmadan, meydanın üstü kapalı dış kaldırımlarını izleyerek, büyük açılır kapanır köprüye ulaştı. Tam geçecekti ki, devriye gezen bir muhafızın önce ayak seslerini duydu, sonra kendisini gördü. Paniğe kapılan Merlin, bir girintiye saklandı. Soluğunu

tutmaya çalışırken, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Neyse ki şansı yaver gitti. Muhafızlar sert adımlarla yanından geçip gittiler. Merlin soluk soluğa, ayak sesleri tamamen yok olana kadar bekledi. Sonra gizlendiği oyuktan çıktı ve muhafızlara yakalanmamak için gölgeleri izleyerek, gecenin karanlığında aşağıdaki kasabaya doğru elinden geldiği kadar hızlı koşmaya başladı.

Fazla geçmeden Gwen'in oturduğu sokağın sonuna geldi ve yavaşça sokak boyunca yürümeye başladı. Kimsecikler yoktu ve biraz rahatlamaya başlamıştı. Ama birkaç saniye sonra heyecanlı konuşma sesleri duydu. Durdu ve kafasını eğerek bir el arabasının ardına gizlendi. O sırada bir muhafız caddenin karşı köşesinden döndü. Arabanın yanından gizlice baktı. Muhafızlar kendi aralarında gevezelik ederken, içlerinden biri tırmıkla saman yığınını yolun kenarına itmeye çalışıyordu.

Korkudan donup kalan Merlin kendini geri çekti ve yaptığının doğru olup olmadığını ilk kez kendi kendine sordu. Yakalanırsa muhafızlar onu hemen öldürürlerdi.

Bir kez daha köşeden dikkatle baktı. Şimdi muhafızların komutam ona doğru geliyordu. Merlin, bir ses duymuş ve araştırmaya gelmiş gibi yüzüne meraklı bir ifade verebilirdi. Komutan yaklaştıkça Merlin eğilerek biraz daha geriledi. Yakalanmasına ve şansının dönmesine ramak kalmıştı.

Merlin o an, caddenin karşı tarafında fark ettiği düzgün kilitlenmemiş gibi görünen ambar kapısının kendisi için bir şans olabileceğini düşündü. Dikkat kesilerek kapıya baktı.

"Onslyriarı, onbregdan!" Kısık sesle sihirli sözleri fısıldadı ve olağanüstü bir ışıkla parıldayan gözlerinin ardında o bildik sıcaklığı hissetti. Kapı aniden gıcırdayarak açıldı ve asker ne olduğunu anlamak için durup baktı. Dikkatle kılıcını çekerek kapıya yaklaştı.

Ümitsizliğe kapılan Merlin m suratı asıldı. "Hadi, hadi," dedi soluyarak. "Birkaç metre daha. Yapabilirsin!"

Muhafızların komutanı kapıya birkaç santim kala durdu ve başını eğerek kapının ardındaki karanlığa baktı. Birdenbire kapı sertçe açılıp komutanın kafasına çarptı ve adam yere devrildi.

Merlin rahatlayarak derin bir nefes aldı ama kendini kutlayacak zamanı yoktu. Çevresine bakınıp tehlike kalmadığını anlayınca gizlendiği yerden çıktı, Gwen'in evine koştu ve dikkatle pencereden içeri baktı.

Odanın en uzak köşesinde Gvven'in babasının yatakta yattığını, sönmeye yüz tutmuş ateşin turuncu parıltısında görebiliyordu. Alacakaranlıkta bile fark edilen yüzünün solgunluğu kararmış damarlarıyla tezat oluşturuyordu. Gwen bitkin bir halde yatağa çökmüş, başını babasının göğsüne dayamıştı. Göz-yaşlarıyla ıslanmış yüzü durgundu. Merlin onun hasta babasıyla ilgilenirken ağlayarak uyuyakaldığını düşündü.

Ürpererek kapıyı itti. Açıktı; belli ki Gvven'in kapıyı kilitlemeye fırsatı olmamıştı. En küçük bir gürültü yapmamaya çalışarak içeri girdi. Ne yazık ki bastığı gevşek bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Sesten irkilen Merlin donup kaldı.

Uykusunda hareket eden Gwen daha rahat bir pozisyon bulmak ister gibi yüzünü çevirdi. Merlin onun yeniden yerleşmesini bekledi. Neyse ki birkaç saniye sonra Gwen yine sakinleşmişti ve Merlin, paltosunun cebinden sihirli ot karışımını çıkarıp birkaç adım daha attı. Yatağa doğru eğildi, dikkatle Tom'un yastığını kenanndan tutarak kaldırdı ve küçük keseyi altına yerleştirdi.

Merlin geriye doğru bir adım atarak doğruldu ve bakışlarını Tom'a dikti. *"Pufomimst adi fram guman!"* Gözleri ateş gibi parladı; birdenbire yastıktan dans eden ışık tanecikleri yükseldi ve Tom'un başını, sürü halinde uçuşan minik ateşböcekleri gibi sardı. Sonra bunlar, ortaya çıktıkları gibi hızla yok oldular. Gözlerini Tom ve Gvven'den ayırmadan kapıya doğru yürüdü ve Tom'un kendine gelmesini dileyerek pencerenin önündeki yerini aldı.

Ona bir asır gibi gelen süre sonunda, sabnnın ödülünü aldı. Tom yavaşça kımıldamaya başladı. Koyu renkli damarlann oluşturduğu ağ yüzünde hâlâ belirgin olmasına karşın, teninin solgunluğu tamamen yok olmuştu. İnleyerek, içgüdüsel olarak kızına uzandı ve elini onun başına koydu.

Gwen hemen uyandı, başını kaldırıp babasına baktı. "Baba!" dedi soluğu kesilerek. "Ne oldu? Buna... buna inanamıyorum!"

Merlin sessizce onları izledi. Gwen gözyaşları içinde babasına sarılırken, Merlin'in yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Sonra her muhafız gördüğünde gölgelere sığınarak, yine gecenin karanlığına daldı. Duyduğu büyük mutluluk azmini artırmıştı ve muhafızları kolay sayılabilecek şekilde savuşturarak, çok geçmeden saraya vardı.

Sonunda, hâlâ gülümseyerek kendini yatağa attı ve hemen uykuya daldı.

Ertesi sabah Camelot şehri, puslu sabah güneşinde mermer gibi parıldayan yüksek kuleleriyle ışıl ışıl görünüyordu. Birçokları için bu manzara inanılmaz güzeldi, ama bu görüntüye tanık olan bir kişi için hiçbir görkemi yoktu. Yeraltındaki buzdan mağarasında tamamen yalnız olan genç bir kadın, eylemlerinin sonucunu öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Solgun ve narin elini taş çanaktaki soğuk suda gezdirdi. Camelot'un sudaki görüntüsü bulanıklaşıp gözlerinin önünde yüzmeye başladı ve yerini, onu daha mutlu eden bir resme bıraktı. Yüz kadar üstü örtülü ceset, saray meydanında dizili duruyordu.

Her şey gerçekten yolunda gidiyordu ama genç kadın yine de biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Aslında Uther'ın yüzünü görmek, çökmekte olan krallığını kurtarmak için ne tür strateji ve planlan olduğunu öğrenmek ve onun umutsuzluğuyla eğlenmek isterdi. Ama biraz daha bekleyebileceğine emindi.

Her şeyin bir zamanı vardı.

Bölüm 8

Ufacık odasının penceresinden süzülen sabah güneşinin ışınlarıyla uyanan Merlin, gözlerini ovuşturarak kendi kendine gülümsedi. Birinin Gaius'un kapısını yıkan sesiyle uyanmaktan kesinlikle çok daha zevkli bir uyanma şekliydi. Önceki gece olanları düşünerek, bir süre daha yatağında kaldı. Kısmen unutulmuş bir rüya gibi, puslu ve uzakta kalmıştı bile.

Kalktı, hemen giyindi ve Gaius'un odasına giderek dışarı çıkmak üzere olan yaşlı adamı kapıda yakaladı. "Nereye gidiyorsun?" dedi Merlin merakla.

"Acelem var," dedi Gaius. "Acilen kralı görmem gerek." Sonra da odadan çıktı.

Merlin şansına inanamadı. Taşıyacak ve getirip götürecek biri olmadan, çok değerli özgürlük dakikalarına sahipti. Ceketini giydi, odasından çıktı ve sarayın yerleşim olan kanadına doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra, karşısına rüzgâr gibi çıkan kadın hizmetkârlarla neredeyse çarpışarak, önüne geldiği büyük merdivenden koşarak çıktı. Morgana'mn odasının kapısına vardığında durakladı ve soluğunu düzenlemeye çalıştı. İçerden

tanıdık bir uğultu geliyordu ama konuşma sesi duyulmuyordu.

İyi. Bu, Gwen'in büyük olasılıkla yalnız olduğu anlamına geliyordu.

Merlin dikkatle kapıyı itip açtı ve Gwen'in aceleyle Morgana'mn giysilerini gruplara ayırarak düzenlediğini gördü. Onu yeniden mutlu ve kaygısız gördüğüne sevinip, sessizce Gwen'i seyretti. Merlin gülümsedi. Bu, babasının hâlâ iyi olduğu anlamına geliyor olmalıydı.

Gwen birdenbire onun varlığını hissetti ve başını kaldırıp baktı. "Merlin!" dedi şaşkınlıkla bağırarak.

Merlin korkuyla yerinden zıpladı. Onu böyle gözetlemesi tuhaf görünmüş olmalıydı. "Hımm, merhaba," dedi.

"Merhaba," dedi Gwen.

"Baban nasıl? Kendini daha iyi hissediyor mu şimdi?"

Gwen bir an hareketsiz kaldı, sonra yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve mutlulukla konuştu. “Evet,” dedi gülerek. “İnanılmaz bir şey oldu. Bir mucize! İyileştiğine hâlâ inanamıyorum.”

“Derisinin rengi normale döndü mü?”

“Evet.”

Merlin, büyünün bu kadar başarılı olmasına şaşırarak parıldayan gözlerle ona baktı. “İyi, harika bir şey bu,” dedi başını sallayarak ve veda etmek için hafifçe elini sallayıp gitmek üzere döndü.

“Şaşırmışa benzemiyorsun...”

Merlin dikkatle Gwen’e baktı. Genç kız ona garip bir şekilde bakıyordu. “Hayır, şaşırdım,” dedi çabucak. “Bu bir mucize. Öyle olmalı.” .

Gwen’in yüzündeki şaşkınlık ifadesi iyice arttı. “Peki, iyi olduğunu nasıl anladın?”

“Ah... sen gülümsediğin için,” dedi Merlin omuz silkerek.

“Bu gerçekten çok garip. Kimseye söylemedim ama sen anladın. Nasıl anlayabildin?”

“Peki tamam, sonunda anladın...” dedi Merlin ona doğru bir adım atarak. “Sana söyleyeceğim...” Etkileyici bir sonuç yaratmak için durakladı. “Ben bir medyumum.”

Gwen sırıttı. “Hayır, değilsin!”

“Doğru söylüyorum,” dedi Merlin ifadesiz bir sesle. Bu durum onu keyiflendiriyordu.

“Tamam, bil bakalım ne düşünüyorum?” dedi Gwen oyuna katılarak.

Merlin gözlerini kıstı. “Benim medyum *olmadığımı!”*

Gwen başını sallayarak katıla katıla güldü. “Çok *garipsin!”* Merlin kaşlarını çattı. “Ah, kötü bir anlamda söylemedim,” diye ekledi kız aceleyle. “Yalnızca...

komiksin. Bu hoşuma gidiyor.”

Merlin gülümsedi. “İyi, senin adına sevindim,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Başını salladı. “Bilmiyorum, yalnızca sorduğun için.”

“Seni üzgün görmek hiç hoşuma gitmemişti.” Bir an duraksadı. “Neyse, şimdi gitmeliyim,” dedi ve Gwen’e son bir kez el sallayarak odadan çıktı.

Bu arada Gaius, meclis salonunda Utherin gelmesini bir süre bekledikten sonra, sonunda kral ve Prens Arthur’la acil bir toplantıya girdi. Olumlu gelişmeler konusunda ümidini kaybetmiş olan bezgin ve asık suratlı Uther, Gaius’un getirdiği şeye şaşkınlık içinde dikkatle baktı. “Bir çiçek mi?” dedi sinirlenerek. “Bu nedir Gaius?”

“Bu sıradan bir çiçek değil, majesteleri,” dedi Gaius, önündeki masanın üstünde duran küçük şişeyi işaret ederek. “Bu çiçeğin bize hastalığın nedenini gösterdiğine inanıyorum.”

Arthur almak üzere uzanınca. Gaius sertçe elini kaldırdı. “Dokunma ona,” dedi uyararak.

“Ne anladığını bize de anlatsana Gaius,” dedi Uther.

“Majesteleri, bu çiçeğin doğal rengi beyaz değil. Suyun içine koyduğumda rengi mordu ve yalnız birkaç saattir suda duruyor.”

Uther beyazlaşmış çiçeğe baktı. “Peki, su nereden geliyor?”

“İnsanların günlük gereksinimini karşıladıkları pompadan.”

Arthur paniğe kapıldı. “Öyleyse kullanmalarına engel olmalıyız!”

Gaius gözlüğünün üstünden dikkatle ona baktı. “Bu şehir susuzluğa dayanamaz,” dedi sıkıntılı şekilde.

“Bu büyücüyü bulmalıyız...” dedi öfkeyle gürleyen Uther ve odada sinirli

adımlarla yürümeye başladı.

“Camelot’ta bir yerlerde olduğunu sanmıyorum,” dedi Arthur. “Bütün şehri didik didik aradım, kimsenin saklanabileceği bir delik bile kalmadı.”

“Öyleyse aramayı kasabaları da kapsayacak şekilde genişletin.”

“Bunu yapmaya başladık, baba,” dedi prens, “ama bütün krallığı arayamam.”

Uther ateş püsküren gözlerle ona baktı. “Ben de bekleyip halkımın ölmesine seyirci kalamam!”

Arthur daha fazla tartışmanın anlamı olmadığını düşündü. Başka bir şey söylemeden başını eğerek selam verdi ve babasının isteklerini yerine getirmek üzere odadan çıktı. Muhafızların komutanı Gregory’yi çağırdı ve adamlarının çabalarını iki misline çıkarmalarını sağlaması için ona emir verdi. Ayrıca Uther’ın en güvendiği sadık şövalyelerine haberciler göndererek, kendi süvari birliklerini oluşturmalarını ve büyücüyü aramaya destek vermelerini emretti.

Ama bütün bunları yapmasına karşın, Arthur hâlâ kuşku içindeydi. “Başka yapabileceğimiz bir şey var mı?” dedi, Gregory’yle kasabada yürürlerken. “Düşünmediğimiz bir şey olmalı...”

“Her yeri arıyoruz majesteleri, ama korkanm muhafızlarımızdan bazıları hastalığa yenik düştü. Bu yüzden işimiz zorlaşıyor.”

Arthur sertçe başını salladı.

“Ama bir şey var...” diyerek söze başladı Gregory.

“Nedir?”

“Garip ya da olağandışı herhangi bir durumu bildirmemizi emretmiştiniz...” dedi, eliyle caddenin sonunu göstererek. Arthur baktı ve Gwen’in babasını işinin başında, bir metal parçasını şekil vermek için zevkle işlerken gördü.

“Demirci mi?” dedi Arthur. “Ne oldu ona?”

“Adamlarımdan biri, onun dün ölüm döşeğinde olduğunu söyledi,” dedi Gregory. “Öldürücü hastalık onu öyle zayıf düşürmüş ki, komşular geceyi

çıkaramayacağını düşünmüşler.”

“Çok ilginç,” dedi Arthur derin düşüncelere dalarak. “Bu demircinin nasıl bir özelliği olabilir ki?” Birikmiş kalabalığın arasından kendine yol açarak Tom’a doğru yürüdü. “Duyduğumuza göre hastaymışsın,” dedi doğrudan söze girip. Sözleri, sorudan çok bir suçlamayı andırıyordu.

Tom saygıyla başını salladı. “Artık değilim, majesteleri,” dedi gözleri parlayarak. Prensin kuşkulandığını fark etmemişti bile.

Arthur gözlerini kısarak baktı. “Belki de başka bir rahatsızlığın vardı.”

Tom başını salladı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Ölümü başucumda hissettim. Nefes alacak gücüm bile yoktu!”

“Sonra ne oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom omuz silkerek. “Hastalık birdenbire yok oldu. Şimdi öncesinden bile sağlıklıyım.”

“Çok ilginç...” Arthur’un yüzü gölgelendi. Demircinin anlattıklarında kulağa mantıklı gelmeyen bir şey vardı. “Bütün bunlar olurken yanında biri var mıydı?”

“Yalnız kızım Gwen vardı,” dedi adam, sıkıntılı bir ifadeyle. Doğrusu beklediği tepki bu değildi. Komşuları da iyileşmesini hayretle karşılamışlardı ama tüm samimiyetleriyle Tom için mutlu da olmuşlardı.

Arthur daha fazla bir şey söylemedi. Topuklarının üzerinde döndü ve arkasından gelen muhafızlarıyla birlikte yürümeye başladı.

“Ne düşünüyorsunuz majesteleri?” dedi Gregory, Arthur’un duygularını göstermeyen ifadesini çözmeye çalışarak. “Anlattıklarından ne çıkarmalıyız?”

“Demircinin evini arayana kadar ne düşüneceğimi bilemeyeceğim...” diye yanıtladı Arthur. “Hadi, gidelim.”

Arthur çevresindeki muhafızlarla caddede yürüdü ve çok geçmeden, Tom’un kızıyla yaşadığı ufacık köhne eve vardı. Başıyla Gregory’ye işaret etti, yana çekildi ve iki muhafız kapıyı iterek içeri daldı.

“Her tarafı arayın, şüpheli olduğunu düşündüğünüz herhangi bir şey bulursanız hemen bana gösterin,” dedi Arthur emrederek.

Muhafızlar hemen işe koyuldular ve Tom’la Gwen’in pek az olan eşyalarını altüst etmeye başladılar. Arthur sessizce onları izlemeye koyuldu.

Aradıklarım bulmaları fazla uzun sürmedi.

Tom’un yatağını arayan muhafızlardan biri yastıkları kaldırdı. Odaya anında hafif bir parlaklık yayıldı ve pürüzlü, gri duvarlar altın bir ışıkla aydınlandı. İşini başarmış olsa da Merlin’in büyülü karışımından yayılan iyileştirici ışınlar henüz yok olmamıştı.

Keşfiyle gurur duyan Gregory, Arthur’a döndü. “Büyücümüzü bulduk, majesteleri!” diye haykırdı.

Arthur başını salladı. “Öyle anlaşılıyor. Bulduğunu bir yere sakla, yanımıza alalım. Kız burada olmadığına göre büyük olasılıkla saraydadır.”

“Morgana’nın yardımcısı Gwen’den mi söz ediyorsunuz?” dedi Gregory

“Evet...” dedi Arthur kararsız bir ifadeyle. Bunun kesinlikle kolay olmayacağını biliyordu.

Yanında muhafızlarıyla hızla Morgana’nın odasına gitmek üzere saraya doğru yürümeye başladı. Kapıyı açıp aceleyle içeri daldığında Gwen’i tek başına, dikkatle vazoya bir demet çiçek yerleştirirken buldu. Bu beklenmedik ziyaretin şaşkınlığıyla Gwen ona baktı.

“Yakalayın onu!” dedi Arthur emrederek. Muhafızlar Gwen’i kollarından sertçe tuttular.

“Hayır!” dedi Gwen haykırarak ve vazoyu tutarken dengesini kaybetti. Vazo yere düştü; dökülen zarif çiçekler, Gwen’i tutuklamaya çalışan adamların botları altında ezildi.

“Guinevere,” diyerek söze başladı Arthur, “büyü yaparak Camelot kanunlanna karşı geldiğin için seni tutukluyorum...”

Tam o anda bir kadın, uzun elbisesinin eteği arkasında dalgalanarak hızla odaya

girdi.

Gelen Morgana’ydı.

“Gwen!” diye bağırdı; gördüğü bu karmaşık durumu anlamaya çalışıyordu.

Muhafızlar Gwen’i neredeyse odanın dışına sürüklemişlerdi bile. Ama o başım çevirmeyi başardı, yüzü korkuyla buruşmuş-tu. “Ne yaptım ben?” diye bağırdı. “Hiçbir şey yapmadım!” Ama muhafızlar çok güçlüydü ve onu koridora doğru sürüklemeye başladılar. “Yardım edin bana, lütfen!” dedi haykırarak.

Morgana öfkeden alev alev olmuş gözleriyle Arthur’un üzerine atıldı. “Ne yapıyorsun sen?” dedi bağırarak.

“Evinde büyülü bir karışım buldum,” dedi Arthur, gözlerini ondan kaçırıp.

“Bu çok gülünç!” dedi Morgana öfkeyle.

“Babasının hayret verici iyileşmesini başka nasıl açıklayabilirsin?”

“O masum,” dedi Morgana sertçe yanıt vererek. “Masum olduğunu biliyorum.”

Arthur başını salladı Bunun zor olacağını tahmin etmişti ama bu korktuğundan da beterdi. Morgana ona son bir kez zehir gibi gözlerle baktı ve kapıya yöneldi. “Nereye gidiyorsun?” dedi Arthur arkasından seslenerek.

Morgana acımasız bir ifadeyle başını çevirdi. “Uther’la konuşup bu saçmalığa bir son vermeye gidiyorum,” dedi kararlılıkla. “Gwen masum olduğuna onu inandıramayabilir. Ama ben inandırırım.”

Bölüm 9

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Merlin Gaius’a, aceleyle saray koridorlarında yürürken.

“Eski bir arkadaşı görmeye,” dedi Gaius dalgın bir ifadeyle yanıtlayarak. “Şehrin su kaynağı hakkında bilgi almalıyım ve onun bize yardımcı olacağım ümit ediyorum.”

Bir köşeyi döndüler ve Merlin sarayın daha önce hiç bilmediği bir bölümüne geldiklerini fark etti. Dakikalar sonra, uzun bir koridorun dibinde, gösterişsiz bir kapının önünde durdular. Gaius kapıya vurdu.

“Girin!” dedi bir ses içeriden.

Gaius kapıyı açtı ve Merlin kendini sıra sıra tozlu kitapların ve parşömen ruloların dizildiği, iç karartıcı, büyük bir odada buldu. Güneş ışınları vitraylı pencereden içeri sızıp, odanın en uzak köşesinde havadaki toz zerreciği bulutlannı aydınlatıyordu. Pencerenin altında geniş bir çalışma masası duruyordu, arkasında da yaşlı bir adam oturmuş tüy kalemiyle parşömen kâğıdına dikkatle bir şeyler yazıyordu. Keldi ve gür, beyaz bir sakalı vardı, iri cüssesi kahverengi zarif giysilerin altında gizlenmişti.

Biraz daha yaklaştılar, ama adam onlan fark etmemiş gibi yazmaya devam ediyordu.

“Geoffrey?” dedi Gaius içten bir sesle.

Yaşlı adam başını kaldırdı. “Gaius!” Dostça gülümsedi. “Nasılsın? Bu korkunç hastalığın önüne geçmek için çok çalıştığını duydum.”

“Gerçekten de öyle,” dedi Gaius ciddiyetle. “Aslında burada olmamın nedeni de bu. Senin yardımına ihtiyacım var.”

Kendini bir kenarda unutulmuş hisseden Merlin öksürdü ve iki yaşlı adam ona döndü. “Ah, bu Merlin,” dedi Gaius. “Benim sorumluluğumda olan genç bir bilim adamı.”

“Senin sorumluluğunda mı?” dedi Geoffrey, Merlin’e onaylamayan gözlerle bakarak.

“Bu da Geoffrey Monmouth,” diyerek devam etti Gaius. “Kayıtlar ve arşiv müdürü.”

“Nasıl yardımcı olabilirim?” dedi Geoffrey.

“Kullanılan suya karıştırılan bir zehrin öldürücü hastalığın nedeni olduğunu öğrendik,” dedi Gaius. “Bunun nasıl gerçekleşebileceğini öğrenmek istiyorum.”

Geoffrey kaşlannı çattı. “O halde Camelot un planlarını görmen gerek,” dedi düşünceli bir tavırla. “Ama su sisteminin çi-zimlerinin hâlâ durduğuna emin değilim. Eski kayıtların büyük bir kısmı, birkaç sene önceki yangında yok oldu.”

Gaius ciddiyetle ona baktı. “Bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum Geoffrey. En azından araştırıp bulmayı deneyebilir misin?”

Arkadaşı bir an kararsız kaldı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Tamam, bu işi bana bırak, elimden geleni yapacağım!” Gaius ona içtenlikle teşekkür etti ve Merlin’e dönüp başını salladı. Geoffrey’yi işiyle baş başa bıraktılar. Gaius’un odasına doğru yürürken, Merlin uzaktan bir bağırış duyar gibi oldu.

“Nedir bu? Sen de duyuyor musun?” dedi.

Merlin ve Gaius adımlarını hızlandırdıklarında, bağırış çağırışları yakından duymaya başladılar. Seslerden birini tanıyınca, Merlin’in yüzü bembeyaz oldu. Bu Gvven’di. Koşmaya başladı ve köşeyi döner dönmez Gvven’in koridor boyunca iki muhafız tarafından sürüklendiğini gördü. Arthur da birkaç adım arkalarından onları izliyordu. Sürekli masum olduğunu haykırıp duran ve kurtulmaya çabalayan Gvven’i izleyen Merlin donup kalmıştı. “Bırakın beni, lütfen!” diyerek dövünüyordu genç kız. “Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim...” Ama söylediklerine aldırış etmeden, muhafızlar onu meclis salonuna doğru zorla sürükledi.

Merlin neler olduğunu kavrayınca, korku bıçak gibi kalbine saplandı. Gvven’in tutuklanması için tek bir neden olabilirdi. Arthur, sihirli ot karışımını evde bulmuş olmalıydı. Gwen kafasını çevirmeye çalışırken, çaresizlik içinde ona baktı. Gözyaşlarının ıslattığı yüzünde dehşete kapılmış bir ifade vardı. “Merlin!” diye haykırdı. “Merlin, lütfen yardım et bana!”

Onun arkasından koşmak üzereydi ki, birinin kolunu mengene gibi kavradığını hissetti ve az sonra kendini Gaius'un odasında buldu. Kapı arkasından sertçe kapandı, şimdi karşısında ona öfkeyle bakan Gaius duruyordu. "Ne yaptın sen?" dedi yaşlı adam bas bas bağırarak.

"Ne?" dedi korkuya kapılan Merlin.

"Seni uyarmıştım!" dedi Gaius. Bakışları öyle öfkeliydi ki, gözleri Merlin in beynini delecek gibiydi. "Şimdi de bana, yaptığının doğru olduğuna inandığını söylersin herhalde!" dedi Gaius hiddetle.

"İyileştirebileceğimi bile bile babasının ölmesine seyirci kalamazdım," dedi Merlin karşı çıkarak.

Gaius kuşkuyla ona baktı. "Bu durumun şüphe çekeceğim

hiç düşünmedin mi? Yalnız tek *bir kişinin* iyileşmesinin?"

"Öyleyse yapabileceğim tek bir şey var..." diye konuşmaya başladı Merlin. Kafası öfke ve sinirden karışmıştı. "Herkesi... iyileştireceğim! Bunun sihirle ilgili olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok."

"Artık çok geç," dedi Gaius küçümseyerek. "Gwen'in aradıkları büyücü olduğuna inanıyorlar. Hastalığı yaratanın o olduğunu düşünüyorlar!"

"Bir şeyler yapmalıyım!" Bir çözüm bulmaya çabalayan Merlin'in kalbi delice çarpıyordu. Kapının tokmağını yakaladı. Kendini odadan dışarı atıp Gaius'un sert konuşmalarından kurtulmak istiyordu.

"Peki, onun masum olduğunu nasıl kanıtlayacaksın?"

Merlin ona son bir kez baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kapıyı çarparak kapattı ve saraydaki meclis salonuna doğru yürümeye başladı. Aceleyle ilerlerken, korkunç görüntü ve seslerden oluşan canlı anılar beynine üşüştü. Özellikle bir tanesi öyle tüyler ürperticiydi ki, kafasına iyice kazınmıştı ve ne kadar unutmak istese de yok olmayı reddediyordu.

Görünmez ellerin kaldırdığı, güneşte parıldayan bir balta görüntüsü gözünün önüne geliyordu. Diğer tarafta kralın soğukkanlı ve sert yüzü, büyücüyü yargılıyordu. Ancak balta inerken, kalabalığın korku ve tiksintisini de

hissediyordu.

Kısa süren bir hayatın sona ererken çıkardığı korkunç ve iğrenç ses kulaklarından gitmiyordu.

Sonra Gwen'i düşündü. İyi niyetli, kimseye zararı dokunmayan Gwen'i... Öyle neşe ve mutluluk dolu bir kızdı ki, hayatında kimseyi incitmemiş, kimseyle öfkeli konuşmamıştı. Şimdi o zavallı adamla aynı kaderi paylaşmak üzereydi.

Ve hepsi Merlin'in suçuydu.

Suçluluk duygusu altında ezildiğini hisseden Merlin, daha hızlı koştu; kralın huzuruna çıkarılan Gwen'i görmek için tam vaktinde meclis salonunun kapısına ulaşmıştı.

"Lütfen inanın bana, ben hiçbir şey yapmadım," diyordu Gwen inleyerek. Ama muhafızların dikkatini çekmek için boşuna uğraşıyordu. "Yemin ederim, bir şey..."

Askerler onu sertçe itince yere yıkıldı. Soğuk mermerin üstüne düşerken acıdan nefesi kesildi. Muhafızlar bir adım geri atarken, Merlin onlara dik dik baktı.

Herkesin gözü büyücülükle suçlanan Gwen'in üstündeyken, Merlin fırsattan faydalanıp açık kapıdan girdi ve salonun arka tarafında bir perdenin ardına gizlendi. Olup bitenleri izlemeye koyuldu. Salon, Gwen'e kuşku ve güvensizlikle bakan sert ifadeli asiller ve saray mensuplarıyla doluydu. Onun suçuyla ilgili kararlarını çoktan vermiş gibiydiler.

Salonun en uzak köşesindeki tahtına oturmuş olan kral, önünde yere çökmüş kıza bakarken ne düşündüğü belli olmuyordu. Gwen'in yanında duran Arthur'la konuşmak için ona döndü. "İyi iş başardın," dedi homurdanarak. Arthur, babasının övgülerine karşın tedirgin görünüyordu.

"Neden kimse bana inanmıyor?" dedi Gwen, çevresindeki kuşkulu yüzlere utangaç bir ifadeyle bakıyordu. Bakışları Merlin'in bulunduğu tarafa döndüğünde, Merlin görünmemek için başka tarafa döndü.

Böyle yaptığı için de kendinden nefret etti.

"İyileşti, birdenbire kendine geldi. Ben hiçbir şey yapmadım!" Suçlamanın

büyük yükü altında ezilen Gwen’iıı sesi çatallaşmaya başladı.

“Ben sana inanıyorum!” Başka bir kadının özgüvenli ve güçlü sesi salonda çınladı. Merlin boynunu çevirip kalabalığın arkasına baktı. Mor elbisesi içinde göz kamaştırıcı goıuneıı Mor-gana, kralla yüz yüze gelmek için öne çıktı. “Belki de bu hastalık her zaman öldürücü değildir. Bunu hiç düşündünüz mü? Belki doğal olarak iyileşti.”

Uzun bir sessizlik oldu ve Morgana’nın sözleri havada asılı kaldı. Merlin onun Uther’m kafasında bir şüphe yaratmasını ümit etti. En azından hoşgörü göstermesini sağlayacak kadar... Merlin umutla krala baktı ama o ikna olmuşa benzemiyordu.

“Öyleyse evde bulunan sihirli ot karışımına ne demeli?” dedi.

Morgana’nın yanıtı yoktu. Yerde yattığı yerden şaşkınlık içinde başını kaldıran Gwen’e baktı. “Ne karışımı?” dedi Gwen gözlerini açarak. “Karışım gibi bir şeyden hiç haberim yok.”

Arthur ceketinin cebinden kor halindeki nesneyi çıkardı ve salondakiler korkudan nefesleri kesilerek onun titrek ışığına baktılar.

Merlin, bakmaya dayanamadı. Ne kadar aptaldı! Bulunması durumunda olabilecekleri düşünmemiş ve karışımı oradan almamıştı.

“Bu senin evinde bulunmuş!” dedi Uther gözdağı vererek.

“Yemin ederim, majesteleri,” dedi Gwen karşı çıkarak. Başını gayretle salladı, “Daha önce bu karışımı hiç görmedim.”

Uther tahtında ayağa kalktı. “Bu büyüyü boz,” dedi emrederek. “Bu hastalığa hemen son ver!”

Gwen başını yine salladı. “Yapamam!” dedi inleyerek. “Nasıl yapılacağını bilmiyorum.”

“Öyleyse sana acımam mümkün değil,” dedi Uther ciddi bir sesle.

“Ama ben büyücü değilim, majesteleri,” dedi Gwen yalvararak. “Hastalığı nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum.”

“Yaptığın büyüyü bozamıyorsan, seni suçlu ilan etmek zorunda kalacağım.”

“Size söyledim...”

Uther onu susturdu. “Bu nedenle görevim kararımı açıklamaktır...” dedi ona yukardan bakarak. “Bu şartlar altında, seni ölüm cezasına mahkûm etmekten başka çarem yok.”

Gözlerini kaparken Merlin’in kanı dondu. Bütün bunlar gerçek olamazdı. Her şeyi yok etmek istedi; Uther’ı, Camelot’u, bütün dünyayı. Gwen’in krala kendisini dinlemesi için yalvararak yaptığı savunmayı ve sonra kralın sert bir sesle onu susturmasını ancak fark edebildi. “Tek umudum sen ölünce, bu ölümcül hastalığın da seninle birlikte ölmesi,” dedi sertçe.

“Hayır! *Hayır!”* Gwen’in kulakları delen çığlıkları Merlin’in yüreğini yaktı. Bu arada muhafızlar Gwen’i kapıp yerden kaldırdılar ve odadan dışan attılar. “Lütfen, yardım edin bana! Lütfen, yalvarırım!”

Merlin kimden yardım isteyeceğini bilemeden, kırgın ve pişman halde yürümeye başladı. Salondakiler kraldan izin isteyip dışarı çıktılar ve Merlin’in yanından geçip koridor boyunca yürümeye başladılar. Kendini öyle uyuşmuş hissediyordu ki çevresinde birileri olduğunun farkında bile değildi.

Ama belki sarılacağı bir umut zerreciği olabilirdi.

Uther kesin infaz saatini henüz bildirmemişti. Bu arada, her şeyi yoluna koyup onu kurtaracak çözümü bulabilirdi. Önünde günler mi, yoksa yalnızca saatler mi olduğunu bilmiyordu ama bunu yapmalıydı. Yoksa kendisiyle barışık yaşamasının asla mümkün olmayacağının farkındaydı.

İzleyicilerin sonunda salonu terk etmesiyle Uther, Morgana ve Arthur’la baş başa kalmıştı. Morgana ona dehşet içinde, inanamayan gözlerle bakıyordu. Kral gözlerini ondan kaçırdı, uzak köşede duran masaya yürüyerek kadehine bolca şaıap doldurdu. Arthur sabırsızlıkla onları izliyordu.

“Gwen’i tanıyorum,” diyerek söze başladı Morgana Kıalı mantıklı olmaya davet ediyordu. “O benim hizmetkârım, bir büyücü değil.”

Uther sert bir hareketle döndü ve gözlerini Morgana’ya dikti. “Hiç büyücü *gördün* mü?” dedi soğuk bir ifadeyle. “İnan bana, bir işaretleri, bir izleri yoktur...

gözlerinde kötülük göremezsin.”

Morgana karşı gelerek başını salladı. “Bütün bunlar doğru olabilir ama Gvven’in bir büyücü olduğunu ispat etmez. Onun nasıl çalıştığını gözlerimle gördüm. Parmaklan yıpranmış, tırnakları kırık. Bir büyücü olsaydı, böyle mi olurdu?” Uther onu duymazdan geldi ve şarabından bir yudum aldı. “Neden her sabah soğuk zemine diz çöküp çalışıyordu” -durakladı, sözcükleri dikkatle seçmeye çalıştı- “işe yaramaz bir kral gibi bunları parmağının bir hareketiyle yapabilecekken.”

Uther ateş saçan gözlerle ona baktı. “Buna hakkın yok!”

“Ama senin bu zavallı kızın hayatıyla ilgili karar vermeye hakkın var!” dedi Morgana sertçe karşılık vererek.

“Benim sorumluluğum bu krallığı korumak!” dedi Uther bas bas bağırarak. “Yaptığımdan zevk almıyorum!”

“Yanlış kişiyi ölüme mahkûm ediyorsun!” dedi Morgana üsteleyerek.

“Morgana haklı, baba.” Morgana hayretle döndü ve yanlarına yaklaşan Arthur’u gördü. “Sihir sözünü duyuyorsun ve gerisini dinlemiyorsun bile.”

“Peki, sen onun evinde ne bulduğunu unuttun mu?” dedi Ulher ateş püsküren gözlerle. “Büyü yaptığının kanıtını gördün.”

“Evet, belki...” dedi Arthur hazırlıksız yakalanarak. “Ama ölmekte olan babasını kurtarmak içindi. Bu, onun ölümcül hastalığı yaratan kişi olduğu anlamına gelmez. Biri iyilik ve sevgi için yapılan bir davranış, diğeri ise kötülük için. Bu kızın kalbinde kötülük olduğunu düşünmüyorum.”

Uther boyun eğmemekte direniyordu. “Büyücülüğün ne sonuçlar doğurduğuna geçmişte tanık oldum,” dedi mırıldanarak. “Çok acı çektim. Bu riski alamam. Bu kızla ilgili çok küçük bir şüphe olsa bile ölmeli, yoksa krallık yok olabilir.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Arthur.

Babası ona baktı. “Bir gün kral olacaksın,” dedi. “İşte o zaman, böyle kararların verilmesi *gerektiğini* anlayacaksın. Bu krallığı tehdit eden karanlık güçler var.”

“Biliyorum. Büyücülük kötü bir şey, baba,” dedi Arthur. “Ama adaletsizlik de kötüdür. Evet, henüz kral değilim ve nasıl bir kral olacağımı da bilmiyorum. Ama nasıl bir Camelot’ta yaşamak istediğimi biliyorum. Suçun cezayla uyum içinde olduğu bir Camelot’ta...”

Uther bir kaşını küstahça kaldırdı. “Korkarım haklısın. Ateşle oynadı ve ne yazık ki ateşle ölmeli.”

Bölüm 10

Bitkin ve hüzünlü olan Merlin yavaşça Gaius'un odasının kapısını açtı ve yaşlı hekimi kendi dönüşünü bekler gibi masa başında sakince otururken buldu. Yaşlı adam, girdiğinde başım hafifçe sallayarak Merlin'e baktı. Yüzü asıktı ve üzgün görünüyordu. Sonra başını öne eğdi ve sessizce oturmaya devam etti.

Merlin şaşkındı. Çılgınlığından dolayı yine azarlanacağını düşünmüştü, ama buna dair hiçbir işaret yoktu. Artık suçlamaların anlamı kalmamıştı; söyleyebilecekleri hiçbir şey Gwen'i kurtaramazdı.

Merlin, Gaius'un endişeli yüzüne baktı ve ilk kez, yaşlı adamın neler hissediyor olabileceğini düşündü. Birçok insanın hastalıktan ölmeye devam ettiğini bile bile, bir tedavi bulmak için yorulmadan çalışmıştı. Ve Merlin gibi, onun da çabaları işe yaramamıştı.

Merlin pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Gökyüzü kararmış, uğursuz, ağır bulutlar Camelot'u sarmıştı. Bulutlar az sonra ağırlıklarından kurtulup şiddetli bir yağmur olarak dayanıksız konutların üstüne, onları yok etmek istercesine düştüler.

Merlin bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. Pencereden uzaklaştı ve gidip Gaius'un karşısına oturdu. "İyilik yaptığımı düşünüyordum..." diye başladı. "Babasını iyileştirmemin Gwen için iyi olacağım sandım." Konuşurken bile sözcükler gülünç şekilde yetersiz kalıyordu.

Gaius başını kaldırıp ona baktı. "En iyisini yapmaya çalıştığım biliyorum," dedi mırıldanarak.

"Bir hayat kurtardığımı düşünüyordum," diye devam etti Merlin. "Bu kadar basitti."

"Kolay bir çözüm, fırtınadaki ışık gibidir Merlin," dedi Gaius yavaşça. "Tehlikeyi göze alırsın ama seni her zaman güvenli bir limana götürmeyebilir."

Merlin ona baktı. Yarı karanlıkta, Gaius'un derin hatlarla dolu yüzü her zamankinden daha buruşuk görünüyordu. "Bunu şimdi anlayabiliyorum," dedi başını sallayarak.

“Seni bir büyücü olmanın sorumluluklarıyla ilgili kaç kez uyardım?” dedi Gaius. “İnanılmaz güçlere sahipsin ve onları her zaman akıllıca kullanmalısın.”

Merlin bir şey söylemedi ve boynunu büktü. Şimdi önündeki yol, her zaman olduğundan daha belirsizdi. Büyük bir kaderin onu beklediği sayısız kez söylenmişti ama şimdi, doğarken sahip olduğu sihirli güçlerin hayatı boyunca işine yarayacağı konusunda kuşku duyuyordu. Güçleri, bir yetenekten çok laneti andmyordu.

Düşünceleri yine Gvven’e yöneldi. Genç kızın şu an neler hissettiğini kavraması çok zordu. Sonra karannı verdi. “Onu görmeliyim,” dedi ve ayağa kalktı.

Gaius endişeyle yüzünü buruşturdu. “Bu ikiniz için de iyi bir fikir değil, Merlin,” dedi. “Gerçekten zavallı kız için şimdi yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Belki vardır,” dedi Merlin kararlı bir tavırla. “Vazgeçemem. Onun hatırına.”

Kapıya hızla vurulması, konuşmalarının kesilmesine neden oldu. Birbirlerine baktılar, sonra Merlin kapıyı açmaya gitti.

Gelen Arthur’du.

Yine sıradan bir işe gönderileceğinden endişelenen Merlin’in kalbi sıkıştı. Ertelemek istemiyordu. Gwen’i görmeliydi.

Neyse ki Arthur’un çağırmak istediği Merlin değildi. “Babam danışma meclisiyle acil bir toplantı yapıyor,” dedi Gaius’a bakarak. “Senin de hemen katılmanı istiyor.”

“Elbette,” dedi Gaius ve iskemlesinden kalktı.

Merlin, Arthur’a dönerek başıyla selamladı ve prensin başka bir şey düşünüp söylemesine fırsat vermeden bir özür mırıldanarak aceleyle odadan çıktı.

Daha önce birkaç kez ziyaret ettiği sarayın uzak bir bölümüne doğru hızla yürümeye başladı. Şehrin altında bulunan saray zindanlarına, basit ve pislik içinde bir merdivenden inilerek ulaşılıyordu.

Kaygıyla merdivenden inmeye başladı ve gözlerini kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştı. Karşıdan zayıf, başlıklı pelerin giymiş birinin merdivenden

çıkarak kendisine doğru geldiğini fark etti. Kim olduğunu merak edip olduğu yerde kaldı. Yabancı iyice yaklaştı ve ona şaşkınlıkla baktı.

Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş Morgana'ydı gelen. Merlin'in yanından geçerken biraz yavaşladı, sonra hıçkıra hıçkıra ağlayarak yoluna devam etti.

Derin bir nefes alan Merlin, zindan kapısına gelene kadar yoluna devam etti. Yaklaşırken nöbetçi muhafız gözlerini ona dikip şüpheyle baktı, ama sonra onun önemsiz ve tehdit yaratmayacak biri olduğuna karar verip başını çevirdi.

Merlin, kapıdan geçebilmek için başını eğmek zorunda kaldı. Zindanın soğuk havası kemiklerinin sızlamasına yol açtı. Keskin bir küf kokusu vardı ama daha tiksindirici olan, korku ve umutsuzluğun, acı ve çaresizliğin kokuşuydu. Soğukkanlı görünmeye çalışarak hücrelere şöyle bir göz attı. Yalnız en uzakta bir hücrenin dolu olduğunu fark etti. Tek bir meşalenin verdiği hafif ışıkla aydınlanmıştı.

Dikkatle hücreye yaklaştıkça, yavaş yavaş Gwen'i seçebiliyordu. Merlin'in varlığından habersiz, bilekleri kelepçe ve zincirle bağlanmış, alçak bir sıraya garip bir şekilde ilişmişti. Sessizce hücresindeki nemli duvara bakarken, kırgın ve donuk görünüyordu.

Merlin yine vicdan azabıyla kıvrandığını hissetti ve derin bir nefes alıp kendini toparlamaya çalıştı. "Gwen!" dedi yumuşak bir sesle.

Gwen başını ona doğru çevirdi. Gözyaşları meşalenin ışığında parlıyordu. İlk anda yüzünde hiçbir ifade yoktu, sonra aniden yüzü aydınlandı, ayağa fırladı ve hücre kapısına geldi. Güçlü bir şangırdama sesi duyuluyordu ve zincirler onu geri çekerken Gwen inlemeye başladı.

"İyi misin?" dedi Merlin soluk soluğa. Bir yandan da hücre parmaklıkları arasından ona dokunmaya çalışıyordu.

"İyiyim," dedi Gwen, çürümüş bileklerini ovuşturarak. "Teşekkür ederim," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Ne için?"

"Beni görmeye geldiğin için," dedi.

Olanlara inanamayan Merlin başını eğdi. “Üzgünüm...” dedi sonunda kafasını kaldırıp. “Başına gelen her şey için çok üzgünüm.”

“Bu senin suçun değil,” dedi kız Merlin’in ilgisini dikkate almayarak ve gözlerinden yaşlar boşaldı. Merlin buna dayanamadı. “İyiyim,” dedi Gwen. “Benim için endişelenme. Ağlamaya gerek yok...” Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Yani, benim için ağlayacağını söylemek istemedim. Tabii ki böyle düşünmüyorum...”

“Ah, Gwen,” dedi Merlin mırıldanarak. “Buna inanamıyorum.”

“Lütfen. Bir şey söylemek istiyorum,” dedi Gwen. “Yapmak zorunda değilsin ama...” Sesi azaldı ve sustu. Birdenbire, söylemek üzere olduğu şeyi yeniden düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu.

“Ne söyleyecektin?” dedi Merlin yumuşak bir sesle.

Gwen başını kaldırıp iri kahverengi gözleriyle, ciddi bir şekilde ona baktı. “Beni hatırla.”

Merlin gözlerini ondan ayıramıyordu, ağzı kupkuru olmuştu. Artık buna dayanamazdı. “Sen ölmeyeceksin,” dedi. “Bunun gerçekleşmesine izin vermeyeceğim.”

Evet, Merlin kararım vermişti. Döndü ve kapıda durmuş şaşkınlıkla bakan muhafızın yanından geçerek aceleyle zindandan dışarı çıktı. Gwen’i bu durumda bırakmak hoşuna gitmemişti, ama arkasından seslenip fikrini değiştirmeye çalışmadan önce oradan ayrılmalıydı..

Karanlık merdiven basamaklarını üçer üçer atlayarak çıktı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atarken, saray koridorları boyunca koştu ve meclis salonuna gelene kadar da hızını azaltmadı. Genellikle olduğu gibi kapıda iki muhafız bekliyordu ve içgüdüsel bir hareketle mızraklarını Merlin’in yolunu kesecek şekilde iki taraftan çaprazladılar.

“İçeri giremezsin,” dedi biri homurdanarak. “Kral rahatsız edilmek istemiyor.”

Merlin duyduklanna inanamadı. Şimdi iki aptal muhafızın işine engel olmasına asla izin veremezdi. “Bırakın gireyim!” dedi ısrarla, yarattıkları geçici engeli aşmaya çalışarak. “Kral Uther’a acil bir mesajım var. Geciktiremem.”

“Beklemen gerekecek,” dedi kaba bir sesle diğer muhafız ve Merlin’in kolunu kavrayıp onu geri itti. “Emir aldık. Kral kim-

NIMUEH’İN İŞARETİ şeyi görmek istemiyor.”

Muhafızlar alay ederek ona baktılar ve Merlin geriye doğru bir adım attı. Farklı bir yöntem denemeye karar verdi. Özür dileyen bakışlarla onlara gülümsedi. “Haklısınız, özür dilerim, ben burada beklerim,” dedi uysalca. Kapının önünde dikilirken, içerden gelen yüksek sesleri duyuyordu. Kimin konuştuğunu anlamak için dikkatle dinledi.

“Bu büyücüyü yakmak zehri yok etmezse ne yapacağız?” diyordu kralın iç karartıcı sesi. “Halkımı nasıl koruyacağım?”

“Adamlarım su kaynağını kapattılar,” dedi farklı bir ses. Arthur’un sesine benziyordu.

“Acil durum deposu fazla dayanmaz,” dedi Gaius karşı çıkarak. “Suyu temizlemenin bir yolunu bulmalıyız...”

Merlin daha fazla sabredemedi. Korkuyordu, inanılmaz korkuyordu ama başka seçenek yoktu. Muhafızlar yüzünü görmesin diye onlara sırtını döndü ve içinde ateşi hissedip güçlerinin harekete geçmesini istedi. Gözleri ateş gibi parladı, eğilerek döndü ve gözün göremeyeceği bir hızla kapıya doğru savruldu. Sersemlemiş muhafızlar hareket edene kadar, Merlin kapıyı açmış ve içeri girmişti bile.

İçerdekiler şok olmuş durumda ona bakıyorlardı. Ama insanların ne düşündükleri artık Merlin’in umurunda değildi.

“O *bendim*!” dedi pat diye. İzleyenler afallamıştı. “Gwen’in babasını iyileştirmek için büyüye başvuran bendim. Gwen büyücü değil. Büyücü *benim!''*

Bölüm 11

Merlin için zaman neredeyse durma noktasına gelmişti. Gaius, Arthur, toplantıya katılan asiller ve hatta kral bile ona şüpheyle bakıyorlardı. Merlin, arkasından koşup gelen muhafızların zırhlarından çıkan tangırtının farkında bile değildi. Uther sertçe elini kaldırdı ve muhafızlar geri çekildiler.

Gaius yumruğunu masaya indirdi. “Merlin! *Aklını* mı kaçırdın?” dedi soluk soluğa ve oturduğu yerden kalktı.

“Benim yüzümden ölmesine seyirci kalamam,” dedi Merlin. Kaderine katlanmaya razı bir tavırla Uther’a baktı. “Merhametinize sığınıyorum, majesteleri.”

Uther ne yapacağım bilemez bir durumda Merlin’e baktı.

Gaius krala döndü. “Majesteleri, Merlin ne söylediğini bilmiyor.”

“Biliyorum!” dedi Merlin. Gaius’un şimdi onu durdurmasına asla izin vermeyecekti.

“Öyleyse tutuklayın onu,” dedi kral muhafızlara emrederek.

Arthur olup biteni dehşet içinde izliyordu. Muhafızlar Merlin’i itip kakarak salondan çıkarırken, sonunda araya girdi.

“Baba, lütfen. Bu tam anlamıyla *delilik!”* dedi gülerek. Büyük adımlarla Merlin’e yaklaştı ve muhafızları uzaklaştırdı. “Merlin asla bir büyücü olamaz.”

“Sen onun söylediklerini duymadın mı?” dedi Uther.

“Evet, duydum...” dedi Arthur kabullenerek.

“İtiraf etti.”

“Benim hayatımı kurtardı, anımsıyor musun?”

Merlin’in dili tutulmuştu. Dinleyenlerin ona inanmayacağı hiç aklına gelmemişti. Ama daha da şaşırtıcı olan, Arthur’un onu nasıl şiddetle

savunduğuydu.

“Neden böyle bir öykü uydursun ki?” dedi Uther.

“Gaius’un dediği gibi...” diyerek söze başladı Arthur, doğru sözcükleri bulmaya çalışarak. “Ciddi bir *akıl* hastalığı var...”

Merlin ona şaşkınlıkla baktı.

“Öyle mi?” dedi Uther öne eğilerek. Olayların seyri merakını uyandırmıştı.

“Evet,” dedi Arthur. Akima bir şey gelince durdu, kısa bir soluk aldı. “O, âşık...”

“Efendim?” dedi Merlin.

“... Gwen’e âşık,” dedi Arthur sözünü bitirerek.

Uther güldüğünü gizlemeye çalışarak başını eğdi.

Merlin paniğe kapılmaya başlamıştı. “Hayır değilim!” dedi.

“Evet, âşıksın,” dedi Arthur sertçe yanıtlayarak.

“Kesinlikle hayır!”

“Dün seni gördüğümde Gwen’in verdiği çiçeği taşıyordun,” dedi Arthur zoraki bir gülümsemeyle ve salondakilere bakıp muzipçe göz kırptı.

İnsanların yüzündeki ifadeyi gören Merlin iki büklüm oldu. Dehşete kapılmış bakışları yerini gülücüklere bırakmıştı. Onların eğlencesi olmuştu; hastalığın yarattığı korkudan kaçıp sığınacakları bir oyalanma...

“Ben... ben... ona âşık değilim...” dedi kekeleyerek.

“Sorun değil Merlin, itiraf edebilirsin,” dedi Arthur alaycı bir acımayla ve kolunu Merlin’in omzuna attı.

“Onu o şekilde düşünmüyorum bile!” dedi Merlin karşılık vererek. Ama artık çok geç olduğunun farkındaydı. Herkesin kafasına genç ve ateşli bir romantik olarak yerleştiğini, karşısında kıs kıs gülen suratlardan anlayabiliyordu.

Uther tahtında öne doğru eğildi, yüzü ifadesizdi. “Belki s *ana* da büyü yaptı.”

Sessizlik oldu. Merlin bu yoruma nasıl bir tepki vermesi gerektiğine emin olamadı. Sonra Uther aniden gülmeye başladı, onu asiller izledi ve az sonra bütün salon gülme sesleriyle doldu.

Arthur şakayla Merlin’in kafasını itiştirdi. “Merlin bir mucizedir,” dedi. “Ama mucize onun *aptal olmasıdır.* O asla bir büyücü olamaz.”

Uther sevecen bir hareketle elini kaldırdı ve Merlin’e salondan çıkmasını işaret etti. “Boşuna zamanımı alma bir daha,” dedi. “Bırakın gitsin.”

Afallayan Merlin çevresine bakındı. Bu işi eline yüzüne bu-laştırmıştı. Gaius bir kez daha ayağa kalktı ve krala döndü. “İzin verirseniz majesteleri, yapmam gereken acil işler var.”

“Tabii Gaius,” dedi Uther onaylayarak. “Bir şey bulduğun anda beni bilgilendir.”

Yaşlı adam başıyla zarif bir selam verdi ve açık kapıya doğru yürürken aynı şeyi yapması için Merlin’e sert bir bakış attı. Merlin topukları üzerinde döndü ve salondan çıktı. Bir elin sertçe ensesini kavradığını ve onu koridor boyunca itelediğini hissetti. Hamisi onu ancak odaya girdiklerinde serbest bıraktı.

“Arthur’un o kadar insanın önünde bana aptal demeye cesaret ettiğine inanamıyorum,” diye homurdandı Merlin ve ağrıyan ensesini ovuşturdu. “Aptal olan ol”

“Hayır,” dedi Gaius kısa keserek. “Yaptığı şey doğruydu. Aptallığının sonuçlarına katlanmamanı sağlayıp hazırcevap davrandığı için ona teşekkür borçlusun.”

“Başka ne yapabilirdim?” dedi Merlin umutsuzluğa kapılarak. “Gwen’in ölecek olması *benim* suçum.”

“Evet ama kendini ateşe atarak onun suçsuzluğunu kanıtlamış olmuyorsun,” dedi Gaius. “Bunu, hastalığa neyin sebep olduğunu bularak sağlayabilirsin. Bunu başarabilirsek onu kurtarabiliriz. Hâlâ biraz umut var.”

Gaius’un sözleri Merlin’i az da olsa rahatlattı, ama gururunun kırılması hâlâ canını sıkıyordu. “Neyse, ne olursa olsun emin olduğum bir şey var, o da

Arthur’un bunu bulamayacağı. Çok akıllı olduğunu sanıyor...” Gaius ona baktı ve sözünü bitirmesini bekledi. “...Büyücü olduğumu söylememe karşın, yine de gerçeği anlayamadı...”

Gaius onu şöyle bir süzdü. “Aslında, bazen ben de inanmakta zorlanıyorum.”

“Belki ortalıkta sivri bir şapkayla dolaşmalıyım,” dedi Merlin omuz silkerek.

“Yeteri kadar büyük bir şapka bulabileceğini sanmıyorum,” dedi Gaius ve gülümsedi. Merlin, yanıt verecekken susmaya karar verdi.

“Neyse,” diyerek devam etti yaşlı adam, “şimdi bunları bir yana bırakalım.” Merlin’e büyük deri bir çanta fırlattı ve yeniden kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Gwen’i kurtarmak istiyorsak, öncelikle suyu zehirleyenin ne olduğunu bulmalıyız, anımsıyor musun?” dedi Gaius.

“Arkadaşının bir şey bulmuş olabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi Merlin.

“Öyle ümit edelim,” diye yanıtladı Gaius. “Haydi, gidelim!”

İkisi birden hızla arşiv odasına doğru yürümeye başladılar ve Geoffrey’yi endişeli bir durumda onları beklerken buldular.

“Şanslısınız,” dedi yaşlı adam. Elinde kurdeleyle bağlı eski bir tomar kâğıt tutuyordu. “Bunu bulmam çok uzun sürdü. Kaybolmuş olduğuna emindim!” Parşömen kâğıt rulosunu çalışma masasının üstüne açıp serdi.

“Bu bize nasıl yardımcı olacak?” dedi Merlin. Silinmeye yüz tutmuş çizgi ve sembollerden bir şeyler anlamaya çalışıyordu.

“Çok basit,” dedi Geoffrey, kendini beğenmiş bir tavırla. Haritada üçgen şekillerden oluşan bir kümeyi parmağıyla işaret etti. “Su, bu dağlardan aşağı vadiye doğru akıyor,” dedi. “Kolları büyük bir yeraltı deresine kanşıyor, dere de Camelot’un altına dökülüp buradaki su deposunu besliyor...” Parmağıyla yeraltı nehrinin aktığı hattı işaret etti ve haritada büyük kare bir şekle gelince durdu. “Şehirdeki su pompalanmn ihtiyacını karşılayan bu.”

“Peki, bu su deposu tam olarak nerede?” dedi Gaius, kaşlarını çatarak.

“Şehir duvarlarının dışında, bir yeraltı mahzeninin içinde,” diye devam etti Geoffrey. “Bir tünel sistemiyle oraya ulaşılıyor.” Yine haritada işaret ederek gösterdi. Harita net bir biçimde, su deposuna giden, labirente benzer tünelleri gösteriyordu.

Gaius haritayı arkadaşından aldı ve dikkatle inceledi. “Yani, biri su kaynağını zehirlemek istese, başlangıç noktası olarak depoyu seçerdi.”

“Evet, doğru, ama bunun nasıl yapılabileceğini bilemiyorum,” dedi Geoffrey ve şaşkın bir ifadeyle başım kaşıdı. “Mahzene giden yalnız bir kapı var ve anahtarı da ben saklıyorum. Asla kimse aşağı inmedi... en azından anımsadığım kadarıyla.”

Gaius parşömen kâğıdı tekrar sardı. “Yine de biri bunu başarmış olmalı,” dedi kaygılı bir sesle. “Gidip kendi gözlerimizle görmeliyiz bence.”

Gaius anahtarı alıp arkadaşına veda ettikten sonra, Merlin onun yüzündeki kaygıyı gördü. “Orada ne bulacağımızı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum Merlin,” diye mmldandı Gaius, “ama bulacağımız her neyse, bir an önce bulmalıyız yoksa bu hepimizin sonu olur!”

Bölüm 12

Derinlerden biri karıştırmaya başlamış gibi, suyun yüzeyinde baloncuklar oluştu ve dalga dalga yayıldı.

Bu durum kadının merakını uyandırdı ve karşısına nasıl bir görüntü çıkacağını düşünerek havuza dikkatle baktı. Çalkantılı suda ortaya çıkan görüntü bulanık ve belirsizdi. Tek seçebildiği, parlak beyaz bir ışık ve iki kişinin ışıldayan görüntüleriydi. Gözlerini kapattı ve dikkatini yoğunlaştırarak solgun elini suyun yüzeyinde gezdirdi.

"Göster bana..." dedi fısıltıyla.

Su itaat edip köpürdü ve kadın yine dikkatle baktı. İki kişiden birinin görüntüsü netleşmişti ve kadın onu tanıdı. Uzun, karmakarışık gri saçlı, bol turuncu giysiler içinde, omuzları çökük bu yaşlı adam Gaius'tu. Kadın küçümseyerek derin bir soluk aldı. Bu yaşlı, deli bunağa ayıracak zamanı yoktu. Çok şey bildiğini sanan ama aslında hiçbir şey bilmeyen bir adamdı.

Peki, ya ikinci kişi kimdi?

Merakla gözlerini dikip baktı, ama kimliğini ortaya çıkarmak istemezmiş gibi görüntü bulanık ve karanlık kalmaya devam etti. Kadın ateş püsküren gözlerle suya baktı. *"Göster bana dedim!"* diye hiddetle söylendi.

Su daha da şiddetle köpürdü ve yatışmaya başladığında, ikinci kişinin görüntüsü de yüzeyde nihayet net olarak belirdi. Kadın şaşırdı. Kocaman açılmış gözleri ve dağınık, siyah saçlarıyla genç bir çocuğun görüntüsüydü bu. Taş basamakların tepesinde durmuş, ürkmüş bir hayvan gibi gözlerini karanlığa dikmiş bakıyordu. Garip şekilde dokunaklıydı.

Ama bir dakika...

Onunla ilgili bir şey hissediyordu. Elini kaldırdı ve suyun yüzeyinde gezdirdi. Çocuğun görüntüsü, ışıldayan sayısız parça halinde dağıldı.

Kadın ürkerek derin bir soluk aldı ve elini geri çekti. Sular bir kez daha durgunlaşınca, görüntünün dağılan parçalan yine bir araya geldi. İyice inceledi.

Sulardan yansıyana bakılırsa, gözün gördüğü bu saf görüntüden fazlası vardı.

Kadın ona baktı ama çocuğun içindeki çalkantılı durum, kafasının binlerce düşünce ve çelişkili duyguyla karışmış olması, beynindekileri okumasını güçleştiriyordu.

Bütün bunlar iki şeyi gösteriyordu; gizli tutulmuş karanlık bir gerçeğin varlığı ve mükemmel bir geleceğin ümidi.

Kadın gülümsedi. Bu çocukta bir gizem vardı ve bu konuda daha fazla şey öğrenmeye kararlıydı. Ama şimdi akimda daha önemli işler vardı. Su, Gaius'la çocuğun yeraltı mahzenine girdiğini gösteriyordu. Niyetlerinin ne olduğu belliydi. Gözlerini bir kez daha kapattı ve yaratıkla ilişki kurup davetsiz konukların oluşturduğu tehdidi ona bildirdi. Onlar durdurulmalıydı, yoksa büyük planı riske girebilirdi. Yaratık boğuk bir sesle uzun uzun homurdandı. Kadın emirlerinin anlaşılmasına memnundu.

Parmaklan bir kez daha suyun yüzeyine dokundu ve Gaius'la çocuğun görüntüsü gözden kayboldu.

❖ ❖❖

Merlin merdivenden inip mahzene doğru yürürken, karanlık ellerinde bulunan tek meşaleden çıkan ışığı yutuyordu sanki. Atmosfer buz gibiydi. Su deposunda ne bulacaklarını merak etmekten kendini alamıyordu.

Sonra Gvven'i anımsadı, onun nasıl yalnız ve umutsuz olduğunu, ne kadar az zamanının kaldığını düşündü ve yaptığı işe iyice dikkatini yoğunlaştırdı. En azından şimdilik bütün gücünü toplayıp elinden gelen her şekilde Gwen'e yardım etmeliydi.

"Hangi yöne?" diye sordu karanlığa bakarak.

Gaius gözlerini kıstı. "Düz gitmeliyiz sanınm."

İlerlemeye devam ettiler ve Merlin neredeyse su deposuna varmak üzere olduklarım düşündü. Ama yeraltı mahzeninde derine indikçe, ilerlemeleri yavaşlamaya başladı. Üstelik kayalık zemin kaygan ve eğri büğrüydü.

Neyse ki çeşitli noktalarda tüneller genişleyip odalara dönüşüyor ve birçok başka

tünele bağlanıyordu. Bu tarz her kesişme noktasında, Merlin kaya duvara asılı, kullanılmamış bir meşale bulunduğunu fark etti ve yanından geçerken her birini yaktı. Bu iç karartıcı yeri ne kadar aydınlatabilirse o kadar iyi olurdu.

Sessizce ilerlediler ve kendilerini dar bir geçitte buldular. Öyle dardı ki yan yana yürüyemiyorlardı. Merlin yolu meşaleyle aydınlatıyordu. Dar tünelde yürürken, içinde büyüyen sıkıntının kapalı yerde kalma korkusuyla birleştiğini hissetti.

“Daha çok yolumuz var mı?” diye sordu nefes nefese.

“Neredeyse geldik, sanırım,” dedi Gaius.

Geçidin başka bir odaya açılması Merlin i rahatlattı. Gaius, düzgün bir kaya parçasının üstüne oturdu. Birkaç dakika dinlenmek iyi gelecekti.

“İyi misin?” dedi Merlin sonunda.

“Evet, iyiyim,” dedi Gaius başını sallayarak. “Yalnızca nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, o kadar.”

Yaşlı adam elini uzattı ve Merlin ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Tünel sistemine yalnız girmelerinin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başlıyordu. En azından Arthur yanlarında olsaydı, olası bir saldırıyı savuşturma şansları daha yüksek olurdu.

“Hadi, devam edelim, artık geri dönemeyiz,” dedi hekim, kararlı bir tavırla. Aşağı doğru giden tünellerden birine girdi, Merlin de peşinden onu izledi. Neyse ki bu noktadan sonra geçitlerde hareket etmek daha kolaydı ve çok geçmeden kendilerini kocaman bir mağarada buldular. Sağlam kayadan oyulmuş, karanlık bir hücre gibiydi.

“İşte burası,” dedi Gaius, sesi yankılandı.

“Depoyu göremiyorum,” dedi Merlin karanlığa gözlerini dikerek. “Aslında *hiçbir* şey göremiyorum.”

“Meşaleleri yakmayı dene,” diye önerdi Gaius.

Merlin, kayboldukları olasılığını düşünmek istemedi ve kenardan yürüyüp sırayla meşaleleri yakmaya başladı. Mağara hafifçe aydınlanınca, bulundukları

oyuğu iyice görebildiler. Bir su havuzu vardı, önünde de insan eliyle yapılmış bir metre yüksekliğinde bir duvar bulunuyordu. Duvarın üstüne, birkaç taş basamakla çıkılıyordu.

“Buradaki su şehrin gereksinimini karşılıyor,” dedi yaşlı adam. “Bir örnek al, çantada küçük bir şişe var. Ben meşaleyi tutarım.”

Merlin, büyücünün şu an onları izlediğini ve onlara bir büyü yapabileceğini düşünerek dikkatle çevresine bakındı. Sonra küçük şişeyi çantadan çıkardı ve havuzun yanma doğru eğildi. Nefesini tutarak bir elini suya soktu. Bu kadar soğuk olacağını düşünmemişti. Şişeyi doldururken, elinin çevresinde suyun tuhaf bir şekilde döndüğünü hissettiğine yemin edebilirdi. Elini çekti ve gözlerini karanlık suya dikti. Hiçbir şey yoktu. Havuza son bir kez baktı ve Gaius’un yanına döndü.

Aniden arkasında büyük bir uğultu duydu.

Dönüp baktı.

Kocaman bir şey havuzun yüzeyine çıktı ve tonlarca suyun duvarın üstünden saçılıp dökülmesine, Merlin’le Gaius’un ayaklannın yerden kesilmesine neden oldu.

Merlin dehşet içinde bakakaldı.

Yaklaşık üç metre boyunda, büyük bir başı ve öldürücü pençeleri olan, iğrenç ve güçlü bir yaratıktı bu. Ağzını kocaman açtı ve berbat, tüyler ürpertici bir çığlık atarak korkunç, keskin dişlerini ortaya çıkardı.

Canavarın görüntüsünden hipnotize olan Merlin, boşuna kendilerini koruyacak büyülü sözler düşünmeye çalıştı. Yaratık onlara yukarıdan bakıyor, acı acı bağırarak feryat ediyordu.

Bölüm 13

Başka bir su dalgası daha Merlin'in üstüne doğru geldi ve acı feryatlar aniden dindi.

Yaratık yok olmuştu.

"Bu da neydi böyle?" dedi Merlin soluk soluğa.

"Bilmiyorum, ama kötü şüphelerim var," dedi Gaius mırıldanarak ve tereddütle havuza baktı. "Hadi, geri gelmeden hemen çıkalım buradan."

Mağaradan çıktılar ve labirentte yürümeye başladılar. "Anlamıyorum," dedi Merlin karanlıkta tökezlerken. "Neden bize saldıracak gibi öyle yükselip sonra da aniden yok oldu?"

"Belki sen.elini suya soktuğunda içgüdüsel olarak bizi korkutmak, yuvasını savunmak istedi," dedi Gaius nefes nefese yanıtlayarak.

"Ama bizi paramparça edebilirdi!"

"Biliyorum..." dedi Gaius. "Pek akıllı bir yaratığa benzemediği için şanslıydık. Bu kez bizi tanımaya çalıştı. Gelecek sefer bu kadar kolay atlatabileceğimizi sanmıyorum."

"Gelecek sefer mi?" dedi Merlin yineleyerek.

Gaius durdu ve Merlin'e döndü. "Canavarı öldürmeyi başarabilirsek, hastalığı kesinlikle durdurabiliriz. Kulağa kolay geliyor ama bir de nasıl yapacağımızı bilsek..."

Tek kelime daha etmeden, tünellerden geçerek yürümeye devam ettiler ve nihayet mahzenin girişine vardılar. Sonunda günışığma çıkmaktan mutlu olan Merlin rahat bir nefes aldı.

Ama dinlenecek zaman yoktu.

Dakikalar sonra Gaius'un odasına vardıklarında, yaşlı adam hemen derme çatma merdivene tırmanıp en üst rafta duran kitaplara ulaşmaya çalıştı.

“Hangi kitabı arıyorsun?” dedi Merlin.

“Buralarda bir yerde olmalı,” dedi Gaius homurdanarak. “Ama nereye koyduğumu anımsamıyorum. Yirmi yıldır elime aldığımı sanmıyorum.”

Rafları altüst etmeye başladı. Kitapları saran, yıllardır birikmiş toz bulutu havalandıkça öksürük krizine yakalanıyordu. Merlin yardım etmek istiyordu ama hamisinin düzensiz sistemi onun için fazla karmaşıktı. En iyisi onun işini bitirmesini beklemekti.

“Ah, işte burada!” dedi Gaius sonunda ve kalın bir kitabı en üst raftan çekip çıkardı. “Hâlâ sakladığımı biliyordum!” Sendeleyerek merdivenden aşağı indi ve aradığını bulana kadar sararmış sayfalara göz atmaya başladı. Kitabı masanın üstüne koydu. “Burada!” dedi parmağını zafer edasıyla kaldırarak. “O bir *Afarıc'tıl”*

“Bir Af... ne?” Merlin gözlerini kısarak kitaba baktı ve bakışları hemen, dört ayağı üstünde duran kaba saba kambur bir hayvanın görüntüsüne takıldı. Böyle gözler görmemişti, ağzı derin bir yara gibiydi ve testere gibi saldırgan dişlerle kaplıydı. Yeraltında gördükleri canavara çok benziyordu. “Ne yazıyor yaratık hakkında?” dedi kaşlarım çatıp. Latince olan ince el yazısını okuyabilmek isterdi.

“Kaynağı kil olan bir canavar,” dedi Gaius çeviri yaparak, “yalnızca çok güçlü bir büyücü tarafından yaratılabilir.” Durakladı ve heyecanla derin bir nefes aldı. “Şimdi onu yenmenin bir yolunu bulmalıyız.”

“Bunu nasıl yapabileceğimizi yazmıyor mu orada?”

“Hayır, bu konuda hiçbir açıklama yok,” dedi Gaius ve sayfanın sonuna kadar çabucak okudu. Kitabı kapattı ve yıkılmak üzere olan onlarca rafa baktı. “Eminim yanıtı bir yerde bulabilirim,” dedi. “Ama itiraf etmeliyim ki nereden başlayacağımı bilmiyorum. Biraz araştırma yapmalıyız.”

Merlin ona baktı. “Ama bu günlerce sürebilir,” dedi. “O zamana kadar Gwen ölmüş olur!”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Merlin yanıt vermedi. Bir şey düşündü, yanıt bulmak için az da olsa bir umudu

vardı, ama düşüncelerini kimseyle paylaşamazdı. Bunun üstesinden tek başına gelmeliydi.

Gönülsüz birkaç özür sözcüğü mırıldanarak odadan çıktı ve hızla saraydan ayrılarak büyük meydana gitti.

Gördüğü şey kanını dondurdu.

Avlunun tam ortasında büyük bir odun yığını duruyordu. Bir grup işçi, özenle tepeye daha fazla odun ve dal yerleştiriyorlardı. Bu hazırlığın ancak bir tek nedeni olabilirdi.

Büyücüleri yakmak için kullanılan odun yığınıydı bu.

Ellerini sıkıca birbirine kenetleyen Merlin, sessiz bir öfke içinde onlann çalışmasını izledi. Onlara durmalan için bağırmak, odun yığınım parçalamak istedi ama kenardan sakince geçmek için kendini zorladı ve meydanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Akimdan odun yığınının görüntüsünü uzaklaştırmaya çalışarak tekrar binaya girdi ve kendini zindana giden merdivenden inerken buldu.

Hücrelerin olduğu bölüme girdiğinde, görevli muhafız varlığını fark etmedi bile. Titrek meşale ışığında neredeyse hiçbir şey göremiyordu ve bir yandan da Gwen'in başka bir yere götürülmüş olabileceğini düşünerek endişeleniyordu. Gözleri karanlığa alışınca, kirli saman serpilmiş soğuk zeminde kıvrılmış yatan Gwen'i gördü.

"Gwen?" diye seslendi yumuşak bir sesle.

Durdu ve yanıt bekledi. Hiçbir hareket yoktu.

Merlin onun uyuduğunu düşündü ve uyandırmak istedi, ama bunu yapmamanın daha kibar bir davranış olacağına karar verdi.

Tam gitmek üzereydi ki kızın vücudunun hafifçe titrediğini fark etti ve iç çektiğini duydu. Umutsuzca, onu teselli edecek bir yol bulmayı dileyerek parmaklıkları kavrayıp, yüzünü yapıştırdı. "Gwen, seni buradan kurtaracağım," dedi cesaret edebildiği kadar yüksek bir sesle. *"Kurtaracağım..."*

Yine yanıt yoktu ve Merlin konuşmasının doğru olup olmadığını düşündü. Onu

kurtarmayı başaramazsa ne olacaktı? Ona bu şekilde ümit vermeye hakkı var mıydı? Dikkatle Gvven'in titreyen bedenine baktı ve genç kızın akimdan neler geçtiğini hayal etmeye çalıştı. Büyücü olarak yargılanmıştı, asiller ve kasabalılar tarafından tam anlamıyla hor görülmüştü ve şimdi de ölümle yüz yüzeydi. Tüm ümidini kaybetmiş olmalıydı.

Merlin döndü. Artık tek bir şansı kalmıştı. Ona odaklanma-lıydı. Yavaş adımlarla, sessizce girişe döndü ve muhafızı gözetledi. Sırtı ona dönüktü. Merlin, geçiş odasının diğer tarafına açılan kapıya ulaşmak istiyordu ama fark edilmeden bunu yapması olanaksızdı. Muhafızı oyalayacak bir şey bulmak için çevresine bakındı ve muhafızın yanındaki duvarda yanan meşale gözüne çarptı. Merlin gözlerini meşaleye dikti ve içinde enerjinin yükselmeye başladığını hissetti. Gözleri birdenbire parladı ve meşale durduğu yerden çıkıp gürültüyle sert zemine düştü.

Şaşıran muhafız çığlık atarak bir yana sıçradı. Gözünü dikip yerdeki meşaleye bir an baktı, sonra kaldırmak için büyük bir dikkatle eğildi. Yerine koymak üzere döndü ve Merlin, fırsattan faydalanıp arkasından geçti. Uzaktaki duvarda başka bir meşale vardı, Merlin kapıyı açmadan meşaleyi kaptı.

Şu ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ama bu, işin kolay tarafıydı.

Kararsız adımlarla, karanlık bir hiçliğe doğru götüren uzun merdivenden inmeye başladı. Daha önce de buraya birkaç kez gelmiş olmasına karşın, meşalesinin güven dolu ışığı ona huzur verdi.

Son basamağa vardı ve kendini dar bir geçitte buldu. Dibinde hafif mavimsi bir ışık zar zor seçiliyordu. Merlin ışığa doğru yöneldi. Sonunda bir tünelden geçti ve sessizce durarak etrafına baktı.

Anlatılamayacak kadar büyük bir yeraltı mağarasındaydı. Kendini büyüklük içinde yok olmuş, tamamen kaybolmuş hissetti. Başının üstünde, eski zamanlardan kalma mızraklara benzer büyük kaya parçalan sarkıyordu. Girintili çıkıntılı sütunlar da kemerli tavanı desteklercesine yukarı doğru yükseliyordu. Mağara, puslu mavi bir ışıkla kaplıydı ama görünürde bir ışık kaynağı yoktu. Bu da yoğun gariplik hissini artıran sırlardan biri olmalıydı.

Ancak şu an Merlin'in aklında daha önemli şeyler vardı.

Genişleyen derin yarıktan dışa doğru çıkıntı yapan bir kaya tabanında

duruyordu. Yavaşça, azıcık ileri gelip kenardan karanlığa doğru baktı.

Orada hiçbir şey yoktu.

“Merhaba?” diye seslendi. Sakin olmak için elinden geleni yapıyordu.

Birdenbire yukarılarda bir yerde gözüne bir gölge ilişti ve bir şey ona yaklaşırken kanat çırpma sesleri duydu.

“Merhaba!” diye yanıtladı güçlü bir ses. Sesi mağarada yankılandı.

Kocaman yaratık tam karşısında bir kayanın üstüne yerleşince, Merlin içgüdüsel olarak birkaç adım geri gitti. Bir insanın birkaç misli büyüklüğündeydi. Kösele gibi kanatları, parlak altın rengi pullarla kaplı güçlü ve esnek bir vücudu vardı.

Bu, türünün son örneği olan Büyük Ejderha’ydı.

Kanatlarını katlayıp gövdesine yapıştırdı ve büyük, boncuk gibi gözlerini Merlin’e dikti. “Evet, tahmin ettiğim gibi usta büyücü döndü,” dedi.

Merlin kafasını ovuşturdu. Ejderha konuştuğunda sesi her taraftan, hatta kafasının içinden geliyor gibi hissediyordu. Çok garip bir duyguydu.

Doğrudan konuya girmeye karar verdi ve, “Bir Afanc’ı nasıl bozguna uğratabileceğimi öğrenmek istiyorum,” dedi kekeleyerek.

“Evet, biliyorum,” dedi yaratık ciddi olmayan bir ifadeyle. Kocaman ağzı hafifçe gülümsüyor gibi aralıktı.

Merlin ona baktı, ne söylemesi gerektiğine karar veremedi. Camelot’a geldiğinde, Ejderha ona gelecekle, sihirli güçlerinin amacıyla ve Arthur’un koruyucusu olarak büyük kaderiyle ilgili birçok şey söylemişti. Yaratığın uzun zaman önce Uther tarafından hapsedildiğini öğrenmişti. Uther’ın amacı krallığı her türlü sihirden temizlemekti. Yaratığın aklının, ölümlülerin deneyimlerinin çok ötesinde olduğuna Merlin’in kuşkusu yoktu.

Ama buna karşın bulmaca gibi konuşma alışkanlığı bıktırıcıydı ve Merlin ona tam olarak güvenebileceğine emin olamıyordu.

“Bana yardım edecek misin?” dedi sonunda.

Soru hakkında düşünürken, Ejderhanın altın gibi parıldayan gözleri kısıldı. “Emrinde olan temel elementlere güven,” dedi.

“Temel elementler mi?” dedi Merlin yineleyerek. “Anlayamadım...”

Ejderha biraz daha yaklaştı. “Bunu tek başına yapamazsın,” dedi. “Sen paranın bir tarafısın. Arthur da diğer tarafı.”

Merlin başını salladı. “Anlamıyorum. Lütfen anlat bana! Ne yapmalıyım?” dedi umutsuz bir sesle ama Ejderha büyük kanatlarını açmış, bir kez daha havalanmaya hazırlanmıştı bile. “Hayır!” dedi Merlin bağırarak. “Lütfen, yardım et bana!”

“Ettim...” dedi yaratık neşeyle kayalıktan sıçrarken. Sonra kararlı bir şekilde kanatlarını çırptı. Ejderha havada yükselirken Merlin öylece durup arkasından baktı. O mağaranın büyüklüğü içinde gözden kaybolurken, kayalık duvarlarda bir kıkırdama yankılandı.

Merlin üzgün bir halde, gözlerini sımsıkı kapattı. “Tamam. Teşekkürler,” dedi kendi kendine fısıldayarak. Gwen’in yüzü gözünün önüne geldi. Tüm düşünebildiği Gwen’e verdiği sözdü. Bazı yanıtlar almak ümidiyle Ejderhaya gelmişti ama her zaman olduğu gibi bir bulmacayla baş başa bırakılmıştı.

Ve bunu nasıl çözeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bölüm 14

Uther, meclis salonunda tek başınaydı ve mumun dans eden alevine boş gözlerle bakarken akimdan bin bir düşünce geçiyordu. Mumun gövdesinde belirli aralıklarla izler vardı ve Gwen'in ölümüne kaç saat kaldığını gösterir gibiydi. Yarın akşama kadar büyücü ölmüş ve Camelot bu uğursuz hastalıktan kurtulmuş olacaktı. Daha doğrusu, Uther öyle ümit ediyordu.

Odanın kapısı aniden açıldı ve mumun narin alevi bir an hareketlendi, sonra hava akımının etkisiyle neredeyse söndü.

"Baba?" Arthur'un sesi yumuşak ve saygılıydı.

Uther onun varlığını fark etmedi bile. Hâlâ mumu izliyordu, şimdi yine eskisi gibi parlayarak yanmaya başlamıştı. "Bir şey bulabildin mi?" dedi mırıldanarak.

"Denedim," diye söze başladı Arthur. "Bakmaya devam edebilirim..." Ona doğru dönen Uther'ın yüzünü görünce durdu. Babasının bezginliği, yüzünün solgunluğu dikkatini çekmişti.

"İnsanlar hâlâ ölüyorlar," dedi Uther başını sallayarak. "Artık erteleyenleyiz." Muma doğru eğildi, söndürdü ve havaya yükselen ince dumanı seyretti.

Arthur kaşlanm çattı. "Ne yapmamı istiyorsun baba?" "Büyücüyü öldürmeliyiz. Onu bu akşam idam edelim." Arthur karşı çıkmak üzereydi ama fikrini değiştirdi. Ne de olsa yapabileceği başka bir şey yoktu. Zarif bir selam vererek babasının yanından ayrıldı, büyük kapılar onun ardından gürültüyle kapandı. Asık suratla geçitten aşağı yürüdü.

Beklenmedik bir anda karşısına çıkan kişi yolunu kesti.

Bu, Morgana'ydı.

Arthur bakışlarını ondan kaçırdı. O, karşılaşmak istediği son kişiydi.

"Haber var mı?" dedi Morgana ve dikkatle Arthur'un yüzüne baktı.

Prens başını salladı. "Artık yapacak bir şey kalmadı, Morgana. Elimizden gelen her şeyi yaptık."

Morgana’nın gözleri parladı. “Yani, her şeye karşın büyücünün Gwen olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bunu söylemedim...”

“Peki, ne demek istiyorsun?” dedi Morgana, Arthur’un sözünü keserek. “Neden aramaktan vazgeçtin?”

Kaçınılmaz olana boyun eğen Arthur, gözlerini yuvarladı. Gerçek nasılsa pek yakında öğrenilecekti. “Babam bu akşam Gwen’in idam edilmesini istiyor.”

Morgana’nın yüzü nefretle doldu, Arthur’u iterek yanından geçti ve meclis salonuna doğru yürümeye başladı. Arthur tam zamanında kolunu yakaladı.

“Bu işe yaramaz,” dedi uyararak. “Gerçekten. Babam kararım verdi ve içinde bulunduğu ruh halini düşünürsek, onu kızdırmamanı öneririm. Buna değmez.”

Morgana Arthur’un elini öfkeyle itti, gözleri buğulanmış!ı. “Hepsi bu mu yani?” dedi acı bir sesle. “Orada durup Gvven’iıı diri diri yakılmasını mı izleyeceğim?”

“Morgana, lütfen...”

Hıçkırıklara boğulan Morgana karanlık geçide doğru koştu. Arthur arkasından gitmeyi düşündü, ama sonra anımsadı. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı.

Merlin bu arada Gaius’un odasına dönmüştü, ama onu çalışır durumda bulacağını düşünürken, odada olmadığını gördü.

Hızla Gaius’un kocaman kitaplarını derme çatma raflardan indirmeye ve kirli kitaplara birbiri ardına göz gezdirmeye başladı. İşine tam anlamıyla odaklanmıştı. Gaius sonunda odaya döndüğünde, başını kaldırıp bakmadı bile.

“Ne yapıyorsun, Merlin?” dedi hekim.

“Bir kitap arıyorum...” dedi Merlin dalgın bir sesle.

“Hangisi olduğunu söyler misin bana?” Gaius çantasını yere bıraktı.

“Temel elementlerle ilgili bir kitap...”

“Temel elementler mi?”

“Evet. Hangi kitapta bulabilirim?”

“Aslında, kitapların çoğunda bulabilirsin,” dedi Gaius. Temel elementlerin incelenmesi, bilimsel sürecin en önemli noktasıdır.”

“Temel elementler?” dedi Merlin kendi kendine yineleyerek.

“Evet... toprak, ateş, hava ve su.”

“Ah,” Merlin’in yüzü asıldı.

“Bu konuda tam olarak ne öğrenmek istiyorsun?” dedi Gaius meraklanarak.

“Afanc’ı yenmeme nasıl yardımcı olabileceklerini öğrenmek istiyordum,” dedi Merlin ve devrilmek üzere olan bir kitap yığınını fark edip yakalamak için koştu.

Gaius düşünüyordu. “Afanc toprak ve sudan meydana gelmiş bir yaratıktır. Bu da dört temel güçten ikisi demektir...”

“Ya diğer ikisi?”

“Belki de diğer güçler Afanc’ı bozguna uğratabilir...” dedi Gaius, derin düşünceler içinde. Aniden yüzünde gerçeğin farkına vardığını gösteren bir bakış belirdi. “Evet Merlin, anladım. Ateş gerek. Hava ve ateş!”

Merlin, az da olsa umutlandı. İnanması güç de olsa Ejderha’mn gizli kapaklı sözlerinden bir anlam çıkarmayı başarmış ve yaratığı nasıl yok edebileceğini keşfetmişti. Şimdi tek yapması gereken onu bulmak ve öldürmekti. Basitti.

“Hımmm, bu arada, bütün bunları nasıl öğrendin?” Kuşkulu bir sesle konuşan Gaius, ona bakıyordu.

Merlin hızla düşündü. “Hımm, birdenbire aklıma geldi. Güçlerimin yardımıyla...”

“Ah. Peki güçlerin başka neler söylüyor?”

Merlin bilinçaltının anlaşılmaz derinliklerinde araştırma yapar gibi durdu ve düşündü. “Benim madeni paranın yalnızca bir tarafı olduğumu söylüyor,” dedi gizemli bir şekilde. “Tabii ki daha parlak olan tarafı.”

“Ya diğer tarafı kim?”

“Arthur olabileceğini düşünüyorum,” diye yanıtladı Merlin. Akıl hocasının afallamış hali onu eğlendiriyordu.

Tam o anda kapı hızla açıldı ve Morgana, çaresiz bir yüz ifadesiyle içeri girdi. “İnfazı öne alıyorlar,” dedi. “Gwen’in masum olduğunu kanıtlamalıyız, yoksa bu gece öldürülecek.”

“Deniyoruz,” dedi Gaius. “Merlin bildiğini düşünüyor...” Krala bu kadar yakın olan birine fazla bilgi verdiğini düşünmenin endişesiyle sesi hafifledi.

“Lütfen,” dedi ikisine birden yalvaran gözlerle bakarak. “Yardım etmek için ne yapmam gerektiğini söyleyin, yeter.”

“Arthur’a ihtiyacımız var,” dedi Merlin.

“Arthur mu?” Morgana şaşkınlığını gizleyemedi.

“Su kaynağında bir canavar var, bir Afanc,” dedi Merlin açıklayarak. “Hastalığa neden olan bu.”

Morgana dehşete kapılmıştı. “Hemen Uther’a söylemeliyiz!” Gaius başını salladı. “Afanc büyüyle yaratılan bir canavardır. Bunu Uther’a söylememiz Gwen’i kurtarmaz, yaratığı harekete geçirenin Gwen olduğunu düşünerek onu suçlar.”

Morgana ümitsizliğe kapıldı. “Peki, ne yapmalıyız?”

“Onu yok etmeliyiz, o zaman hastalık bitecek,” dedi Merlin sabırsızlıkla. “Uther o zaman anlayabilir.”

Morgana dudak büktü. “Evet, bu işe yarayabilir. Yaratığı öldürmek için Arthur’un yardımı mı gerekiyor?”

“En büyük şansımız o,” dedi Merlin. “Ama krala karşı gelmek istemeyecektir.”

Morgana konuşulanları bir an zihninde tarttı, sonra kararlı bir bakışla Merlin’e döndü. “Bunu bana bırak.” Topukları üzerinde döndü ve hızla kapıya yöneldi.

Gaius, mahzenin anahtarlarını Merlin’e verdi. Merlin, odasına giden basamakları çıktı. Gizlediği yerden büyü kitabını çıkardı, yatağının üstüne koydu ve doğru sihirli sözleri bulmak için sayfalara göz atmaya başladı.

“Hava ve ateş, hava ve ateş...” diye mırıldanarak kendini kaybetmişçesine sayfaları karıştırdı. Yaratığı yenmek için bu iki temel elementle neler yapabileceğini dikkatle düşündü. Yeraltı mahzeninde çevrelerini görmek için zaten bir meşaleye gerek vardı. Bu durumda, ateş kısmı tamamlanmış olacaktı. Ama havayı kontrol edebilmek, mağarada rüzgâr estirebilmek için çok güçlü bir büyü yapması gerekiyordu

Tom’un hayatını kurtarmak için son kez büyü yaptığı günü, tüm gece oturup işe yarayacak bir büyü aradığını anımsadı. O sözleri belki bin kez yineleyip durduğunu ve sonunda tesadüfen doğru tonlamayı bulduğunda büyünün işe yaradığını anımsadı.

Ama bu kez, böyle bir şansı yoktu. Sihirli sözleri ezberlemek için birkaç dakikası vardı, o kadar. Çalışacak zaman yoktu, hata da yapmamalıydı. Afanc ile karşılaştıklarında sihri başarısız olursa hep birlikte ölürlerdi ve bundan kurtuluş yoktu.

Sarayın başka bir yerinde, Morgana Arthur’u odasında yalnız başına bulmuştu. Muhafızlara görevlerini bildirdikten sonra, birkaç dakika dinlenmek için odasına gelmişti.

“İyi misin?” dedi kaşlarını çatarak Morgana’ya. Yüzünde hüzünlü bir ifadeyle öylece duruyordu.

Morgana yanıt vermedi ve sessizce yere bakmaya devam etti. Arthur boğazını temizledi ve havayı değiştirecek bir şey bulmak için çevresine bakındı. Odanın ortasındaki büyük masa dikkatini çekti. Üstü birçok öğünden kalan yemek artıklarıyla doluydu; bayat ekmek kabukları, eti sıyrılmış kemikler, kahverengileşmiş elma kalıntıları ve ne olduğu anlaşılmaz hale gelecek şekilde bozulmuş yiyecekler. “Dağınıklık için özür dilerim,” dedi yine öksürerek. “Merlin bir süredir gelemiyor.”

“Zavallı Merlin,” dedi Morgana mırıldanarak.

“Evet,” dedi Arthur isteksiz bir sesle.

“Gwen’i kurtarmak için ölmeyi göze aldı...” Morgana melankolik bir havayla devam etti. “Beni böyle sevebilecek bir erkek kesinlikle düşünemiyorum.”

Arthur yaptığı şeyi bıraktı ve ona döndü. Kendisine iç dünyasını açmak, Morgana’nm yapacağı şey değildi. “Hayır, ben de düşünemiyorum,” dedi.

“Çünkü sen Merlin gibi değilsin,” dedi Morgana. Dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. “O, âşık.”

“Belki de henüz doğru kişiyi bulamadım,” dedi Arthur. Konuşmanın hangi yöne gittiğine emin olamıyordu. Morgana’mn umutsuz sözleri, gözlerindeki kurnaz parıltıyla uyum içinde değildi. Onun bir iş çevirdiğini fark etmişti ama bir şekilde oyuna katılmak zorunda hissetmişti.

“Ne yazık ki centilmenlik devri kapanmış,” diye devam etti Morgana. “Çevrene bakıyorsun ve tüm gördüğün konumlarını hak etmeyen küçük adamlar. Doğruyu savunmak için ortaya çıkacak bir kişi bile yok...”

Bu kadar ustaca oyuna getirilmekten etkilenen Arthur gülümsedi ve yenilgiyi kabul ederek elini uzattı. “Tamam söyle, ne yapmamı istiyorsun?”

Morgana’nın ifadesi o an değişti ve ciddileşti. “Gaius ve Mer-lin şehrin altında bir yaratık olduğunu ve hastalığı onun yaydığını düşünüyorlar,” dedi. “Onu bulup öldürmeliyiz...”

“Bekle biraz,” dedi Arthur sözünü keserek. İnanamayan gözlerle ona bakıyordu. “Neler *söylüyorsun* sen?”

“Lütfen...” dedi. “Bize yardım etmelisin. Bu Gwen’in son şansı.”

Arthur kararsız bakışlarla Morgana’nın kocaman gözlerine baktı. Ona inanıp inanmama konusunda kafası karışmıştı.

Bölüm 15

“Nerede kaldılar?” dedi Merlin kendi kendine mırıldanarak ve saray meydanında sabırsızlıkla Morgana’yla Arthur’un gelmesini bekledi. Ya Morgana, Arthur’u yardım etmeye ikna edeme-diyse? İçinin ürperdiğini hissetti ve montuna sıkıca sarıldı. Hiç denemediği bir büyüyle korkutucu canavarın karşısında yalnız başına kalma düşüncesini kafasından atmaya çalıştı. Oyalanacak bir şey görmek ümidiyle meydanda göz gezdirdi.

Pek iç açıcı şeyler gördüğü söylenemezdi.

Avlunun tam ortasında, tamamlanmış odun yığını duruyordu. Yanında da ifadesiz iki asker nöbet tutuyordu. Birkaç saat içinde yakılacak ve alevler içinde kalacaktı. Merlin gözlerini sımsıkı kapattı, bu görüntüyü kafasından atmaya kararlıydı ama ürkütücü, bulanık resimler gözünün önünde canlanmıştı bile. Bağırıp çağıran kalabalığın önüne sürüklenen zincirlenmiş Gwen, kralın soğuk ve nefret dolu yüzü, Gwen’in çığlıkları...

“Ne yapıyorsun?”

Gözlerini açtı. Arthur büyük adımlarla ona doğru yaklaşıyordu, hemen arkasından da Morgana geliyordu. Rahatlayan

Merlin sırıtarak onlara baktı. Morgana’nm bunu başardığına inanamıyordu.

“Peki, bu canavar nasıl bir şey?” dedi Arthur iyice yaklaşınca.

“O... çok büyük...” diye söze başladı Merlin ve mağaradaki karşılaşmayı düşündü. “Büyük dişleri ve pençeleri var.”

Arthur inanmış gibi görünmüyordu, yine de bir şey söylemedi.

Üçü beraber şehirden ayrıldılar. Arthur ve Morgana, doğruca aşağıdaki tünellerin kapısına yönelen Merlin’i izliyorlardı. Merlin kilidi açtı ve kapının çatırdayarak açılmasıyla buz gibi bir havanın yüzüne çarptığını hissetti. İçgüdüsel olarak geri çekildi ve Arthur’la Morgana’nm ona baktığını fark etti.

“Sorun mu var?” dedi Arthur kuşkuyla.

“Hayır,” diye yanıtladı Merlin. “Azıcık soğuk, o kadar.”

Kapıdan girmek için adımını attı ama Arthur kolunu tuttu ve önce o girdi. Tam girişte bir meşale alev alev yanıyordu. Arthur, kendisi ve Morgana için birer tane meşale yaktı.

“Hazır mısınız?” dedi Arthur.

“Evet,” dedi Merlin başını sallayarak ve arkadaki tünellere geçmek için dikkatle basamakları inmeye başladılar. Bir süre rahat ilerlediler, sonra bir kesişme noktasına geldiler ve geçitte beklenmedik bir çatalla karşılaştılar.

“Bir saniye bekleyin...” Merlin durdu ve çevresine baktı.

“Ne oldu?” dedi Arthur. “Yoksa kaybolduk mu?”

Merlin başım salladı.

“Anlamıyorum. Tünelin bu noktada üçe ayrıldığım anımsıyorum. Sağa döneceğimizi düşünüyordum.”

“Yani *kaybolduk,"* dedi Arthur mırıldanarak.

“Aslında, hayır... bilmiyorum...” dedi Merlin kekeleyerek ve nerede yanlış yöne gittiklerini düşünmeye çalıştı.

“Daha önce buraya geldiğini söylemiştin yanlış anımsamıyorsam.”

Morgana ikisinin arasına geçti ve Arthur’a sert bir bakış attı. “Biraz rahat bırak onu,” dedi. “Eminim doğru yolu anımsayacak.”

Merlin kendini zorlayıp düşündü ve yolu yanlış anımsadığına karar verdi. “Sanırım buradan sola döneceğiz,” dedi sonunda.

“Emin misin?” dedi Arthur

“Evet.” Merlin başını salladı. Pek de emin görünmüyordu.

“Umarım yanılmıyorsundur Merlin,” dedi prens ve hep birlikte yola devam ettiler. Birkaç adım atmışlardı ki boğuk bir kükreme olduklan yerde donup kalmalarına neden oldu. Arthur kılıcını çekti. “Yukarıda bir yerden geldi,” deyip

soluk soluğa karanlığa baktı. Asık suratla Morgana'ya döndü. "Sen burada kalmalısın," dedi emir vererek.

"Sizinle geliyorum," dedi Morgana kararlı bakışlarla.

"Hayır!"

"Korktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Seni tehlikeye attığımı duyarsa, babam ikimizi de zincire vurur!" dedi Arthur ısrarla.

"İyi ki bilmiyor öyleyse," dedi Morgana.

Merlin efendisine göz attı. Sakin olmak için elinden geleni yaptığım görebiliyordu ama Morgana onu sinirlendirmekte ustaydı.

"Morgana, sana geri dönmeni söylüyorum," dedi Arthur. "Başına bir şey gelebilir!"

"Yolumdan çekilmezsen" -tatlı tatlı gülümsedi- "senin de başına bir şey gelebilir."

Arthur'u iterek yanından geçti. Merlin ona teselli edici gözlerle baktı ve Morgana'mn peşinden hızla ilerlemeye başladılar. Üçü bir arada, labirentin içinden aşağı inmeye devam ettiler.

"Onu nasıl bulacağız?" dedi Morgana fısıldayarak.

"Tek ümidim, o bizi bulmadan bizim onu bulmamız," dedi Merlin.

Birdenbire, karanlıkta yankılanan güçlü bir kükreme duydular. Endişelenen Arthur yaratığı görebilme ümidiyle arkasına baktı.

"Ses nereden geliyor?" dedi Merlin fısıldayarak. "Anlayamıyorum..."

Az önce yürüdükleri geçide doğru gözlerini kısarak baktı. Uzakta küçük bir hareket gördüğüne emindi ama meşalesinin titrek ışığında emin olmak zordu.

"Bir şey yok," dedi Arthur, onun gözlerindeki ifadeyi görünce. "Yalnızca bir gölge."

Yeniden yola devam ettiler ve Merlin, tünelin içinde bulundukları bölümünü daha önce gördüğünü anımsadı. Fazla yolları kalmamıştı. Ama ilerledikçe tünellerin her adımda sıcaklaştığını, havasızlaştığını hissetti ve aklına sevimsiz bir düşünce geldi. Ya birden fazla Afanc varsa? Bu büyücünün böyle bir yaratığı meydana getirme gücü varsa, aynı şekilde başka yaratıklar da yapmış olabilir miydi? Sağa açılan bir tünelin yanından yürüyüp geçerken, Merlin tüylerini ürperten bu olasılık üzerinde kafa yoruyordu. Aniden yine bir kükreme duydular.

Yaratık tam yukarıdaydı.

Canavarın ani saldırısına hazırlık olarak, Arthur kılıcını sallayıp döndü. Merlin'in kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Morgana'mn kolunu yakaladı ve onu geriye doğru çekti.

Ama hiçbir şey olmadı.

"Diğer meşaleyi buraya getir Merlin," dedi Arthur. Merlin meşaleyi alıp Arthur'un yanma gitti ve iki titrek alev, tünelin girişini aydınlatmaya başladı. "Orada bir şey vardı," dedi Arthur öfkeyle.

"Bizimle oyun oynuyor," dedi Morgana, "korkutmayı deneyip hata yapmaya başlamamızı istiyor."

Arthur gözlerim karanlığa dikip baktı. "Tüm istediğim dürüst bir savaş!" diye bağırdı. "Neden ortaya çıkmıyorsun?"

Merlin, Arthur'un kolunu sıvazladı. "Hadi gel," dedi. "Orada hiçbir şey yok, mağaraya bir sonraki eğimi dönünce varacağız."

Arthur, yaratığın birdenbire ortaya çıkmasını umar gibi biraz daha bekledi, sonra vazgeçip yola devam etmek için diğerlerinin yanına gitti.

Birkaç dakika sonra, üçü birlikte çok geniş bir bölüme girdiler ve sonunda boğucu tünellerden kurtulduklarına memnun olan Merlin, rahat bir nefes aldı. Yukarı doğru mağara duvarla-nna baktı ve daha önce yakmış olduğu meşalelerin söndüğünü fark etti. Merlin gözlerine inanamadan onlara baktı. Yaratık Gaius'un tahmin ettiği kadar aptal olmayabilir miydi?

Arthur, mağaranın en uzak köşesindeki su deposuna gitmek için karşıya geçti ve

dikkatle karanlık havuza baktı. “Onu burada mı görmüştün?” dedi.

“Evet,” dedi Merlin, Arthur’a doğru yürüyerek. “Senin yerinde olsam bu kadar yaklaşmazdım.”

Konuşurken, havuzun kenarında bulunan bir şey gözüne çarptı. Sivri uçlu beyaz bir şey, suyun üstünde yüzüyordu. Almak için eğildi.

“Nedir o?” diye sordu Morgana.

“Bilmiyorum...” Merlin elindeki meşaleyi ona verdi ve nesneyi aldı. Elinde evirip çevirip inceledi. “Yumurta kabuğu parçasına benziyor,” dedi. Hiç düşünmeden çantasına atıverdi.

“Boş ver şimdi onu,” dedi Arthur. “Bana ne gördüğünü bir daha söyle.”

Merlin kaşlarım çattı. “Aniden karşımıza çıktı, sonra suyun altında gözden kayboldu. Gaius, yaşadığı alanı koruyor olabileceğini söyledi.”

“Öyle mi?” Arthur dudaklarını ısırdı. “Bu, tam da bizim gerek duyduğumuz şey olabilir...”

Eğildi ve yerden iri bir taş aldı. Eliyle ağırlığını şöyle bir tarttı. Birdenbire dönüp bütün gücüyle taşı suya fırlattı. Kulakları sağır eden bir su sesi bütün mağarada yankılandı.

“Ne yapıyorsun?” dedi Merlin soluk soluğa.

“Basit,” dedi Arthur, “onun yaşadığı alana saldırıda bulunuyorum. Gürültüyü duyarsa, ortaya çıkar. Biz de onu öldürebiliriz!”

Yankılanma sesi kesilince, Morgana ve Merlin’e döndü. “Evet, siz ikiniz dağılın, başka neler bulabiliriz, bir bakalım.”

Arthur’un sözünü dinleyen Merlin ve Morgana, mağaranın en uzak köşelerini araştırmaya başladılar. Merlin mağaranın çevresinde yavaş yavaş ilerlerken, duvarda hafif bir oyuk fark etti ve bunun bir başka tünel olduğunu gördü. Morgana’yı görmek için çevresine bakındı ama meşalesinin ışığını göremedi. O da başka bir tünel bulmuş olmalıydı.

Birdenbire arkasında, korku dolu bir bağırma, peşinden de kulak tırmalayıcı, keskin bir çığlık duydu. Kendi etrafında döndü ve uzakta, havuzun kenarında duran Arthur'u gördü. Afanc neredeyse üzerindeydi. Prens kendini savunmak için hızla kılıcını çekerken, yaratık güçlü pençeleriyle Arthur'un meşalesini yere düşürüp söndürdü.

Tüm mağara karanlığa gömülmüştü.

Bölüm 16

Merlin düşünmeden kendini Arthur'a doğru attı. Nereye gittiğini tahmin etmesi zordu ve karanlıkta birdenbire ağır bir şeye çarptı. Boğuk bir haykırış duydu ve onu korkunç bir hızla sırtüstü deviren sert bir yumruk midesine indi. Tökezleyip düştü. Soluksuz kalmış ve sersemlemişti.

Koşarak yaklaşan ayak sesleri duydu ve meşalesiyle birlikte Morgana ortaya çıktı. "Ne oldu? İyi misiniz?" diye bağırdı. Bu arada Merlin ve Arthur yerde sere serpe uzanmış, ağrıyan kol ve bacaklarını ovuşturuyorlardı.

"Merlin, ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Arthur ve ayağa kalktı. "Kelleni uçurabilirdim!"

Merlin yaratığı görmek için çevresine bakındı. "Nereye gitti o?" dedi, sürünüp ayağa kalkmaya çalışarak.

"Çok hızlı hareket ediyor," dedi Arthur, derin bir nefes aldı ve meşalesini Morgana'nınkini kullanarak yeniden yaktı. "Artık birbirimizden ayrılmasak iyi olur."

Bir sonraki darbenin ne zaman geleceğini düşünerek durup sessizce beklediler. Merlin'in gözleri mağarada gezindi. Yeni bir saldırıyı işaret edecek en küçük bir ses ve en hafif bir hareket için tüm duyularıyla hazırdı.

Tehlikenin varlığına karşın düşünmeye devam ediyordu. Yaratık öyle hızlı hareket ediyordu ki, büyülü sözleri söyleyecek kadar ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Ayrıca Arthur ya da Morgana'nm büyü yaptığını görme olasılığı da vardı. Krala söylemeyecekleri konusunda onlara güvenebilir miydi?

Birdenbire korkunç bir çığlık sessizliği bozdu. Döndü ve Afanc'ın iriyarı bedeninin kaçmaya çalışan Morgana'ya yaklaştığını ve vahşi ağzını açmış, onu yakalamak üzere olduğunu gördü. Morgana meşalesini yaratığın yüzüne çarptı ve alevlerden ürken canavar keskin bir çığlık atarak geri çekildi.

"Hemen oradan uzaklaş Morgana!" diye haykırdı Arthur ve kılıcını yaratığın kafasına doğru salladı. Ama onu yaralamak yerine, kılıcı taşa çarpmış gibi, canavarın derisinden geri tepti. Öfkelenen yaratık pençeleriyle ona saldırmaya

hazırlanırken, Arthur dehşete kapılarak geri çekildi. Yeniden kılıcım çekti ama Afanc gölgelerin arasında gözden kaybolmuştu bile.

“Nereye gitti?” Arthur dikkatle mağaranın dört bir yanma göz gezdirdi.

Merlin arkasındaki tünelden hafif, guruldamaya benzer bir ses duydu ve bakmak için döndü. “Sanırım bu tarafa gitti!” dedi ve üçü birlikte tünelin ağzına doğru ilerlediler. Attıkları her adımda hırlamaya benzer gürültü artıyordu.

Merlin geçide girdiğinde, on metre kadar ilerde hafif bir gölge görür gibi oldu. Afanc olduğuna emin değildi ama içinde kötü bir his, canavarın onları izlediğini, her adımlarını incelediğini ve yine saldırmak için bir fırsat beklediğini söylüyordu. Yaratık şimdi kendine daha çok güveniyor olmalıydı, çünkü saldırmak için gizlenmeye gerek duymuyordu.

Merlin, cesaret edebildiği kadar ona yaklaştı. Geçitte ya-ratığm çürümüş et gibi pis kokan nefesini hissedebiliyordu. Arthur’un yaratığa adım adım yaklaşmasını dikkatle izledi. Her adımda zamanın azaldığını fark ediyordu. Yaratık içgüdülerine boyun eğip onlan tek tek öldürecekti.

Eğer sihir yapmayı deneyecekse, bu onun tek şansı olabilirdi.

Arthur şimdi öyle yaklaşmıştı ki, Merlin Afanc’ı görebiliyordu ve prensin meşalesinin parlaklığı, yaratığın ışıltılı derisinde yansıyordu. Yaratık prense, azgın bir hayvan gibi öfkeyle hırıldadı. Karanlıkta sinsi sinsi beklerken, ağırlığım bir pençesinden diğerine aktarıp duruyordu.

“Ne bekliyorsun?” dedi Morgana soluk soluğa. “Öldür onu!”

Gerilim dayanılmazdı, ama Merlin Arthur’un ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Mükemmel darbeyi indirme şansını yakalamak için mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalışıyordu.

Merlin gözlerini yaratıktan hiç ayırmıyordu. O da sessizdi ve ileri fırlamak için hazırlanarak, arka ayakları üstünde geri geri gitti. Hareket edeceğini sezen prens, kılıcını sertçe yaratığa saplamaya çalıştı, ama darbesi kafasının yanını sıyırdı. Afanc öfkeyle tısladı ve yükselerek ona saldırdı. Arthur yana kaçıp kendini kurtardı ve yaratığın vücuduna güçlü darbeler indirmeye başladı. Sert derisinde zayıf bir nokta bulmaya kararlıydı.

Canavar hamleleri vahşice savuşturdu ve Arthur'u geri çekilmek zorunda bıraktı. Arthur, umutsuzca yeniden üstünlük sağlamaya çalıştı ama Afanc inanılmayacak kadar güçlüydü. Her hamleyi kolaylıkla geçiştiriyor ve öfkeyle uluyordu.

Merlin izlerken, Arthur'un dayanma gücünün azaldığını, ama yaratığın ürkütücü gücünde hiçbir eksilme olmadığını görebiliyordu. Sırtı neredeyse tünel duvarına dayanmış olan Arthur, kılıcını Afanc'm göğsüne saplamak için son bir denemede bulundu. Yaratık acı dolu bir çığlık attı, kılıca saldırarak

Arthur'un elinden kaptı. Tangırtıyla yere düşen kılıç, ulaşamayacakları bir yere fırladı.

"Arthur!" diye bağırdı Merlin. "Meşaleyi kullan!"

Arthur, içgüdüsel bir hareketle meşaleyi yaratığın şekilsiz suratına sapladı. Canavar arka bacakları üzerinde yükseldi ve insanın kanını donduran, kulak tırmalayıcı bir çığlık atarak güçlü kollarıyla kendini ısıdan korumaya çalıştı. Bu iğrenç görüntü, Morgana'nm yüzünün dehşetle buruşmasına neden oldu.

Herkesin gözü yaratıktayken, Merlin bu şansı kullanmaya karar verdi.

Şimdi ya da asla, dedi kendi kendine.

Elini kaldırdı ve sihirli sözleri mırıldandı. "L*yfte ic pe in bal-wen acforhienan se wideor!"* İçindeki tüm gücün toplanıp damarlarında dolaştığını hissetti.

Gözleri ateş gibi parladı ve güçlü bir uğultu tünelleri doldurdu, arkasından da şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Mor-gana ve Arthur'un ayakları yerden kesildi ama Merlin bunu fark edecek durumda değildi. Bir fırtınanın orta yerinde duruyor gibiydi.

Dikkatini iyice yoğunlaştırdı. Birdenbire, Arthur'un meşalesinin ucunda bir patlama oldu ve alevlerin dışa doğru havalanarak oluşturdukları büyük bir ateş topu yaratığa yöneldi. Çığlık atarak ve işkence çekerek alevlerin içine gömülen Afanc'ın bedeni, büyüyen ısıda erimeye başlamıştı bile.

"Herkes geri çekilsin!" dedi Arthur bağırarak ve Morgana'yla Merlin'in yanma koşup, onları mağaranın daha güvenli bir yerine itti. Merlin yaratığın son anlarını izlerken, cehennemden korunmak için kolunu kendine siper etti. Afanc, son bir acıklı, ölümcül kükremeyle yere yığıldı. Bedeni kararmış ve küçülmüştü.

Yangın şiddetle devam ederken, yaratık sonunda hareketsiz kaldı.

“Bu da neydi böyle?” dedi Arthur ve soluk almaya çalışarak Merlin’e döndü.

“Bilmiyorum...” Merlin, masum görünmek için elinden geleni yaptı. “Belki de tünellerde bulunan garip hava akımlarından biriydi. Bunu Gaius’a sormalıyım...” Nefesini tutarak yanıt bekledi. Yanıtının hiç de akla yatkın olmadığının farkındaydı. Tek umudu Arthur’un daha fazla üstelememesiydi.

Neyse ki Arthur önemsemeyen bir tavırla başını salladı ve dönüp yeniden tünele baktı. “Kimin umurunda?” dedi mırıldanarak. “Yaratık öldü. Önemli olan tek şey bu.”

Merlin yanan yaratığa tiksinti ve rahatlamayla karışık bir ifadeyle baktı ve derin bir nefes aldı. Ama Afanc’m kavrulmuş kalıntılarına bakarken, nedense bunun boş bir zafer olduğu hissine kapıldı. Yaratığın kendisi de kötü kalpli bir büyücünün kurbanı ve akılsız kölesiydi aslında. Büyücü ise hâlâ hayattaydı.

“Her şey bitti,” dedi Arthur ve kılıcını kınına yerleştirdi.

“Hayır, henüz bitmedi,” dedi Morgana, mağaradan çıkmak için hızlı adımlar atarken. “Gwen’i unutuyorsun. İdamı durdurmalıyız!”

Bölüm 17

Saraya geri dönene kadar Merlin kendini bitkin hissetti. Bunun yanı sıra Morgana'nın garip bakışları da onu tedirgin etmişti ve şu an üçü birlikte meclis salonunda durduklarında, rüzgârı onun yarattığını Morgana'nm görüp görmediğini düşünmekten kendini alamadı. Yoksa onu ele mi verecekti?

Birdenbire büyük kapı açıldı ve Uther odaya girdi. Kral yürüyüp tahtında yerini alırken, onlar başlarını eğerek saygıyla selam verdiler.

"Bana vereceğin haberler mi var Arthur?" dedi kral, bezgin bir sesle.

"Evet baba," dedi prens ve gülümsemesini daha fazla gizlemeyi başaramadı. "Gaius ve Merlin hastalığın kaynağını su deposunda buldular. Mutlulukla bildirmek isterim ki, hastalığın kaynağı yok edildi."

Uther kuşkuyla ona baktı. "Nasıl?"

"Adı Afanc olan bir yaratıktı," diye açıkladı Arthur. "Onu köşeye kıstırıp öldürmeyi başardık."

Elini kaldırdı ve Merlin bir adım öne çıkarak çantasını açtı.

Prens çantadan Afanc'm kararmış pençelerinden birinin kalıntısını çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Uther'm dudakları bir gülümsemeyle aralandı, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibiydi. "Gerçekten bu doğru olabilir mi?" dedi derin bir nefes alarak. "Hastalık bitti mi?"

"Evet, baba. Bu yüzden Gwen'in hemen salıverilmesini rica ediyorum."

"Demek büyücüyü buldunuz?"

Arthur dönüp diğerlerine baktı. "Aslında... tam olarak değil..." dedi kararsız bir ifadeyle. "Mağarada hiç kimse yoktu."

Uther'm gözleri kısıldı. "Demek büyücünün Gwen olmadığıyla ilgili bir kanıtınız yok."

Morgana öne çıktı. “Bu çok gülünç,” dedi. “Yaratığın ölmüş olması yeterli değil mi? Gwen büyücü olsa bile, zincire vurulmuş durumda böyle bir yaratığı nasıl harekete geçirebilirdi? Mağarada olmadan bunu nasıl yapabilirdi?”

Uther, Morgana’yla göz göze geldi. “Bu konuda seni birçok kez uyardım,” dedi soğuk bir sesle. “Bir büyücüden daha kurnaz hiçkimse yoktur. Yakalanmadan önce ne işler çevirdiğini kimse bilemez.”

“Lütfen, baba,” dedi Arthur ve yalvararak kollarım uzattı. “Hastalık bittiğine göre en azından idamı durdurun. Çok geçmeden gerçek büyücünün ortaya çıkacağına inanıyorum. İşte o zaman, istediğin kanıt eline geçmiş olacak.”

“Bizi dinlemelisin,” dedi Morgana çaresizlik içinde yalvararak. “Gwen masum ve bütün bu olanlarla hiçbir ilgisi yok. Yara tığı harekete geçiren o değil!”

Uther yanıt vermedi ve söylenenleri düşündü. Merim gü/le rini kapattı. Başka ne yapabilirlerdi ki?

“Çok iyi,” dedi kral sonunda. “İdamı bir gün eıielıyomm ama daha fazla değil. Sözünü ettiğiniz büyücü yarın akşama k.ı dar ortaya çıkmazsa, elimizdeki büyücü planladığımız şekilde yakılarak öldürülecek.”

Arthur’un yüzü asıldı. “Peki baba.” Selam verdi ve üçü birlikte meclis salonundan çıktılar. Koridorda yürürlerken, Arthur Merlin’in omzuna elini koydu. “İyi misin?”

“Evet, iyiyim,” dedi Merlin. “Sadece yalnız kalmak istiyorum.”

Gwen’i görmeye gitmeyi düşündü ama sonra ona verdiği sözü anımsadı. Hayatında söylediği en aptalca şey olmalıydı. Şimdi onunla yüzleşemezdi. Ölüm cezasının ertelendiğini nasılsa başka birinden öğrenebilirdi.

Başka yapabileceği bir şey olmadığını fark etti ve Gaius’un odasına döndü. Gaius’u onu beklerken buldu. Afanc ve nasıl öldürüldüğü hakkında binlerce sorusu vardı. Ama Merlin kutlama yapacak durumda değildi. Özür diledi ve odasına gidip kendini yatağa attı.

Ertesi sabah uyandığında güneş gökyüzünde yükselmiş, ışığı pencereden odasına sızmaya başlamıştı bile. Aceleyle yıkanıp giyindi ve Gaius’un odasına koştu. Tam o sırada Gaius elinde bir sepet dolusu yiyecekle içeri giriyordu.

“Haber yayılmış,” dedi Gaius mutlu bir ifadeyle. “Hastalığın bittiğini öğrenmek bütün şehri sevince boğmuş!”

Merlin omuz silkti ve masaya oturdu. “İyi,” dedi, ama hiçbir şey moralini düzeltemezdi. “Gvven’e verdiğim sözü tutamadım,” dedi.

“Arthur’un adamlarını toplayıp her yerde büyücüyü arattığını biliyorsun, öyle değil mi?” dedi Gaius yumuşak bir sesle.

“Ama daha önce aradıklarında bulamamışlardı,” dedi Merlin ona bakarak.

“Doğru, ama bu kez bir şey bulacaklanna inanıyorlar.”

Merlin, Gaius’un onu iyi hissettirmek için elinden geleni

yaptığım fark etti. “Umarım,” dedi başını sallayarak.

Gaius durakladı. “Mağarada büyücüyle ilgili herhangi bir şey görmediğinize emin misin?”

Merlin düşünmeye çalıştı. “Hayır,” dedi. “Hiç kimseyi görmedik... Ah, dur biraz...” Akima o anda bir şey geldi. “Aslında bir şey vardı...”

İskemlesinden atlayıp odasına koştu ve çantasını alıp içinden yumurta kabuğunu çıkardı. “Bunu su deposunda buldum,” dedi, basamaklardan koşarak inerken. “Önemli bir şey olduğunu düşünmedim, ama seninle birlikte gittiğimizde orada olmadığını biliyordum.”

Gaius elinde evirip çevirip kabuğa baktı. “İlginç...” dedi.

“Nasıl görmemiş olabiliriz?”

“Bilmiyorum,” dedi Gaius. “Belki de yaratık sudan sıçradığında yüzeyde kalmıştır.” Gözlüğüne uzandı, alıp burnunun ucuna yerleştirdi ve kabuğu yakından inceledi.

Merlin, Gaius’un bir an irkildiğini fark etti. “Bir sorun mu var?”

“Merlin, sen bana gerçekten dünden beri bunu yanında sakladığım mı söylüyorsun?” dedi Gaius, şaşkınlıktan ağzı açık bir ifadeyle.

“Evet, öyle,” dedi Merlin. “Onu tamamen unuttum. Önemli miydi?”

“Önemli miydi?” Gaius inanamayarak onun sözlerini yineledi. “Merlin, bunun aradığımız kanıt olabileceği hiç akima gelmedi mi?” Döndü ve kapıya doğru yürüdü. “Kralı görmem gerek. Bunu hemen ona göstermeliyim.”

“Ben de seninle geleyim öyleyse,” dedi Merlin ve montunu almak için uzandı.

“Hayır, sen burada kal,” dedi Gaius elini kaldırarak. “Korkarım bunu görünce kral pek sevinmeyecek.”

Birkaç dakika sonra Gaius meclis salonuna girdi. Kral en iyi adamlarıyla beraberdi. Olayların vardığı sonuç keyfini yerine getirmişti ve elinde bir kadeh şarap vardı.

“Haberler iyi, majesteleri,” dedi Gaius. “Yeni ölümler yok, hastalar da iyileşiyorlar.”

“Çok iyi!” dedi Uther, şarabından bir yudum daha alarak. “Çok garip, daha önce Afanc denilen bir şey duymamıştım...” Bunu söylemenin başka bir yolu olmasını yeğleyen Gaius, tereddüt ederek bakışlarını indirdi. “Güçlü bir büyüyle kilden meydana getirilmiş bir yaratık. Ancak çok eski bir büyücünün yapabileceği bir büyü tarzı bu. Hayatın ruhunu yansıtabilecek gücü olan bir büyücünün...” Kralın yüzündeki gülümseme yok olunca, Gaius’un sesi yavaş yavaş alçaldı.

“Sen bana ne söylemeye çalışıyorsun?” dedi Uther fısıltıyla. Gaius elini giysisinin cebine attı ve kınk yumurta kabuğunu çıkardı. “Bu, su deposunda bulunmuş,” dedi. “Afanc’ı hayatının başlangıç saniyelerinde taşıyan yumurtanın bir parçası.”

“Göster şunu bana,” dedi Uther, yumurta kabuğunu Gaius’tan alarak.

“Üstündeki işaret başkasıyla karıştınlamayacak kadar açık, majesteleri,” dedi Gaius yumuşak bir sesle. “Nimueh’in işareti.” Uther baktı ve Gaius’un gösterdiği gizemli işareti gördü. Arasında nokta bulunan yan yana gelmiş iki X harfi gibiydi. “Hayır!” Uther’m yüzünün rengi attı ve sırtını döndü.

“Tetikte olmalıyız, majesteleri,” dedi Gaius suratını asarak. “Bu kez başarısızlığa uğramış olabilir ama Camelot’u yok etmeyi kesinlikle yine deneyecektir. Asla

vazgeçmeyecektir.”

Hiç akimdan çıkmayan korkunç anılar ve duyduklanndan dehşete kapılan Uther, kül rengine dönen suratıyla Gaius’a baktı. “Ondan asla kurtulamayacak mıyım?” dedi derin bir nefes

alarak. “Nimueh...”

“Majesteleri...”

“Rahat bırak beni!” diye gürledi Uther. Kendini bırakıp tahtına yığılırken, salondaki asiller şaşkınlık içinde ona baktılar.

Başka yapacak bir şeyi olmadığını anlayan Gaius, zarif bir selam vererek odasına gitmek üzere salondan çıktı. Diğerleri de aceleyle onu izlediler.

Uther, kocaman odada tek başına, tahtında sessizce oturuyordu.

Bölüm 18

“Bana söylemediğine inanamıyorum!” dedi Merlin, başını sallayarak.

“Efendim? Ne diyorsun?” Gaius iğrenç görünümlü bir ilacı karıştırmakla uğraşıyordu, başını kaldırıp bakmadı bile.

“Yumurta kabuğuyla ilgili gerçekleri,” dedi Merlin. “Bütün bu süre boyunca Gwen için öyle endişeleniyordum ki...”

Hızla kapıya vuruldu ve Merlin gidip kapıyı açtı. Gelen Arthur’du.

“Babamla konuştum,” dedi gülerek. “Sakinleşmesi biraz zaman aldı ama Gwen’in hemen salıverilmesini kabul etti.”

“inanamıyorum!” Soluğu kesilen Merlin mutluluktan sarhoş gibiydi. Ağlaması mı, gülmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

“Her şey yolunda mı, Merlin?” Arthur kaşlarım kaldırdı.

“Evet evet,” dedi Merlin gülerek. “İyiyim. Gidip onu görebilir miyim?”

“Evet, odamı temizledikten sonra,” dedi prens.

Merlin’in suratı asıldı. “Efendim?”

Arthur yana çekilip sınttı. “Git,” dedi. “Daha ne bekliyorsun?”

Merlin güldü ve hızla <jıkıp zindanlara doğru koştu. Oıay;' vardığında, Gvven’in iki ziyaretçisi olduğunu gördü. Babası loın ve Morgana, sabırsızlıkla muhafızların onu özgür bırakmalı» rını bekliyorlardı. Hücresinin kapısı açılınca, Gwen oturduğu yerden sıçrayarak, sevinç gözyaşları içinde kendini babasının kollanna atlı.

“Seni bir daha asla göremeyeceğimi düşünüyordum,” dedi ağlayarak. Babasına sımsıkı sarıldı ve gözyaşlarına engel olmayı' çalıştı. Sonra babasından bir an ayrılıp Merlin’e ve Morgana’ya döndü. “Teşekkür ederim,” dedi.

Morgana başını salladı. “Bana teşekkür etme,” dedi gülerek. “Merlin’e teşekkür

etmelisin.”

“Öyle mi?” Gwen şaşkınlıkla ona baktı.

“Evet, gerçek kahraman o.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” dedi Gwen yumuşak bir sesle.

“Ben bir şey yapmadım,” dedi Merlin, ilgiyi umursamadan.

Gwen’in babası bir adım öne çıktı ve koruyucu kolunu kızının omzuna attı. “Hepinize teşekkür borçluyum,” dedi. “Hadi, Gwen.”

Babasıyla birlikte dışarı çıkmaya hazırlanırken, Gwen Merlin’e son bir kez teşekkür eder gibi bakarak gülümsedi ve gitti.

Merlin onun peşinden çıkmaya hazırlanırken, Morgana seslenip yine çağırdı.

“Merlin?” Ona garip bir şekilde bakıyordu. “Yalnızca bilmeni istiyorum... sırrım güvenle saklayacağım.”

Merlin’in kalbi hızla çarpmaya başladı. “Sırrımı mı?” dedi, masum görünmeye çalışıyordu.

“Hadi, saklamaya çalışma. Ne yaptığını biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Gözlerimle gördüm.”

“Gördün mü?” Merlin artık meraklanmaya başlamıştı. Tünelde büyü yaptığını görmüş olmalıydı.

“Neden kimsenin bilmesini istemediğini anlıyorum,” dedi Morgana yumuşak bir sesle.

“Aslında... tabii...”

Morgana’nm yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Kimseye söylemeyeceğim.” Merlin rahatlayarak derin bir nefes aldı. Koşup krala gitmeyeceğine sevinmişti. “Seninle bu konuda konuşmamdan rahatsız olmuyorsun, öyle değil mi?”

“Ah, hayır...” dedi Merlin kekeleyerek. Bu kadar zaman sonra açıkça konuşabileceği birini bulmanın şaşkınlığı içindeydi. “Bunu gizlemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin.”

“Yadsımaya devam edebilirsin ama... Gwen’in çok şanslı bir kadın olduğunu düşünüyorum.”

Merlin gözlerini kırpıştırdı. “Gwaı mi?”

Morgana parmağını kaldırıp dudaklarına yapıştırdı. “Endişelenme, bu bizim sırrımız.” Muzip bir gülümsemeyle Merlin’e baktı ve onu hücrede yalnız bırakarak, yürüyüp dışan çıktı.

Kendini ele vermesine ramak kalmasına inanamayan Merlin, afallayarak başını salladı ve kıkırdadı. Dalgın bir şekilde zindandan çıktı ve Gaius’un odasına döndü. Aklı son günlerin olaylarıyla meşguldü. Sonunda her şey tatlıya bağlanmıştı. Artık korkacak bir şey yoktu.

Kapıyı açtığında masayı hazır, Gaius’u da ateşte fokurdayan siyah tencerenin içindekini karıştırırken bulunca şaşırdı kaldı. Odayı harika yemek kokuları sarmıştı.

“Nedir bu?” diye sordu Merlin. “Konuklarımız mı var?” Gaius yemeği karıştırmayı bıraktı ve ona baktı. “Yalnız sen, Merlin. Kutlamak için sana balık buğulama yapmak istedim. En sevdiğin yemeği.”

Günlerdir doğru dürüst yemek yemediğini anımsayan Merlin’in gözleri parıldadı. “Teşekkürler, gerçekten nefis kokuyor!” dedi.

no

“Otur öyleyse, yemek hazır,” dedi Gaius ve bir kepçeyle balığı servis tabağına aktarıp masaya koydu.

Kurt gibi aç olan Merlin ciddiyetle yemeğinin tadını çıkarmaya başladı. Bir lokma almıştı ki, aklına gelen şey duraklamasına neden oldu. “Bu balık, o sudan çıkmadı umarım?”

“Başka nereden gelebilir?” dedi Gaius şakayla karışık.

Merlin suratını ekşitti, sonra bir lokma daha aldı.

“Artık su temiz,” dedi Gaius. “Ben denedim ve hastalanmadım.”

“Tamam, sana inanıyorum,” dedi Merlin. “Neyse, sana yumurtayla ilgili birkaç şey daha sormak istiyordum. Kime ait olduğunu biliyor musun?”

“Korkarım biliyorum,” dedi Gaius ciddiyetle. “Hastalık çok güçlü bir kadın büyücünün eseri. Adı Nimueh ve Uther’m eski bir düşmanı. Umarım Nimueh’in dikkatini çekmemişsindir.”

“Sanmıyorum,” dedi Merlin.

Gaius bir kaşını kaldırdı.

“Kimse yeteneklerimi fark etmiyor,” diye devam etti Merlin. “Birinin beni olduğum gibi görmesini istiyorum.”

Gaius kadehine biraz daha şarap doldurdu. “Bir gün, Merlin, bir gün...”

“Bir gün ne?”

“Bir gün insanlar ne kadar *aptal* olduğuna inanamayacaklar."

“Teşekkürler,” dedi Merlin. Gülmemek için yüzünü değişik şekillere sokan yaşlı adama baktı. Birdenbire gözüne yirmi yaş genç görünmüştü.

Gaius kadehini kaldırdı, Merlin’in kadehiyle tokuşturdu ve ikisi de büyük birer yudum içtiler.

Çok uzaklarda, buzdan odada, daire şeklinde yayılan dalgala nn arasında bir görüntü belirdi. Kadın -Nimuelı yaşlı, ileli Gaius’un ve büyücü çocuğun keyifle yemek yemelеı ııı kın,um

seyerek izledi.

Merlin’in büyük ve masum gözlerini inceledi ve mağarada tanık olduğu gücü anımsadı. Değerli yaratığını yok eden ve planlarını mahveden büyü yeteneğini düşündü.

Bu, cezasız kalamayacak bir davranıştı.

Öfkeyle su birikintisine elini soktu, sular köpürdü ve görüntü parça parça olup gözden kayboldu.

“Yine karşılaşacağız,” dedi, derin bir nefes alarak. “Bedelini ödeyeceksin, Merlin.”

EPUBPDF.WORDPRESS.COM

MERLIN

Nimueh'in İşar

Ölümcül bir hastalık Camelot'u kasıp kavurmaktadır ve tek açıklaması büyü gibi görünmektedir. Gwen büyücülükten dolayı tutuklandığında, Merlin yanlış kişinin suçlandığını bilir. Ama gerçeği ortaya çıkarabilecek ve hastalığa bir çare bulup arkadaşının ölmesine engel olabilecek midir?

ePubPDF.
WordPress.com

y Julian Jones, Jake Michie,
nd Johnny Capps.
nited. Licensed by
Enterprises.
ed.

Egmont